

Data publikacji: 14-08-2012

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 7 sierpnia 2012 r.

Druk nr 176

**MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Sekretarz do Spraw Europejskich
Piotr SERAFIN**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy *Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie styczeń – czerwiec 2012 r.*

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 31 lipca 2012 r.

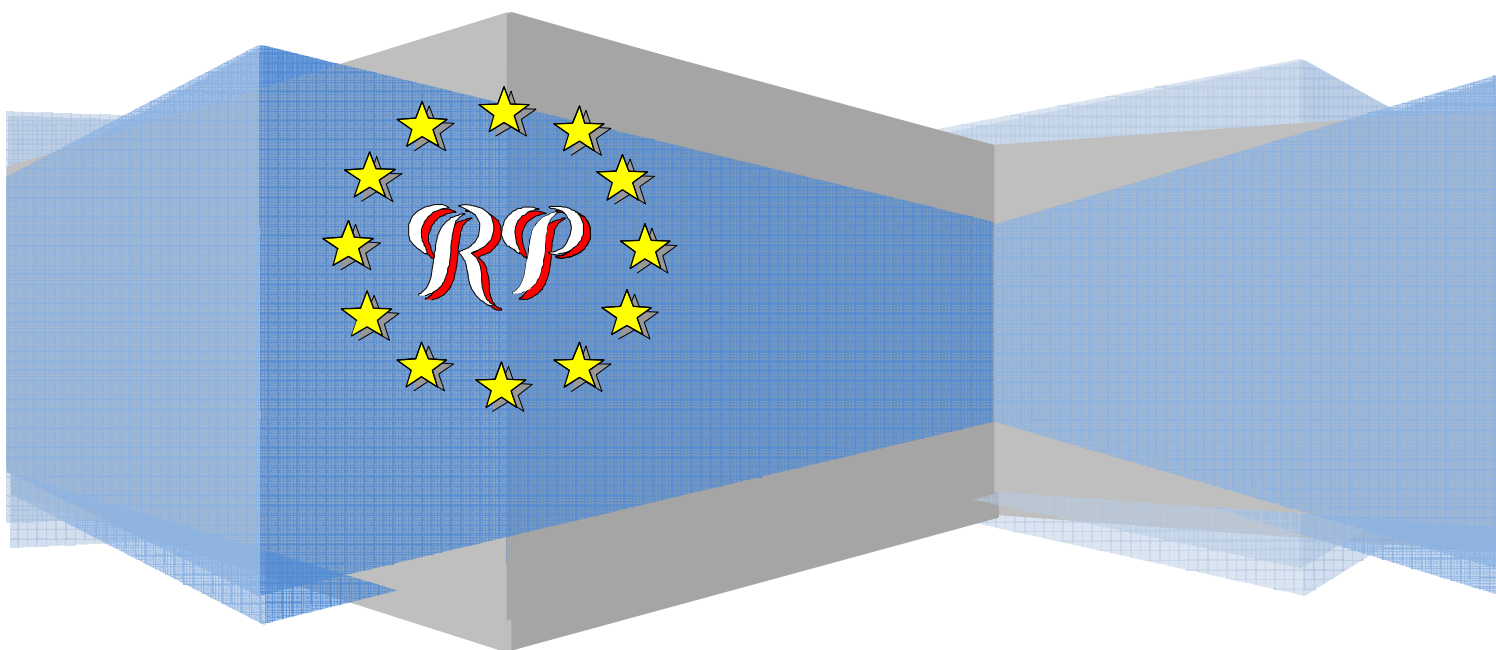
Z poważaniem

(-) wz. Maciej Szpunar
Podsekretarz Stanu

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

**INFORMACJA
DLA SEJMU I SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ W PRACACH UNII
EUROPEJSKIEJ**

Dokument przygotowany w związku
z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października
2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem
i Senatem w sprawach związanych
z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej
w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

WPROWADZENIE.....	3
Założenia i struktura dokumentu.....	3
Podstawa prawna.....	3
Ramy czasowe.....	4
PRIORYTETY ORAZ UWARUNKOWANIA FORMALNO – PRAWNE DUŃSKIEJ PREZYDENCJI.....	5
UDZIAŁ RZĄDU W PRACACH UE	6
3.1. Wieloletnie Ramy Finansowe.....	6
3.2. Rozszerzenie.....	10
3.3. Działania zewnętrzne	10
3.4. Sprawy ekonomiczne i finansowe.....	15
3.5. Rynek Wewnętrzny	18
3.6. Agenda cyfrowa	22
3.7. Energia	25
3.8. Transport.....	28
3.9. Klimat	34
3.10. Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne.....	36
3.11. Polityka spójności.....	40
3.12. Reforma Wspólnej Polityki Rolnej.....	43
3.13. Reforma Wspólnej Polityki Rybołówstwa	45
3.14. Zatrudnienie, polityka społeczna i zdrowie.....	47
3.15. Ochrona środowiska	55
3.16. Edukacja, kultura i sprawy audiowizualne	58
3.17. Kwestie międzyinstytucjonalne.....	60
PODSUMOWANIE.....	61
SPIS ZAŁĄCZNIKÓW	64

WPROWADZENIE

ZAŁOŻENIA I STRUKTURA DOKUMENTU

Niniejsza *Informacja* jest siedemnastym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu RP z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji.

Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w UE. Analiza problemów przebiega w sposób przekrojowy, odnosząc się nie tylko do okresu konkretnego przewodnictwa w Radzie UE, ale także wcześniejszych prac nad danym *dossier*, z równoczesnym uwzględnieniem niektórych elementów przewidywanego rozwoju dyskusji w trakcie kolejnej prezydencji, co pozwala na kompleksową prezentację problemu.

W dokumencie uwzględniono także działania prezydencji duńskiej w związku z obecną sytuacją ekonomiczno-finansową, która podobnie jak podczas polskiej prezydencji wywierała wpływ na przebieg przewodnictwa. Głównym wyzwaniem, z jakim musiała zmierzyć się prezydencja duńska, było zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wyjścia z kryzysu, jak również możliwe zminimalizowanie jego negatywnych skutków, zarówno w obszarze gospodarczym, finansowym, jak i społecznym.

W tym kontekście, warto zauważyć, że prezydencja duńska kontynuowała prace dotyczące europejskiej agendy wzrostowej Unii Europejskiej. Debata na ten temat została rozpoczęta w raporcie polskiej prezydencji *Europejski konsensus na rzecz wzrostu*. Tematyka inicjatywy wzrostowej była także omawiana na posiedzeniach Rady Europejskiej.

W załącznikach do *Informacji* zaprezentowano zestawienie prac UE w ujęciu statystyczno-faktograficznym, informację o transferach finansowych pomiędzy Polską a UE, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegisłacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2012 r.

PODSTAWA PRAWNA

Dokument został opracowany w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie skoncentrowano się na podsumowaniu działań realizowanych przez Rząd RP w okresie prezydencji duńskiej tak, aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi RP dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Ponadto, zgodnie z postanowieniami ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu RP do dokumentu dołączono plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczony w załączniku nr 4).

RAMY CZASOWE

Co do zasady, dokument obejmuje okres prac Unii Europejskiej w pierwszym półroczu 2012 r. Z uwagi na analityczny charakter dokumentu w materiale możliwe są odniesienia do działań mających miejsce na agendzie europejskiej w okresie poprzedzającym 2012 r., czyli do okresu sprawowania przez Polskę prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w drugim półroczu 2011 r., jak również wykraczających poza ramy końcowe minionej prezydencji duńskiej, czyli do tych, które będą podejmowane przez prezydencję cypryjską w drugim półroczu 2012 r.

Prezydencja Danii, wyznaczona decyzją Rady Unii Europejskiej na okres 1 stycznia – 30 czerwca 2012 r.¹, odbywała się w ramach uprzednio ustalonego bloku trzech państw członkowskich, tzw. trio prezydencji. Duńska prezydencja przypadła na środkowy okres tria prezydencji Polska – Dania – Cypr.

Duńska prezydencja w Radzie UE w pierwszej połowie 2012 roku prowadziła działania na rzecz wzmocnienia gospodarki europejskiej, ożywienia wzrostu gospodarczego oraz kreowania silniejszej Europy, przyjaznej obywatelom i przedsiębiorcom. Duńczycy skoncentrowali swoje wysiłki wokół czterech obszarów priorytetowych:

- Odpowiedzialna Europa,
- Dynamiczna Europa,
- Zielona Europa,
- Bezpieczna Europa.

Działania w ramach priorytetu Odpowiedzialna Europa stanowiły *de facto* wynikową sytuacji gospodarczej oraz zmagani poszczególnych państw członkowskich z kryzysem zadłużenia. Prezydencja duńska starała się zintensyfikować wysiłki na rzecz wyjścia z kryzysu i możliwego zminimalizowania jego negatywnych gospodarczych, finansowych i społecznych skutków. Do zadań prezydencji należał również nadzór nad wdrażaniem szeregu środków z zakresu zarządzania gospodarczego oraz zapewnienie spójnego wdrażania pierwszego pełnego Semestru Europejskiego. Zdecydowanie najistotniejszym elementem tego obszaru tematycznego były dalsze negocjacje Kolejnych Wieloletnich Ram Finansowych.

Dynamiczna Europa natomiast to obszar, który zorientowany był na wzmocnienie wzrostu gospodarczego i zwiększenie zatrudnienia. Akcent położony został na działania związane z funkcjonowaniem jednolitego rynku, który w bieżącym, 2012 roku, obchodzi 20 rocznicę powstania. W ramach tego priorytetu prezydencja prowadziła także prace na rzecz poprawy warunków prowadzenia handlu dla europejskich przedsiębiorstw w państwach trzecich.

Zielona Europa jest już „tradycyjnym” priorytetem znajdującym się w wachlarzu priorytetów prezydencji skandynawskich (ochroną środowiska oraz zasadą zrównoważonej polityki zajmowała się Finlandia w 1999 r. i 2006 r. oraz Szwecja w 2009 r.). Prezydencja duńska starała się dołożyć starań, aby Europa zachowała pozycję lidera w kwestiach związanych ze środowiskiem naturalnym, energią oraz klimatem.

Bezpieczna Europa natomiast w myśl programu prezydencji oznaczać miała poprawę zarządzania zewnętrznymi granicami UE oraz finalizację projektu wspólnego europejskiego systemu azylowego i wzmocnienie swobody przemieszczania się osób w strefie Schengen. Bezpieczna Europa jak pokazują ostatnie lata to Europa bezpieczna nie tylko w tradycyjnym rozumieniu tego słowa (bezpieczna militarnie, azylowo), ale również bezpieczna ekonomicznie.

Wybór katalogu tematów, nad którymi duńska prezydencja zdecydowała się procedować charakteryzował się dość dużą ogólnością. Prezydencja duńska co prawda przyspieszyła wiele projektów istotnych dla rozwoju integracji europejskiej zawartych w programie swojej prezydencji lub wpisujących się w program trio Polska – Dania - Cypr, w szczególności służących pobudzaniu europejskiej gospodarki, to jednak prace nad wieloma istotnymi dossier nie zostały zakończone i staną się przedmiotem prac kolejnej prezydencji cypryjskiej. Zgodnie z przewidywaniami, prezydencję duńską należy określić jako pragmatyczną, raczej ukierunkowaną na codzienne administrowanie i wykazującą dość dużą sprawność na poziomie urzędniczym.

¹ Decyzja Rady UE z 1.01.2007 r. w sprawie porządku sprawowania prezydencji w Radzie. Dz. Urz. UE 2007 L1/11

3.1. WIELOLETNIE RAMY FINANSOWE

Prezydencja duńska, kontynuując prace podjęte przez prezydencję polską, w miesiącach styczeń-luty 2012 r. doprowadziła do zakończenia prac związanych z omawianiem propozycji Komisji Europejskiej w zakresie Wieloletnich Ram Finansowych i rozpoczęła proces wypracowywania kompromisu w Radzie. Jako podstawę prac przyjęto tzw. schemat negocjacyjny (ang. *negotiating box*), na który składają się najistotniejsze kwestie i możliwe rozwiązania dotyczące zarówno wydatków, jak i dochodów. Schemat negocjacyjny był sporządzany pod kierunkiem prezydencji duńskiej, a następnie stopniowo modyfikowany zgodnie z dyskusjami na forum Rady, zarówno na poziomie roboczym przez Grupę Przyjaciół Prezydencji ds. Wieloletnich Ram Finansowych oraz politycznym na forum COREPER II oraz Rady do Spraw Ogólnych. W ramach Rady do Spraw Ogólnych przebieg debaty nad schematem negocjacyjnym kształtował się następująco:

- 26 marca 2012 r. - zostały omówione części dot. Działu 1 (bez polityki spójności i instrumentu „Łącząc Europę” (ang. *Connecting Europe Facility (CEF)*), Działu 3 (Bezpieczeństwo i obywatelstwo), 4 (Globalny wymiar Europy), 5 (Administracja) oraz kwestii horyzontalnych.
- 24 kwietnia 2012 r. - zostały omówione części poświęcone polityce spójności i instrumentowi „Łącząc Europę”, Działowi 2 (Zrównoważony wzrost – zasoby naturalne) oraz przepisów dotyczących pięciu funduszy² wchodzących w zakres Wspólnych Ram Strategicznych.
- 29 maja 2012 r. - po raz pierwszy na poziomie politycznym został omówiony cały schemat negocjacyjny wraz z częścią dochodową.

Następnie prace nad modyfikowanym schematem negocjacyjnym były kontynuowane podczas nieformalnego posiedzenia Rady w dniach 10-11 czerwca 2012 r. oraz na ostatnim pod przewodnictwem prezydencji duńskiej formalnym posiedzeniu Rady do Spraw Ogólnych w dniu 26 czerwca 2012 r.

Przedstawiona czerwcowej Radzie Europejskiej (28-29 czerwca 2012 r.) wersja schematu negocjacyjnego dotyczyła wszystkich działów przyszłego budżetu UE, spraw horyzontalnych oraz środków własnych.

Główne elementy aktualnego schematu negocjacyjnego

W sekcji dot. poddziału 1a (Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia) schematu negocjacyjnego zapisy mówią o obszarach priorytetowych, jak również kryteriach dostępu do wsparcia. Następnie w odniesieniu do CEF zawarto m.in. rozwiązania dotyczące podziału na sektory oraz transferu środków z Funduszu Spójności. W tej sekcji umieszczono również kwestie dotyczące finansowania programów wielkiej skali, a także rozwiązania dotyczące wsparcia na likwidację obiektów jądrowych.

W sekcji dot. poddziału 1b (Spójność ekonomiczna, społeczna i terytorialna) w odniesieniu do polityki spójności zawarto m.in. kwestie dotyczące poziomu wsparcia (z podziałem na poszczególne cele), metody alokacji środków na poszczególne fundusze i regiony, ograniczenie alokacji (ang. *capping, reversed safety net*), siatka bezpieczeństwa dla byłych regionów konwergencji oraz dla państw członkowskich (*safety net*), stawki współfinansowania. Ponadto umieszczono rozwiązania związane z programem żywnościowym dla ubogich. Sekcja dotycząca Działu 2 (głównie Wspólna Polityka Rolna) objęła kwestie takie jak poziom i sposób redystrybucji płatności bezpośrednich, ograniczenie wsparcia dla dużych gospodarstw, dyscyplina finansowa, ilość środków kierowanych na tzw. „zazielenienie” płatności bezpośrednich, transfer środków między filarami WPR, zasady

²Pięć funduszy objętych Wspólnymi Ramami Strategicznymi to Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejski Fundusz Morski i Rybacki.

dystrybucji środków i stawki współfinansowania w ramach II filaru WPR, Wspólna Polityka Rybacka i Program LIFE, rezerwa związana z kryzysami w sektorze rolnym.

W odniesieniu do Wspólnych Ram Strategicznych w schemacie negocjacyjnym znalazły się rozwiązania odnoszące się m.in. do zagadnień takich jak: warunkowość makroekonomiczna, rezerwa na wykonanie, stawki płatności zaliczkowych, automatyczne anulowanie zobowiązań (ang. *automatic de-commitment*), kwalifikowalność VAT.

Jeżeli chodzi o kwestie horyzontalne w schemacie umieszczono rozwiązania dotyczące instrumentów poza WRF oraz elastyczności.

W części dotyczącej dochodów budżetu zaprezentowano przedłożone przez Komisję Europejską propozycje reformy systemu zasobów własnych w ujęciu opcjonalnym (tj. prezentując różne, możliwe na tym etapie prac scenariusze), dotyczące w szczególności kosztów poboru tradycyjnych zasobów własnych, zasobu własnego z tytułu VAT (propozycja zastąpienia go przez nowy zasób własny VAT o charakterze autonomicznym), możliwości wprowadzenia zasobu własnego opartego na podatku od transakcji finansowych (ang. *Financial Transaction Tax*), reformy aktualnie funkcjonującego systemu mechanizmów korekcyjnych.

Podsumowanie przebiegu dotychczasowych dyskusji na forum Rady

Jeżeli chodzi o Dział 1, panuje ogólne poparcie państw członkowskich, że podstawowym kryterium finansowania badań i rozwoju powinna być najwyższa fachowość. W dyskusji podkreślano również, że potrzebne jest, by wszystkie państwa członkowskie miały zrównoważony dostęp do finansowania. Niektóre państwa członkowskie, w tym Litwa, Słowacja, Bułgaria postulowały, by w schemacie negocjacyjnym wymieniono likwidację obiektów jądrowych.

W części dotyczącej polityki spójności pojawiały się wątpliwości związane albo z samą nową kategorią regionów przejściowych, albo z jej zakresem. Różnice w stanowiskach dotyczą idei siatki bezpieczeństwa (ang. *safety net*) zapewniającej minimalny poziom alokacji dla każdego państwa członkowskiego w porównaniu z jego poziomem w latach 2007–2013. Rozbieżne stanowiska budzą również ograniczenia pułapu wielkości transferu do każdego państwa członkowskiego do określonej wielkości procentowej jego PKB (ang. *capping*), a także koncepcja tzw. odwróconej siatki bezpieczeństwa (ang. *reserved safety net*), która ograniczyłaby wsparcie do określonej wielkości procentowej wsparcia w latach 2007–2013. Różne stanowiska państw członkowskich dotyczą stóp współfinansowania, tj. kwestii utrzymania wysokości 85% dla mniej rozwiniętych regionów lub obniżenia ich poziomu.

Choć panuje znaczne uznanie wobec koncepcji instrumentu „Łącząc Europę”, niemniej jednak pojawiają się zastrzeżenia co do proponowanego przeniesienia do tego instrumentu kwoty 10 mld EUR z Funduszu Spójności. W odpowiedzi na sugestie niektórych państw członkowskich, w tym Polski, prezydencja duńska ostatecznie wprowadziła modyfikację do schematu umożliwiającą zatrzymanie *subheadingu* dla polityki spójności. Ponadto dodano zapis nt. udziału polityki spójności w inwestowanie, wzmacnianie wzrostu i zatrudnienia, odzwierciedlający postulat Grupy Przyjaciół Spójności na Radzie do Spraw Ogólnych w dniu 29 maja 2012 r. Pojawiły się opinie, że taki zapis powinien również znaleźć się przy okazji innych polityk, głównie Wspólnej Polityki Rolnej.

Podzielone zdania wywołuje także dodanie tekstu dotyczącego specjalnego traktowania regionów wyspiarskich w metodach alokacji funduszy strukturalnych.

Jeżeli chodzi o Wspólną Politykę Rolną (WPR), rozbieżne stanowiska budzi proponowana konwergencja pomocy bezpośredniej na hektar, która z jednej strony jest uznawana za nie dość ambitną pod względem zakresu i harmonogramu realizacji, a z drugiej za zbyt drastyczną. Państwa bałtyckie proponują by w schemacie znalazł się zapis stanowiący, że żadne państwo członkowskie nie otrzyma mniej niż określona wartość procentowa poziomu średniej płatności bezpośredniej. Jednocześnie Polska, wraz z innymi państwami Grupy Wyszehradzkiej postulowała, by ewentualne redukcje w I filarze WPR nie dotyczyły tych państw członkowskich, w których dopłaty bezpośrednie są

poniżej unijnej średniej (Rada do Spraw Ogólnych, 29 maja 2012 r.). Choć panuje ogólne poparcie co do celu poprawy wymiaru środowiskowego WPR, to jednak sporo zastrzeżeń wywołuje koncepcja zazielenienia płatności proponowana przez Komisję. Zastrzeżenia dotyczą m.in. poziomu przeznaczenia na ten cel 30% płatności bezpośrednich, który uznawany jest za wysoki, wiele państw członkowskich domaga się większej elastyczności państw w tym względzie. W kwestii proponowanego ograniczenia wsparcia dla dużych gospodarstw zdania pozostają podzielone. W dyskusji podnoszone jest także znaczenie rozwoju obszarów wiejskich oraz konieczność przedstawienia szczegółów kryteriów przydziału pomocy w tym obszarze polityki.

W odniesieniu do przepisów obowiązujących pięć funduszy wchodzących w zakres Wspólnych Ram Strategicznych różnice w zdaniach dotyczą głównie warunkowości makroekonomicznej. Pojawiają się głosy podkreślające jej znaczenie, a także opinie postulujące objęcie jej zakresem również innych rodzajów wydatków, jednocześnie kwestia ta wywołuje obawy przed podwójnymi sankcjami w połączeniu z zasadami zarządzania europejskiego (ang. *European governance*).

W odniesieniu do Działu 3, wiele delegacji podkreśliło znaczenie działań UE w zakresie azylu i migracji. W dyskusji proponowano także utrzymanie obecnej struktury tego działu, przy czym poddział 3a miałby być poświęcony wolności, bezpieczeństwu i sprawiedliwości, a poddział 3b obejmowałby obywatelstwo.

W Dziale 4, wiele państw członkowskich podkreślało jako obszary priorytetowe rozszerzenie i politykę sąsiedztwa. W dyskusji podkreślano również znaczenie celu, jakim jest przeznaczenie do 2015 r. 0,7% dochodu narodowego brutto (DNB) UE na oficjalną pomoc rozwojową. Przeciwnie budzi kwestia ustalenia stałej kwoty procentowej w odniesieniu do pomocy spełniającej kryteria Komitetu Pomocy Rozwojowej (DAC) OECD. W Dziale 5, państwa członkowskie poruszały kwestię potrzeby skonsolidowania wydatków administracyjnych i prezentowały różne propozycje dotyczące oszczędności. Podkreślano jednocześnie, iż konieczne jest, by europejska służba cywilna była nadal skuteczna.

Odmienne stanowiska dotyczą także kwestii umieszczenia niektórych instrumentów poza lub wewnątrz Wieloletnich Ram Finansowych. Z jednej strony pojawiają się zdania, iż z uwagi na przejrzystość i dyscyplinę budżetową wszystkie instrumenty powinno się umieścić wewnątrz Wieloletnich Ram Finansowych. Z drugiej strony przedstawiane są argumenty, iż ze względu na swoje cechy szczególne, niektóre instrumenty należy umieścić poza Wieloletnimi Ramami Finansowymi, jak zaproponowała Komisja. W dyskusji także pojawiały się głosy postulujące zlikwidowanie pewnych instrumentów nieobjętych Wieloletnimi Ramami Finansowymi w latach 2007–2013. W ostatniej wersji schematu negocjacyjnego prezydencja duńska zredukowała rozwiązania dotyczące ITER i GMES, proponując jedynie opcję umieszczenia tych instrumentów w ramach WRF.

Opinie państw członkowskich różnią się także wobec proponowanego nowego klucza ustalenia wkładu na rzecz Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz proponowanej większej elastyczności, która umożliwiłaby Unii Europejskiej reagowanie na nieprzewidziane okoliczności.

W odniesieniu do dochodów przede wszystkim zwraca się uwagę, aby nowe reguły były proste, przejrzyste i sprawiedliwe. Zdania są podzielone w odniesieniu do propozycji nowych zasobów własnych. W odniesieniu do propozycji nowej wersji VAT obecne są głosy poparcia wobec zniesienia obecnego VAT, a w zamian wprowadzenie jego nowej wersji zaproponowanej przez Komisję, jak również sprzeciw wobec tej propozycji, bądź gotowość do jej zbadania. Podobnie propozycja zasobu własnego opartego na podatku od transakcji finansowych (FTT) budzi przeciwstawne opinie. Kolejną kwestią wywołującą rozbieżne zdania państw członkowskich są mechanizmy korekcyjne systemu środków własnych, tj. z jednej strony postuluje się całkowite porzucenie wszystkich mechanizmów korekcyjnych systemu środków własnych, lub uznaje się proponowane przez Komisję kwoty ryczałtowe jako krok w dobrym kierunku, bądź nalega się na utrzymanie istniejących mechanizmów korekty, lub przynajmniej gwarancję utrzymania bieżącej wysokości korekty w ramach nowego mechanizmu.

Ponadto w dyskusji podnoszona jest kwestia niewykorzystanych środków na zobowiązania (fr. *reste à liquider*, RAL). Z jednej strony postuluje się konkretne działania w celu zmniejszenia zakresu stosowania niewykorzystanych środków na zobowiązania, a z drugiej zwraca się uwagę, iż takie środki są normalną cechą unijnej procedury budżetowej.

Dyskusja na temat efektywności wydatków

Równoległe do procesu negocjacji schematu negocjacyjnego trwa dyskusja o wzroście i zatrudnieniu w Europie. W kontekście tej dyskusji Niemcy przedstawiły na posiedzeniu kwietniowej Rady do Spraw Ogólnych dokument na temat efektywności wydatków, dotyczący przede wszystkim polityki spójności, który został poparty przez Austrię, Finlandię, Francję, Włochy, Niderlandy oraz Szwecję, w ten sposób zawiązując koalicję Przyjaciół Lepszych Wydatków (ang. *Friends of Better Spending*). Następnie Niemcy przygotowały dokument prezentujący propozycje modyfikacji schematu negocjacyjnego w oparciu o zapisy dotyczące efektywności wydatkowania. W dyskusji pojawił się również austriacki dokument na rzecz wzrostu i innowacji.

Polska przedstawiła również własne propozycje, rozszerzając dyskusję nt. efektywności także na inne niż polityka spójności elementy budżetu Unii. Polska w swoich propozycjach zwróciła uwagę m.in. na potrzebę zapewnienia wysokiego udziału polityk sprzyjających inwestycjom, a także konieczność odejścia od podziału alokacji środków w oparciu o historyczne kryteria i powiązanie finansowania z aktualnymi celami i zadaniami polityk i instrumentów. Ponadto Polska przedstawiła szczegółowe rozwiązania w odniesieniu do poszczególnych obszarów polityk.

Współpraca w ramach Grupy Przyjaciół Polityki Spójności w kontekście Wieloletnich Ram Finansowych (ang. *Friends of Cohesion Policy Group, FoC*)

Grupa Przyjaciół Polityki Spójności to grupa państw postulująca utrzymanie silnej polityki spójności, do której obok Polski można zaliczyć Bułgarię, Czechy, Estonię, Grecję, Hiszpanię, Węgry, Litwę, Łotwę, Malte, Portugalię, Rumunię, Słowenię, Słowację i Chorwację.

Na kwietniowym posiedzeniu Rady do Spraw Ogólnych, 13 z tych państw (bez Czech i Hiszpanii) zaprezentowało wspólną deklarację Grupy, w której państwa podkreślają, że polityka spójności powinna być kluczowym narzędziem, wspierającym wzrost gospodarczy, przyczyniającym się do zatrudnienia i inwestycji w celu wyjścia z kryzysu, ponadto zaznaczając, że zaproponowany przez Komisję budżet tej polityki jest minimalną propozycją możliwą do zaakceptowania.

Na majowym posiedzeniu Rady do Spraw Ogólnych wszystkie 15 państw grupy przedstawiło wspólną deklarację łączącą politykę spójności z polityką wzrostu, w której zaznaczono, że „polityka spójności jest głównym narzędziem do tworzenia inwestycji, wzrostu i miejsc pracy na poziomie UE i reform strukturalnych na szczeblu krajowym”. Ponadto polityka spójności jest „głównym narzędziem do zmniejszenia różnic między regionami w Europie i musi zatem skoncentrować się na mniej rozwiniętych regionach i państwach członkowskich”.

Ponadto, 1 czerwca 2012 r. w Bukareszcie miało miejsce spotkanie wysokiego szczebla grupy Przyjaciół Polityki Spójności, którego tematem były „*Wyzwania i szanse dla przyszłego budżetu UE*”. W debacie uczestniczyli premierzy i przedstawiciele 15 państw Grupy, wraz z przewodniczącym Komisji Europejskiej Jose Manuel Barroso oraz przedstawicielem prezydencji cypryjskiej. Na spotkaniu przyjęto wspólną deklarację wzywającą do skoncentrowania wysiłków unijnych na rozwiązaniach zapewniających wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy.

Ta sama 15-stka ponownie zabrała głos w formie wspólnego dokumentu zatytułowanego „*Quality Investment*” przedstawionego na Radzie do Spraw Ogólnych w dniu 26 czerwca 2012 r. w debacie dot. efektywności polityki spójności, wskazując na jej pozytywne efekty zaobserwowane w UE.

Jednocześnie w dyskusji nt. WRF widoczny jest również głos płatników netto - domagających się obniżenia unijnego budżetu w stosunku do propozycji Komisji Europejskiej, do którego należą Austria, Czechy, Holandia, Finlandia, Niemcy, Szwecja, Zjednoczone Królestwo, Włochy, Francja.

Francja jednak na posiedzeniu Rady do Spraw Ogólnych (29 maja 2012 r.) nie przyłączyła się do wspólnego listu sygnowanego przez pozostałe państwa członkowskie. Inne jest też stanowisko włoskie, którego celem wydaje się być autentyczna dyskusja na temat wpływu budżetu unijnego na możliwości rozwoju UE.

3.2. ROZSZERZENIE

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach prezydencji duńskiej oraz KE w celu wspierania procesu rozszerzenia UE. Wydarzenia o szczególnym znaczeniu, które miały miejsce w tym okresie i które wsparła Polska to m.in. otwarcie negocjacji akcesyjnych z Czarnogórą (29 czerwca 2012 r.), kontynuacja negocjacji z Islandią, otwarcie dialogu na wysokim szczeblu z Macedonią, mającego na celu wsparcie procesu przedakcesyjnego (marzec 2012 r.) i uzyskanie statusu kandydata do UE przez Serbię (1 marca 2012 r.).

Polska opowiedziała się za uruchomieniem tzw. „pozytywnej agendy” z Turcją, która ma na celu utrzymanie aktywności procesu akcesyjnego Turcji. Poparliśmy Dialog Wysokiego Szczebla ds. Procesu Akcesyjnego do UE Bośni i Hercegowiny (27 czerwca 2012 r.) Wymiernym efektem spotkania było zaproponowanie przez KE terminu złożenia wiarygodnego wniosku o członkostwo w UE, pod warunkiem zrealizowania mapy drogowej.

Poparliśmy konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z 28 lutego 2012 r. w których odnotowano intencję Komisji dot. przeprowadzenia studium wykonalności (ang. *feasibility study*) dot. możliwości podpisania Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu (*Stabilisation and Association Agreement, SAA*) pomiędzy UE a Kosowem. Konkluzje te zostały potwierdzone przez Radę Europejską w dniu 2 marca 2012 r.

Działania duńskiej prezydencji z zakresu rozszerzenia stanowią w dużej mierze kontynuację działań zapoczątkowanych przez polską prezydencję i wpisują się w program trio Polska-Dania-Cypr.

3.3. DZIAŁANIA ZEWNĘTRZNE

Partnerstwo Wschodnie

W okresie duńskiej prezydencji w Radzie UE Polska kontynuowała swoje silne poparcie dla inicjatywy Partnerstwa Wschodniego jako priorytetu polskiej polityki zagranicznej.

Jednym z głównych wydarzeń w obszarze Partnerstwa Wschodniego było opublikowanie w maju 2012 r. przez Wysoką Przedstawiciel i Komisję Europejską Komunikatu prezentującego Mapę Drogową Partnerstwa Wschodniego na okres do jesieni 2013 r. Polska, we współpracy z innymi partnerami w UE, aktywnie zabiegała o możliwie ambitną zawartość Mapy. Polska poparła konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 25 czerwca 2012 r., które z zadowoleniem przyjęły Mapę, a jednocześnie wskazały na dobry postęp wdrażania Partnerstwa Wschodniego.

Polska, działając na rzecz możliwie silnego odzwierciedlenia zasady „więcej za więcej” (ang. „*more for more*”) w finansowaniu Partnerstwa Wschodniego w kolejnej perspektywie finansowej, aktywnie zaangażowana była w prowadzone w Radzie w I poł. 2012 r. negocjacje projektu regulacji ws. Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ang. *European Neighbourhood Instrument*), który zastąpi obecny Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa.

Kontynuowaliśmy także aktywne wsparcie dla szybkiego i efektywnego przebiegu negocjacji umów stowarzyszeniowych (AA) z Armenią, Azerbejdżanem, Gruzją i Mołdawią, a zarazem dla szybkiego parafowania umowy stowarzyszeniowej UE - Ukraina - co nastąpiło w marcu 2012 r. – jak i umowy o wolnym handlu (DCFTA). Jednocześnie Polska zabiegała o szybki przebieg negocjacji porozumień o wolnym handlu (DCFTA) z Gruzją i Mołdawią, jak też o rozpoczęcie negocjacji DCFTA z Armenią, co

nastąpiło w lutym 2012 r. Podobnie mocno wspierany był proces liberalizacji wizowej z państwami partnerskimi.

Zintensyfikowaniu uległy prace nad uruchomieniem Kompleksowych Programów Rozwoju Instytucjonalnego (ang. *Comprehensive Institution Building Programmes - CIB*), skierowanych do pięciu krajów Partnerstwa, z wyjątkiem Białorusi.

Podczas prac nad nową generacją programów wspólnotowych (na lata 2014-20), Polska aktywnie działała na rzecz jak najpełniejszego otwarcia ich na udział państw Partnerstwa Wschodniego.

Podczas prezydencji duńskiej Polska kontynuowała wsparcie dla rozwoju wielostronnego wymiaru Partnerstwa Wschodniego. W ramach współpracy multilateralnej w maju i czerwcu 2012 r. miała miejsce 7. seria spotkań platform tematycznych, odbyły się ponadto panele eksperckie. W czerwcu 2012 r. uruchomiono nowy panel ekspercki, wspierający reformy wymiaru sprawiedliwości.

Polska aktywnie popierała prace w ramach wymiaru parlamentarnej współpracy UE z jej wschodnimi sąsiadami.

Rosja

W okresie duńskiej prezydencji w Radzie UE Polska kontynuowała swoje poparcie dla najważniejszych kwestii w relacjach UE-Rosja jako istotnego elementu polskiej polityki wobec Rosji. Polska wspierała działania prezydencji, także w kwestii ochrony praw człowieka w Rosji oraz problematyki wizowej.

Głównymi problemami w relacjach UE-Rosja pozostawały kwestie: liberalizacji wiz krótkoterminowych, Nowej Umowy (tzw. *PCA II*), pozataryfowych warunków dostępu do rynku rosyjskiego, warunków dostaw surowców energetycznych z Rosji, możliwości swobodnego przelotu nad Syberią dla linii lotniczych z UE, przestrzegania praw człowieka w Rosji, warunków przyznawania zezwoleń na przewozy towarowe do Rosji oraz wprowadzone w kwietniu 2012 r. przez Rosję embargo na import żywych zwierząt z UE. Polska uczestniczyła też w przygotowaniach do szczytu UE-Rosja, który odbył się w dniach 3-4 czerwca 2012 r. w Petersburgu.

Dyskusja w sprawie wiz została rozpoczęta podczas szczytu UE-Rosja w grudniu 2011 r. w Brukseli – kiedy został przyjęty dokument „*Common steps towards visa liberalisation*”. W marcu 2012 r. odbyło się w Moskwie pierwsze spotkanie ws. implementacji *Common steps*. W myśl zawartych podczas tego spotkania ustaleń pod koniec kwietnia 2012 r. strony rosyjska i unijna przedstawiły raporty ws. implementacji *Common steps* odpowiednio w Rosji i w UE. Od lipca 2012 r. rozpoczną się misje eksperckie UE w Rosji. W dyskusji nt. liberalizacji wydawania wiz Polska stoi na stanowisku równowagi w oferowaniu Rosji i państwom Partnerstwa Wschodniego ułatwień wizowych.

Białoruś

Podczas posiedzeń Rady do Spraw Zagranicznych (*FAC*) w styczniu i lutym 2012 r. UE przyjęła kolejne pakiety sankcji przeciwko Białorusi, za czym intensywnie lobbowała Polska wraz z zainteresowanymi państwami członkowskimi. UE wykazała się solidarnością po wydaleniu ambasadorów Polski i UE z Mińska w lutym 2012 r. Ponadto, wdrażano w życie Europejski Dialog na rzecz Modernizacji ze Społeczeństwem Białoruskim, zainaugurowany przez Komisarza S. Füle w dniu 29 marca 2012 r.

Wymiar południowy Europejskiej Polityki Sąsiedztwa

W okresie duńskiej prezydencji w Radzie UE kontynuowano zapoczątkowane w roku 2011 r. procesy przemian demokratycznych w państwach południowego sąsiedztwa. W I połowie 2012 r. utrzymywała się duża dynamika wydarzeń w regionie. Szczególnie istotny był udział Polski przy wypracowywaniu unijnej polityki wobec kryzysu syryjskiego.

Bazując na ubiegłorocznych komunikatach „*Partnerstwo dla Demokracji i Wspólnego Dobrobytu z krajami Sąsiedztwa Południowego*” (8 marca 2011 r.) oraz „*Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie*” (25 maja 2011 r.), Polska popierała UE we wdrażaniu koncepcji nowego partnerstwa względem południowych partnerów w ramach Europejskiej Polityki Sąsiedztwa,

opartego na zasadach wzajemnej rozliczalności (ang. *mutual accountability*), zróżnicowanego podejścia oraz warunkowości „*more for more*”.

Polska popierała działania i inicjatywy Komisji Europejskiej i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), realizujące założenia nowego partnerstwa w odniesieniu do państw południowego wymiaru EPS. Polska opowiadała się za potrzebą mocniejszego podkreślenia zasady warunkowości „*more for more*” w nowych Planach Działania (z Tunezją i Marokiem). Polska wskazywała na konieczność zachowania proporcji podziału środków pomiędzy Południe i Wschód, tak aby dodatkowe alokacje finansowe dla państw południowego sąsiedztwa (o charakterze doraźnym) nie odbiły się niekorzystnie na poziomie unijnego wsparcia przeznaczanego dla krajów Partnerstwa Wschodniego.

Przedstawiciele Polski podkreślali, iż większa aktywność UE na kierunku południowym w ramach EPS, w reakcji na wydarzenia „Arabskiej Wiosny” w regionie Afryki Północnej, nie powinna powodować dysproporcji w poziomie zaangażowania UE na Wschodzie i Południu, kosztem krajów Partnerstwa Wschodniego. Polska wskazywała na potrzebę równoczesnego uwzględnienia aspektów ekonomicznego i społecznego procesu przemian.

Polska razem z unijnymi partnerami podejmowała starania na rzecz poprawy wewnętrznej koordynacji i większej synergii działań UE i państw członkowskich w zakresie wspierania przemian demokratycznych w południowym sąsiedztwie. W koordynacji z Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa C. Ashton, Minister R. Sikorski oraz ministrowie spraw zagranicznych Szwecji i Bułgarii złożyli w czerwcu 2012 r. wspólną wizytę roboczą w Libanie i Iraku, podczas której omówiono aktualną sytuację w regionie, w tym trwający konflikt w Syrii oraz perspektywy rozwoju współpracy obu państw z UE.

Azja

W ramach prac prezydencji duńskiej dotyczących Afganistanu i Pakistanu, Polska brała udział w pracach grupy roboczej ds. Azji i Oceanii (*ang. COASI*) oraz przygotowaniu konkluzji FAC dot. obydwu krajów; uczestniczyła też w dyskusji nad tekstem CAPD (*ang. Cooperation Agreement on Partnership and Development* – umowa między UE i Afganistanem ws. partnerstwa i rozwoju) oraz w przygotowaniach do wizyty C. Ashton w Pakistanie. Polska zaproponowała także umieszczenie Kabulu na liście krajów priorytetowych UE do utworzenia „*Europe House*” w ramach wspólnych projektów infrastrukturalnych służb dyplomatycznych państw członkowskich UE.

W odniesieniu do Indii, Polska brała udział w przygotowaniach do XII Szczytu UE-Indie (10 lutego 2012 r.) i wypracowaniu Wspólnego Oświadczenia po szczycie, uczestniczyła w dialogu migracyjnym UE – Indie.

W wymiarze wielostronnym, Polska współtworzyła (z Danią i ESDZ) i promowała *non-paper* ws. reformy *Asia-Europe Meeting* (*ang. ASEM*) oraz uczestniczyła w spotkaniu ministrów spraw zagranicznych UE z krajami Azji Południowo- Wschodniej w dniach 26-27 kwietnia 2012 r. w Brunei Darussalam.

Współpraca rozwojowa

Prezydencja duńska kontynuowała prace rozpoczęte w trakcie polskiego przewodnictwa w Radzie UE. Jednym z głównych wydarzeń w obszarze współpracy rozwojowej w okresie prezydencji duńskiej było przyjęcie przez Radę FAC w dniu 14 maja 2012 roku pakietu konkluzji definiujących kształt polityki rozwojowej Unii Europejskiej w najbliższych latach: Konkluzji Rady ws. *Programu działań na rzecz zmian* (*ang. „Agenda for Change”*) oraz Konkluzji Rady ws. *zasad udzielania wsparcia budżetowego krajom trzecim*. Polska była promotorem zapisów dotyczących położenia większego nacisku na kwestie praw człowieka, demokracji i dobrego rządzenia (Konkluzje Rady ws. *Agenda for Change*) oraz zasady warunkowości pomocy tj. udzielania ogólnego wsparcia budżetowego, w sytuacji gdy kraje partnerskie przestrzegają wartości podstawowych związanych z prawami człowieka, demokracją i praworządnością (Konkluzje Rady ws. *wsparcia budżetowego*).

Rada FAC przyjęła także drugi roczny raport dla Rady Europejskiej nt. *Celów Pomocy Rozwojowej*, oraz konkluzje nt. spójności polityki na rzecz rozwoju (*PCD*) bazujące na Raporcie nt. PCD z 2011 r.

W czasie prezydencji duńskiej Polska podtrzymywała poparcie dla utworzenia *Globalnego Partnerstwa na rzecz efektywnej współpracy rozwojowej*, które ma być globalnym forum dialogu na temat efektywności pomocy i dokonywania przeglądu realizacji dotychczasowych zobowiązań. Polska konsekwentnie podkreślała znaczenie koordynacji stanowisk państw członkowskich UE. Zwracała uwagę na znaczenie wiodącej roli krajów partnerskich przy określaniu ich priorytetów rozwojowych oraz wskazywała na potrzebę zachowania równowagi składu Komitetu Sterującego między poszczególnymi grupami. Dla Polski istotne znaczenie ma doprowadzenie do wewnętrznej rotacji miejsca przyznanego KE w Komitecie Sterującym, co umożliwiłoby bezpośredni wpływ Polski (kraju nie będącego członkiem Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD) na podejmowane działania. W odniesieniu do globalnego monitoringu zobowiązań, Polska popierała priorytetyzację i ograniczenie liczby wskaźników, a także powiązanie działań z rewizją Milenijnych Celów Rozwoju.

W czasie prezydencji duńskiej Polska wyrażała poparcie dla wdrożenia inicjatywy unijnego wspólnego programowania. Tematem, na którym koncentrowała się uwaga państw członkowskich była także sytuacja Birmy/Mjanmy. Polska, oprócz kontaktów dwustronnych z Birmą, wskazywała w dyskusjach UE na potrzebę dzielenia się przez państwa członkowskie doświadczeniami z okresu transformacji ustrojowej.

Polska aktywnie uczestniczyła w negocjacjach nad kształtem instrumentów finansowych działań zewnętrznych UE po 2014 roku oraz dalszych uzgodnieniach najważniejszych elementów przyszłej Umowy Wewnętrznej między państwami członkowskimi, która zastąpi wygasającą w 2013 roku *Umowę wewnętrzną* w sprawie pomocy finansowej dla krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) oraz krajów i terytoriów zamorskich. Obradująca w dniu 25 czerwca 2012 roku Rada FAC osiągnęła wstępne ogólne porozumienie (ang. *partial general approach*) w sprawie pakietu instrumentów zewnętrznych. Prace kontynuowane będą przez prezydencję cypryjską.

W czasie prezydencji duńskiej toczyły się także prace nad operacjonalizacją Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (*EED*). Jednym z działań konsekwentnie realizowanych przez Polskę podczas prezydencji duńskiej było doprowadzenie do uzgodnienia w gronie państw członkowskich oraz instytucji UE formuły prawno-organizacyjnej *EED*. Statut funduszu, nad którym prace koordynowane przez ESDZ trwały od stycznia, przyjęty został formalnie w dniu 20 czerwca 2012 r.

Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO)

Polska poparła aktywację Centrum Operacyjnego (*OpsCen*) dla działań unijnych w Rogu Afryki (operacje wojskowe: *EUNAVFOR* Atalanta i *EUTM* Somalia oraz wzmocnienie regionalnych zdolności morskich – cywilna misja pod kryptonimem *EUCAP* Nestor).

W odniesieniu do koncepcji Grup Bojowych UE (GB), Polska uczestniczyła w pracach wynikających z przyjęcia konkluzji Rady FAC z dnia 1 grudnia 2011 r. Wciąż utrzymujące się kontrowersje dotyczące wsparcia dla rozwoju GB i braku zgłoszeń do dyżurów.

Elementem programu polskiej prezydencji w UE było ponadto pogłębienie relacji ze wschodnimi sąsiadami w obszarze WPBiO. W trakcie polskiej prezydencji przedstawiono polsko – szwedzki *non-paper* w tej sprawie, który spotkał się z dobrym przyjęciem pozostałych państw członkowskich. W trakcie duńskiej prezydencji temat był przedmiotem dyskusji na roboczych forach unijnych. Obecnie, ESDZ zakończyła prace nad opracowaniem *policy paper* dot. współpracy UE z partnerami w ramach WPBiO. Dokument dotyczy także innych kategorii partnerów.

Działania Polski mają charakter dwutorowy. Z jednej strony zabiega o przygotowanie formalnych podstaw poszerzonej współpracy UE z partnerami ze Wschodu (*policy paper*), a równolegle wspólnie ze Szwecją kontynuuje (w ślad za wspólnym *non-paper*) dwustronne inicjatywy praktyczne skierowane bezpośrednio do Partnerów Wschodnich, które docelowo zostaną włączone do „*acquis*” WPBiO. Obecnie działania Polski i Szwecji skupiają się wokół dwóch projektów: realizacji wspólnego

projektu szkoleniowego w ramach Akademii Administracji Publicznej Partnerstwa Wschodniego – poświęconego wymiarowi WPBiO oraz działań na rzecz udzielenia odpowiedzi na dwa *non-papers*, mołdawski i gruziński, w sprawie współpracy tych państw z UE w zakresie WPBiO.

Negocjacje wielostronne na forum Światowej Organizacji Handlu

Prezydencja duńska, w ramach swoich priorytetów, trafnie wskazała, że generalnym założeniem wspólnej polityki handlowej jest pozytywne zakończenie wielostronnych negocjacji handlowych, zwłaszcza zakończenie Rundy Doha w ramach negocjacji prowadzonych na forum Światowej Organizacji Handlu (WTO), mających na celu liberalizację handlu światowego (obniżenie ceł i barier we wzajemnym handlu) oraz wzmocnienie systemu WTO. Pomimo wysiłków po stronie UE nie udało się przełamać trwającego impasu negocjacyjnego. Przyczyną impasu rundy Doha są m.in. skutki kryzysu globalnego, szczególnie odczuwalne w globalnym handlu od połowy 2008 r., oraz duże rozbieżności co do oczekiwanych wyników tych negocjacji (głównie sporu pomiędzy USA i Chinami).

Negocjacje bilateralne umów handlowych

W sytuacji utrzymującej się stagnacji negocjacji wielostronnych w ramach WTO, wysiłek dotyczący liberalizacji handlu skupił się na negocjacjach bilateralnych. W okresie prezydencji duńskiej rozpoczęły się negocjacje zmierzające do zawarcia Całościowych i Pogłębionych Umów o Wolnym Handlu (ang. DCFTA) UE z Mołdawią i Gruzją (w obu przypadkach zostały formalnie otwarte podczas polskiej prezydencji). W okresie prezydencji duńskiej formalnie otwarto i rozpoczęto negocjacje DCFTA z Armenią (w okresie prezydencji polskiej nie udało się co prawda formalnie otworzyć negocjacji z Armenią, ale prace zostały na tyle zaawansowane, że rozpoczęcie tych negocjacji było możliwe już na początku prezydencji duńskiej).

Utrzymujące się niesprzyjające okoliczności polityczne na Ukrainie, uniemożliwiły podpisanie DCFTA UE – Ukraina. W tym zakresie Polska podejmuje wysiłki zmierzające do uzyskania zgody na tymczasowe stosowanie umowy DCFTA.

W wymiarze południowym, w okresie prezydencji duńskiej rozpoczęty został proces analizy zakresu negocjacji (tzw. *scoping exercise*) z Marokiem, Tunezją i Jordanią (z uwagi na sytuację polityczną w Egipcie, misja rozpoznawcza w tym kraju jeszcze się nie odbyła). Mandat na negocjacje DCFTAs z Marokiem, Tunezją, Jordanią i Egiptem został przyjęty w okresie polskiej prezydencji.

W pierwszym półroczu 2012 r. kontynuowano negocjacje umów handlowych UE z Kanadą, Singapurem, Malezją i Indiami. Formalnie zostały otwarte negocjacje umowy o wolnym handlu z Wietnamem. W zakresie negocjacji handlowych części umowy stowarzyszeniowej z Mercosur od dłuższego czasu utrzymuje się impas negocjacyjny.

Zaawansowano także prace przygotowawcze zmierzające do otwarcia negocjacji umowy handlowej z Japonią. Trwały również prace, których celem jest doprowadzenie do otwarcia negocjacji umowy handlowej z USA.

W okresie prezydencji duńskiej udało się doprowadzić do podpisania umowy o handlu z Kolumbią i Peru oraz umowy stowarzyszeniowej, zakładającej ustanowienie strefy wolnego handlu z Ameryką Środkową. W ramach prac zmierzających do eliminacji barier w dostępie do rynków krajów trzecich, w okresie prezydencji duńskiej, przyjęto raport nt. barier dla handlu i inwestycji (bariery wskazane w tym raporcie mają być prezentowane i omawiane w ramach spotkań i szczytów z określonymi krajami trzecimi, stosującymi te bariery).

Kwestie legislacyjne dot. polityki handlowej

W okresie prezydencji duńskiej, udało się doprowadzić do przyjęcia rozporządzenia dotyczącego reformy jednostronnego unijnego systemu preferencji celnych dla krajów rozwijających się i najmniej rozwiniętych (ang. GSP). Celem reformy unijnego GSP jest dostosowanie unijnego instrumentu pomocy handlowej dla krajów rozwijających się i najmniej rozwiniętych do nowych wyzwań jakie pojawiły się wraz z rozwojem i wykształceniem się nowych uregulowań gospodarczo-handlowych na

świecie, poprzez maksymalne skupienie pomocy handlowej UE na krajach najbardziej potrzebujących wsparcia. Dzięki uzgodnieniom i decyzjom z okresu polskiej prezydencji, prezydencja duńska mogła skupić się na aspekcie formalnym procesu przyjmowania tej regulacji (uzyskanie mandatu i negocjacje z Parlamentem Europejskim).

W okresie prezydencji duńskiej udało się także doprowadzić do uzgodnienia z Parlamentem Europejskim rozporządzenia ustanawiającego przejściowe regulacje dla dwustronnych porozumień inwestycyjnych (ang. BITs) między państwami członkowskimi a krajami trzecimi, czyli tzw. grandfathering. Celem tego aktu prawnego jest przyjęcie tymczasowych warunków postępowania z dwustronnymi umowami o popieraniu i ochronie inwestycji zawartymi między państwami członkowskimi UE a krajami trzecimi oraz warunków i zasad zawierania nowych porozumień dwustronnych do czasu ich zastąpienia przez nowe umowy podpisane przez UE w imieniu wszystkich państw członkowskich. W okresie polskiej prezydencji, prace nad tym dossier zostały w sposób istotny zaawansowane.

Prezydencja duńska prowadziła także na forum Rady UE, prace nad projektami rozporządzeń implementujących przepisy Traktatu z Lizbony w zakresie procedur wydawania aktów wykonawczych i delegowanych w obszarze Wspólnej Polityki Handlowej (tzw. Trade Omnibus I i II). Prace nad Omnibus I (akty wykonawcze) zostały zaawansowane. Natomiast postęp prac w zakresie Omnibus II był niewielki. Zakończono prace na poziomie technicznym nad rozporządzeniem w sprawie szczególnych autonomicznych preferencji handlowych dla Pakistanu. Zaawansowano prace nad dwoma rozporządzeniami implementującymi klauzule ochronne w umowach handlowych UE z Peru i Kolumbią oraz z krajami Ameryki Środkowej. Rozpoczęto prace nad nowelizacją Podstawowego Rozporządzenia Antydumpingowego w związku z wyrokiem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Brosmann* (import obuwia z Chin i Wietnamu).

W zakresie rozporządzenia w sprawie oznaczania pochodzenia niektórych produktów pochodzących z krajów trzecich (Made In), prezydencja duńska nie prowadziła prac, pomimo uzgodnienia na forum Rady UE w okresie polskiej prezydencji potrzeby przeanalizowania określonej propozycji rozwiązania kompromisowego.

Prezydencja duńska doprowadziła do rozpoczęcia prac nad projektem aktu prawnego dotyczącego poprawy dostępu do rynków zamówień publicznych w państwach trzecich.

3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE

W I połowie 2012 r. odbyła się druga edycja Semestru Europejskiego, czyli procesu koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich Unii Europejskiej. Jego zasadniczym celem jest lepsze uwzględnienie wymiaru europejskiego w planowaniu krajowych polityk gospodarczych. W skład Semestru Europejskiego, który jest ściśle powiązany z wdrażaniem strategii *Europa 2020*, wchodzi trzy wzajemnie uzupełniające się elementy:

- nadzór makroekonomiczny,
- koordynacja tematyczna,
- nadzór fiskalny.

Pierwsze dwa elementy dotyczą problematyki objętej Krajowym Programem Reform i Zintegrowanymi Wytycznymi, trzeci odnosi się do problematyki objętej Programami Stabilności i Konwergencji, przygotowywanymi na podstawie Paktu Stabilności i Wzrostu.

W dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Europejska przedstawiła Roczny Przegląd Wzrostu Gospodarczego (ang. *Annual Growth Survey*), który formalnie rozpoczął wdrażanie drugiej edycji Semestru Europejskiego. Stanowi on kompleksowy przegląd aktualnej sytuacji gospodarczej oraz głównych priorytetów gospodarczych Unii Europejskiej, w zakresie:

- realizacja zróżnicowanej i sprzyjającej wzrostowi konsolidacji fiskalnej;

- przywrócenie normalnego kredytowania gospodarki,
- wspieranie wzrostu gospodarczego i konkurencyjności;
- zwalczanie bezrobocia oraz skutków społecznych kryzysu;
- modernizacja administracji publicznej.

Zostały one zatwierdzone w marcu 2012 r. na posiedzeniu Rady Europejskiej, przy czym podkreślono, że priorytetowe znaczenie ma konsolidacja budżetowa, przywrócenie normalnego kredytowania gospodarki, wspieranie rozwoju i konkurencyjności ze szczególnym uwzględnieniem rynku cyfrowego, wewnętrznego rynku usług i handlu zagranicznego oraz lepsze wykorzystanie środków z budżetu UE. W kwietniu 2012 r. państwa członkowskie Unii Europejskiej, zgodnie z harmonogramem Semestru Europejskiego, przedłożyły do Komisji Europejskiej Krajowe Programy Reform i aktualizacje Programów Stabilności lub Konwergencji. Następnie ww. programy zostały ocenione przez Komisję Europejską, która opracowała projekt opinii i zaleceń Rady dla poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie Krajowych Programów Reform i aktualizacji Programów Stabilności lub Konwergencji. Tegoroczne zalecenia koncentrowały się na konieczności kontynuacji konsolidacji fiskalnej, reform strukturalnych i przeciwdziałaniu nierównowagom makroekonomicznym, a także działaniom służącym poprawie konkurencyjności i tworzeniu miejsc pracy. Wytyczne zostały przyjęte przez Radę ECOFIN w lipcu 2012 r.

W przypadku Polski, Komisja Europejska na podstawie oceny programu konwergencji, uznała że scenariusz makroekonomiczny będący podstawą prognoz budżetowych przedstawionych w programie jest realistyczny i zgodny z prognozą Komisji z wiosny 2012 r. Inne zalecenia zakładają m. in. zmniejszenie bezrobocia wśród ludzi młodych, ograniczenie nadmiernego wykorzystywania umów cywilnoprawnych i wydłużenie okresu próbnego w przypadku umów o pracę na czas nieokreślony, wzmocnienie wysiłków na rzecz zwiększenia udziału kobiet w rynku pracy, podjęcie dodatkowych środków służących zapewnieniu otoczenia biznesu sprzyjającego innowacjom poprzez zagwarantowanie lepszych powiązań między badaniami, innowacjami i przemysłem, a także zwiększenie wysiłków na rzecz poprawy zachęt dla inwestycji w moce wytwórcze energii i efektywność energetyczną w całym łańcuchu energetycznym.

Semestr Europejski zakończył się w dniu 22 czerwca 2012 r. zaakceptowaniem przez Radę ECOFIN opinii i zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie Krajowych Programów Reform i aktualizacji Programów Stabilności lub Konwergencji. Następnie zostały one potwierdzone na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 28-29 czerwca 2012 r. i ostatecznie przyjęte w trybie legislacyjnym przez Radę ECOFIN w dniu 10 lipca 2012 r.

Pierwsza ocena tegorocznego Semestru Europejskiego będzie możliwa jesienią, przy okazji publikacji przez Komisję Europejską jesiennych prognoz gospodarczych. Tegoroczny Semestr jest pierwszym po wejściu w życie pakietu legislacyjnego „Sześciopak”, który wzmocnił nadzór pozycji budżetowych oraz koordynację polityk gospodarczych.

Podatek od transakcji finansowych

Propozycja dyrektywy wprowadzającej w Unii Europejskiej wspólny system podatku od transakcji finansowych została przedstawiona przez KE w październiku 2011 r. Prace nad projektem rozpoczęły się w 2011 r. podczas prezydencji polskiej³ i były kontynuowane podczas prezydencji duńskiej, która prowadziła analizę techniczną projektu. Pierwszy etap dyskusji pozwolił zidentyfikować kilka kwestii wrażliwych m.in. podstawa opodatkowania (włączenie walutowych instrumentów pochodnych i obligacji rządowych oraz wpływ na koszt zabezpieczenia przed ryzykiem walutowym i koszty obsługi zadłużenia państwa; włączenie systemów emerytalnych i jego wpływ na modele biznesowe w poszczególnych państwach), struktura stawek, podmioty zobowiązane do zapłaty podatku, wpływ

³ Propozycja KE została zaprezentowana i wstępnie omówiona na poziomie ministrów finansów w trakcie Rady ECOFIN w dn. 8 listopada 2011r. Następnie rozpoczęto analizy na poziomie technicznym.

podatku na gospodarke, ryzyko relokacji transakcji finansowych poza Unie Europejska, egzekwowanie dyrektywy wobec instytucji finansowych spoza Unii oraz akty delegowane.

Podczas nieformalnego posiedzenia Rady ECOFIN w marcu 2012 r. prezydencja duńska zaproponowała podejście dwutorowe – kontynuacje prac roboczych nad propozycja KE dot. podatku od transakcji finansowych (ang. *financial transaction tax* - FTT) oraz równolegle rozpoczecie prac nad inną formą podatku/opłaty, która nie miałaby negatywnych cech, na które wskazują przeciwnicy FTT i który mógłby być zaakceptowany przez wszystkie państwa członkowskie. Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 22 czerwca 2012 r. zaprezentowana została nota prezydencji podsumowująca dotychczasowe dyskusje na forum grupy roboczej, stanowiąca wkład do debaty kierunkowej ministrów finansów. Podstawową kwestią zaprezentowaną w nocie do rozstrzygnięcia przez Radę ECOFIN było określenie, w jaki sposób, niezależnie czy równolegle, mają być prowadzone dalsze prace nad możliwymi niżej wymienionymi sposobami opodatkowania sektora finansowego:

- kontynuacja prac nad wprowadzeniem podatku od transakcji finansowych opartego na propozycji Komisji Europejskiej na zasadzie „*krok po kroku*”, poczynając od wąskiej podstawy opodatkowania (np. podobnej do opłaty skarbowej);
- pogłębiona analiza alternatywnych sposobów opodatkowania sektora finansowego w drodze harmonizacji lub w formie skoordynowanej, np. opłaty bankowe, podatku od działalności finansowej (ang. *financial activity tax* – FAT) lub inne.

Z dyskusji na forum grupy roboczej wynikało, że nie jest możliwe obecnie osiągnięcie jednomyslności w odniesieniu do projektu dyrektywy. Niektóre państwa popierają w pełni propozycje Komisji Europejskiej i są zainteresowane jak najszybszym jej przyjęciem m. in. Estonia, Niemcy, Austria, Belgia, Francja, Grecja, Portugalia, Hiszpania i Włochy. Mając na uwadze perspektywę długotrwałych dyskusji w Radzie, niektóre spośród wymienionych państw opowiadają się także za wzmocnioną współpracą. Polska popiera prace nad wprowadzeniem podatku opartego na propozycji KE na zasadzie „*krok po kroku*”, poczynając od wąskiej podstawy opodatkowania (np. podobnej do opłaty skarbowej). Polska postuluje również, aby część środków pozyskiwanych z FTT została przeznaczona na finansowanie unijnego budżetu jako zasób własny UE.

Zdecydowanie przeciwne wprowadzeniu podatku od transakcji finansowych są Czechy, Szwecja, Zjednoczone Królestwo i Malta.

Niderlandy opowiadają się za prowadzeniem prac nad alternatywami dla tego podatku. Luksemburg także, przy czym uważa, że należy przyjąć jednolite rozwiązanie dla wszystkich państw członkowskich. Francja jest obecnie w trakcie procesu legislacyjnego mającego na celu wprowadzenie od sierpnia 2012 r. podatku zbliżonego do brytyjskiego *stamp duty*. Prace nad projektem dyrektywy będą przedmiotem prac prezydencji cypryjskiej w drugiej połowie 2012 r.

Usługi finansowe

W ramach prezydencji duńskiej nastąpił znaczny postęp na drodze przyjęcia dyrektywy i rozporządzenia ws. ostrożnościowych wymogów kapitałowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (CRDIV/CRR). Pakiet dotyczący wymogów kapitałowych dla banków został przedstawiony przez Komisję Europejską w dniu 20 lipca 2011 r. w kontekście powiązania ostatniego kryzysu finansowego z problemami sektora bankowego. CRDIV/CRR w pełni wprowadza do prawa unijnego postanowienia Komitetu Bazylejskiego (Bazylea III), ale też uwzględnia specyfikę państw członkowskich. Zgodnie ze zobowiązaniem G20 standard regulacyjny Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego z 2011 r. ma być wprowadzony i wejść w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Pakiet CRDIV/CRR obejmuje zakresem ponad 8 tysięcy banków w całej UE i stawia im restrykcyjne wymagania kapitałowe, uwzględniając ich płynność, dźwignię finansową, fundusze własne oraz dodatkowe bufony kapitałowe (bufor zabezpieczający i bufor antycykliczny). Dostosowanie się do nowych wymogów może stanowić dla wielu banków wyzwanie, jednak uważane jest za konieczne dla zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa sektora bankowego.

Ogólne podejście, uwzględniające postulaty Polski o potrzebie umożliwienia państwom członkowskim elastycznego reagowania na ryzyko systemowe w krajowym sektorze bankowym, zostało przyjęte przez Radę ECOFIN w dniu 15 maja 2012 r., zaś przez odpowiednią Komisję Parlamentu Europejskiego w dniu 14 maja 2012 r. Od tamtego czasu odbyło się 16 trilogów z Parlamentem Europejskim, mających na celu osiągnięcie ostatecznego kompromisu i doprecyzowania kwestii technicznych. Sfinalizowanie negocjacji i przyjęcie pakietu należy do priorytetów prezydencji cypryjskiej.

Zarządzanie gospodarcze w UE

23 listopada 2011 r., w czasie polskiej prezydencji w Radzie UE, KE przyjęła projekty dwóch rozporządzeń wzmacniających zarządzanie gospodarcze w Unii Europejskiej (tzw. dwupak)⁴. Pierwsze rozporządzenie wprowadza monitoring polityki budżetowej prowadzonej przez państwa strefy euro – zakłada opiniowanie przez Komisję Europejską zgodności projektów budżetów narodowych państw członkowskich UE – członków strefy euro z regułami Paktu Stabilności i Wzrostu. Pomimo istotnego zwiększenia kompetencji Komisji Europejskiej w tym zakresie, odpowiedzialność za budżety narodowe pozostawałaby w rękach władz krajowych i parlamentów narodowych. Drugie rozporządzenie dotyczy również państw strefy euro, przeżywających trudności finansowe lub otrzymujących zewnętrzną pomoc finansową. Zgodnie z jego zapisami państwa strefy euro byłyby poddane wzmocnionemu nadzorowi (ang. „*enhanced surveillance*”), który opierałby się na ciągłym monitoringu polityki gospodarczej i fiskalnej wprowadzanej przez państwa strefy euro – wszelkie decyzje, mające wpływ na stabilność finansową w strefie euro, byłyby konsultowane z KE, która wydawałaby opinię. Prace nad tekstami projektów są prowadzone przez grupę roboczą *ad hoc* (AHWG) powołaną 20 grudnia 2011 r. W dniu 24 stycznia 2012 r. Rada ECOFIN przeprowadziła kierunkową dyskusję i określiła wytyczne dla dalszych prac na forum COREPER II i grupy roboczej AHWG. Dyskusja ministrów finansów skoncentrowała się na dwóch kwestiach: 1) różnicowania wymagań raportowych między państwami członkowskimi strefy euro objętych procedurą nadmiernego deficytu a państwami nieobjętymi ww. procedurą oraz 2) kwestią wydawania przez Radę zaleceń rekomendujących poszczególnym państwom członkowskim wystąpienie o pomoc finansową. Rada ECOFIN przyjęła ogólne podejście w zakresie obydwu propozycji legislacyjnych. Umożliwiło to prezydencji duńskiej rozpoczęcie negocjacji z Parlamentem Europejskim⁵, które będą kontynuowane w II połowie 2012 r.

3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY

Rynek wewnętrzny stał się w ostatnich czasach najważniejszym projektem UE skierowanym do przedsiębiorców i konsumentów. W związku z kryzysem gospodarczym i między innymi za sprawą działań podejmowanych przez polską prezydencję w Radzie UE, zaczął być traktowany jako instrument umożliwiający trwały i zrównoważony wzrost gospodarczy. W związku ze zbliżającym się dwudziestym rokiem jego funkcjonowania (od 1 stycznia 1993 r.) Komisja Europejska przygotowała pakiet inicjatyw legislacyjnych, które były przedmiotem prac zarówno prezydencji węgierskiej, polskiej, jak i duńskiej. W ramach opublikowanego przez Komisję Europejską w kwietniu 2011 r. *Aktu o jednolitym rynku: Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia*

⁴ Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro oraz projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej.

⁵ PE debatował nad dwupakiem w dniu 12 czerwca 2012 r. Zaproponował 72 poprawki do projektu rozporządzenia w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej, z kolei raport PE nt. projektu rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro zawierał 80 propozycji zmian.

zaufania Komisja przedstawiła do końca 2011 r. projekty aktów prawnych, które były procedowane przez prezydencję duńską.

Uznawanie kwalifikacji

Prezydencja duńska prowadziła intensywne prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającym dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (...) w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym*. Unowocześnienie dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych to jedno z działań na rzecz poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, zapowiedziane w *Akcie o jednolitym rynku (Single Market Act)*. Projektowana zmiana dyrektywy ma służyć:

- zwiększeniu efektywności funkcjonowania podstawowych swobód rynku wewnętrznego,
- zapobieganiu rosnącemu niedoborowi wykwalifikowanej siły roboczej (w tym szczególnie w sektorze zdrowia) poprzez zwiększenie mobilności wykwalifikowanych specjalistów w UE,
- tworzeniu warunków sprzyjających mobilności na unijnym rynku pracy w celu przeciwdziałania nierównowadze na rynku pracy UE i ułatwieniu świadczenia usług, w tym uczynienie procedur uznawania kwalifikacji mniej zawiłymi i długotrwałymi,
- zaoferowaniu szerszych możliwości osobom poszukującym pracy i firmom poszukującym wykwalifikowanych pracowników.

W toku prac prezydencji duńskiej nad wnioskiem najszerzej dyskutowane były kwestie Europejskiej Legitymacji Zawodowej (ELZ) oraz przejrzystość i wzajemna ocena zasadności regulacji zawodów. W trakcie posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności w dniu 30 maja 2012 r. odbyła się debata kierunkowa, w trakcie której państwa członkowskie UE potwierdziły potrzebę podjęcia działań służących wzrostowi gospodarczemu i unikaniu barier w przepływie pracowników.

Polska popiera inicjatywę nowelizacji dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym wprowadzenia ELZ w formie elektronicznego certyfikatu jako alternatywnego narzędzia usprawniającego uznawanie kwalifikacji w zawodach o dużej mobilności, regulowanych w wielu państwach, w których środowisko zawodowe jest zainteresowane takim rozwiązaniem. Dostrzega problematyczne kwestie związane z wprowadzeniem legitymacji dla zawodów nieregulowanych, jednak jest gotowa podjąć wysiłek służący wypracowaniu efektywnego rozwiązania. Pozytywnie odnosi się do propozycji wzajemnej oceny zasadności regulacji zawodów, która ma służyć ograniczaniu zbędnych barier i prowadzić do ułatwienia mobilności pomiędzy państwami członkowskimi. Rząd polski także podjął wewnętrzne działania zmierzające do ograniczenia liczby zawodów regulowanych poprzez zniesienie nadmiernych lub zbędnych regulacji.

W ramach prac nad modernizacją systemu uznawania kwalifikacji zawodowych Polska zabiega o uznawanie kwalifikacji polskich pielęgniarek na zasadzie praw nabytych na takich samych warunkach, jak w przypadku innych państw członkowskich UE.

Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw

Istotną inicjatywą, z punktu widzenia zapewnienia finansowania innowacyjnej działalności przedsiębiorców na rynku wewnętrznym UE, jest program COSME (*Programme for the Competitiveness of enterprises and SMEs (COSME) 2014-2020*). W trakcie prezydencji duńskiej udało się uzyskać częściowe ogólne uzgodnienie co do jego kształtu. Ma on stanowić kontynuację Programu EIP CIP (*Entrepreneurship and Innovation Programme - Competitiveness and Innovation Framework Programme*) ustanowionego na lata 2007-2013, który cieszył się znacznym zainteresowaniem polskich beneficjentów. Głównym celem programu COSME na lata 2014-2020 jest poprawa konkurencyjności sektora europejskich MŚP. Najważniejsze działania wynikające z programu COSME to ułatwienie dostępu do finansowania, ograniczanie barier administracyjnych, przegląd warunków

przyznawania pożyczek, stworzenie zachęt dla banków do udzielania pożyczek dla przedsiębiorców. Komisja Europejska proponuje ustanowić budżet programu w wysokości 2,52 mld EUR, z czego 1,4 mld EUR ma być przeznaczony na instrumenty finansowe. Środki na zarządzany przez Komisję program mają pochodzić ze składek państw członkowskich. Według szacunków Ministerstwa Finansów, w Nowej Perspektywie Finansowej 2014-2020 Polska przeznaczy na funkcjonowanie programu około 80 mln EUR ze swojej składki.

Polska ocenia, że realizacja tego programu będzie korzystna z perspektywy polskich przedsiębiorców poprzez, przede wszystkim, dostęp dla polskich przedsiębiorców do instrumentów finansowych (instrument gwarancyjno-pożyczkowy SMEG – *Small and Medium-sized Enterprise Guaranty Facility*) oraz usług *Enterprise Europe Network*. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, iż przedmiotowy program skierowany jest do sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. Instrumenty finansowe ułatwią bowiem MŚP dostęp do preferencyjnego finansowania, co przełoży się na poprawę kondycji przedsiębiorstw. Stopień wykorzystania tych instrumentów przez Polskę będzie uzależniony jednak od zdolności polskich pośredników finansowych do aplikowania o wsparcie. Biorąc pod uwagę doświadczenia z realizacji Programu CIP, z którego instrumentów finansowych skorzystało 6 polskich pośredników, należy spodziewać się wzrostu zainteresowania instrumentami w kolejnym okresie.

W toku dalszych prac Polska będzie zwracała szczególną uwagę na wypracowanie wyraźnego rozróżnienia dostępności instrumentów finansowych w ramach programów COSME i Horyzont 2020.

Własność intelektualna i przemysłowa

Prezydencja duńska przejęła od prezydencji polskiej prace nad dossier patentowym, na które składają się projekty: rozporządzenia Rady i Parlamentu Europejskiego wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej, rozporządzenia Rady wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej w odniesieniu do ustaleń dotyczących tłumaczeń, umowy międzynarodowej o Jednolitym Sądzie Patentowym (JSP) wraz z projektem Statutu. Rozwiązania przewidziane w umowie o JSP zostaną uszczegółowione w projekcie regulaminu JSP.

Wszystkie zasadnicze kwestie dossier były uzgodnione, a jedynym brakującym elementem była zgoda co do siedziby oddziału centralnego Sądu Pierwszej Instancji Jednolitego Sądu Patentowego. Głównymi kandydaturami były Londyn, Paryż i Monachium. Pomimo intensywnych zabiegów prezydencji duńskiej nie udało się uzgodnić tej kwestii podczas posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniu 30 maja 2012 r. Kompromis został wypracowany dopiero podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 28-29 czerwca 2012 r. Ostatecznie siedziba oddziału wraz z biurem Prezesa Sądu Pierwszej Instancji będą mieściły się w Paryżu. Pierwszym Prezesem będzie Francuz. Ponadto zostaną utworzone dwa klastry tematyczne oddziału centralnego – jeden w Londynie, a drugi w Monachium. Rada Europejska podjęła także decyzje dotyczące niektórych kwestii związanych z podziałem kompetencji między oddział centralny, regionalne i lokalne sądu, a także zasugerowała usunięcie art. 6–8 z rozporządzenia wdrażającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie utworzenia systemu jednolitej ochrony patentowej. Kolejnym etapem prac, już podczas prezydencji cypryjskiej, będzie odzwierciedlenie decyzji RE w elementach pakietu w toku prac prowadzonych przez Parlament Europejski i państwa członkowskie.

W zakresie własności intelektualnej sukcesem prezydencji duńskiej było osiągnięcie w dniu 6 czerwca 2012 r. porozumienia z Parlamentem Europejskim w I czytaniu odnośnie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych dozwolonych możliwości wykorzystywania utworów osieroconych. Dyrektywa ma na celu umożliwienie korzystania z utworów osieroconych, czyli takich, które podlegają ochronie prawnoautorskiej, ale w stosunku, do których nie można ustalić właściciela lub jego lokalizacji. Korzystanie z dzieł osieroconych ma umożliwić digitalizację, ochronę i udostępnienie zasobów instytucji publicznych takich jak biblioteki, archiwa czy filmoteki.

Zaproponowane przez prezydencję duńską zmiany w tekście bazowały na propozycjach wypracowanych przez prezydencję polską, która zainicjowała i znacznie zaawansowała prace nad projektem. Na tym etapie negocjacji dla Polski najważniejszymi kwestiami było:

- określenie możliwie szerokiego zakresu dyrektywy,
- niewprowadzanie wymogu wyłącznego finansowania utworów audiowizualnych i filmowych przez beneficjentów,
- stworzenie wspólnej bazy danych utworów osieroconych prowadzonej przez KE,
- określenie zasad korzystania z utworów osieroconych przy partnerstwach publiczno-prywatnych.

Tekst kompromisowy realizuje w zadowalającym stopniu polskie postulaty, dlatego możliwe było jego zaakceptowanie.

Ochrona konsumentów

Prezydencja duńska doprowadziła do przyjęcia podejścia ogólnego na Radzie do Spraw Konkurencyjności w maju 2012 r. w zakresie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów konsumenckich (ADR) oraz projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich (ODR), które będzie stanowiło mandat dla prezydencji cypryjskiej na negocjacje z Parlamentem Europejskim.

Celem dyrektywy ADR jest stworzenie i zapewnienie dostępu do spójnego, jednolitego systemu alternatywnego rozwiązywania sporów konsumenckich, czyli takich które zapewnią możliwość rozwiązywania konfliktów pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, bez konieczności wkraczania na drogę sądową. System ten ma objąć swoim zakresem wszelkie zaistniałe na rynku wewnętrznym spory między konsumentem a przedsiębiorcą (dotyczące sprzedaży towarów lub świadczenia usług), w tym wynikające z umów zawartych za pośrednictwem Internetu.

Jednolity i spójny system alternatywnego rozwiązywania sporów (ADR) ma stać się bazą dla projektowanej tzw. platformy ODR. Platforma ma pośredniczyć w rozwiązywaniu sporów wynikłych z umów dotyczących sprzedaży towarów lub świadczenia usług, zawartych przez Internet między konsumentem a przedsiębiorcą mających miejsce zamieszkania/siedzibę w różnych krajach członkowskich (dotyczy to więc sporów wynikłych z transgranicznych transakcji internetowych). Dla ułatwienia komunikacji między stronami konfliktu i skrócenia czasu procesowania platforma ODR ma być dostępna w trybie on-line.

Znaczenie alternatywnych metod rozwiązywania sporów dla poprawy funkcjonowania wspólnego rynku zostało wskazane w inicjatywach flagowych UE, takich jak strategia *Europa 2020* i Agenda Cyfrowa. Zagadnienie ADR należy również do dwunastu inicjatyw strategicznych w Akcie o Jednolitym Rynku. Polityczne wsparcie dla inicjatyw w zakresie ADR/ODR zostało także wiele razy wyrażone na najwyższym szczeblu przez Parlament Europejski (Rezolucja z dnia 6 kwietnia 2011 r.), Radę (m.in. Konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 30 maja 2011 r., Deklaracja Krakowska z dnia 4 października 2011 r.) oraz Radę Europejską - w konkluzjach z marca i października 2011 r. oraz stycznia 2012 r.

Ponadto, Prezydencja duńska doprowadziła do przyjęcia częściowego podejścia ogólnego odnośnie do projektu rozporządzenia: *Program ochrony konsumentów na lata 2014-2020*, określającego ramy finansowe dla przyszłej unijnej polityki konsumenckiej. Przedłożony przez KE projekt rozporządzenia wejdzie w życie 1 stycznia 2014 r. i stanowi rozwinięcie i kontynuację działań finansowanych w ramach aktualnie obowiązującej decyzji PE i Rady 1926/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającej program działań Wspólnoty w dziedzinie ochrony konsumentów (2007 - 2013). Projekt rozporządzenia jest także jednym z elementów Wieloletnich Ram Finansowych. W przyjętym przez RUE podejściu ogólnym uwzględniono nowe wyzwania społeczne związane z globalizacją, cyfryzacją, potrzebą przejścia do bardziej zrównoważonych modeli konsumpcji, starzeniem się

społeczeństwa, wykluczeniem społecznym oraz sytuacją wrażliwych konsumentów. Dlatego też, głównym celem projektu rozporządzenia jest wsparcie celu politycznego, który to umieszcza obywateli UE, jako mających silną pozycję konsumentów, w centralnym miejscu jednolitego rynku. Wsparcie i rozwinięcie celu głównego stanowią cztery cele szczegółowe, których źródło stanowią założenia zawarte w strategii *Europa 2020*, obejmujące: zagadnienia agendy cyfrowej, zrównoważonego wzrostu, wyłączenia społecznego oraz inteligentnych regulacji, a mianowicie: bezpieczeństwo, informacja i edukacja, prawa i dochodzenie roszczeń, a także egzekwowanie praw.

Nauka i badania

Odowiednikiem „gospodarczego” jednolitego rynku europejskiego w obszarze badań jest Europejska Przestrzeń Badawcza (EPB), której głównym komponentem jest program ramowy w obszarze badań i innowacji. Podczas prezydencji duńskiej kontynuowane były intensywne prace nad pakietem aktów legislacyjnych ustanawiających najnowszą odsłonę programu ramowego – Horyzont 2020. W dniu 31 maja 2012 r. przyjęte zostało przez Radę ds. Konkurencyjności (COMPET) częściowe porozumienie ogólne do głównego aktu legislacyjnego pakietu: *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady – ustanawiające „Horyzont 2020 – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014-2020)”* oraz raport z postępu prac nad pozostałymi elementami programu. Polska pozytywnie ocenia przebieg prac nad programem ramowym podczas przewodnictwa duńskiego, doceniając otwarcie prezydencji na polskie postulaty. Podczas prac nad projektem rozporządzenia Polska kładła szczególny nacisk na kwestię poszerzenia udziału w programie ramowym, temat kariery naukowców w kontekście wzmacniania wspólnego rynku i atrakcyjności kariery naukowca w całej UE. Ponadto, Polska akcentowała potrzebę uwypuklenia w dokumencie znaczenia małych i średnich projektów, a także wzmocnienia regionalnego wymiaru programu (zwłaszcza w kontekście infrastruktury badawczej), co powinno się przyczynić do harmonizacji potencjałów badawczych poszczególnych państw członkowskich UE. Podejście takie sprzyjałoby realizacji nadrzędnego celu polityki naukowo-badawczej jakim powinno być, zdaniem Polski, pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego Europy. Warto nadmienić, że Polska jest liderem grupy 12 „nowych” państw członkowskich, której waga polityczna w ramach negocjacji nad Horyzontem 2020 nie może być ignorowana. Polska była inicjatorem wspólnego listu ministrów ds. badań z nowych państw członkowskich i Chorwacji do przewodniczących Parlamentu Europejskiego, Komisji i Rady. Głównymi postulatami wyrażonymi w liście były:

- odnotowanie znaczenia poszerzenia uczestnictwa w programie „Horyzont 2020”, w tym także poprzez ustanowienie odpowiednich wskaźników skuteczności działania w tym zakresie;
- potrzeba zapewnienia równego dostępu do najlepszej infrastruktury badawczej dla wszystkich naukowców w UE;
- zaakcentowanie potrzeby zapewnienia adekwatnych do wykonywanej pracy wynagrodzeń dla naukowców w całej UE;
- podkreślenie znaczenia uproszczeń w procedurze aplikacyjnej oraz w realizacji projektów.

3.6. AGENDA CYFROWA

W maju 2012 r. minęły dwa lata od publikacji Europejskiej Agendy Cyfrowej – pierwszej inicjatywy flagowej strategii *Europa 2020*. Dwa najważniejsze, zrealizowane dotychczas przedsięwzięcia wskazane w dokumencie to: decyzja ws. harmonizacji widma radiowego oraz rozporządzenie dot. roamingu w UE. Pierwsze z nich to niewątpliwym sukces wysiłków polskiej prezydencji, natomiast drugie - prezydencji duńskiej. W pierwszym półroczu 2012 r. podejmowane były także inne inicjatywy mające na celu realizację jednego z priorytetów Agendy oraz prezydencji duńskiej, mianowicie rozwoju jednolitego rynku cyfrowego. Aspekt Europejskiej Agendy Cyfrowej dotyczący budowy jednolitego rynku cyfrowego był dla prezydencji duńskiej tematem priorytetowym, czego wyrazem była jego znacząca obecność na agendzie Rady ds. Konkurencyjności (COMPET). Podobnie jak w poprzednim roku, kwestia ta regularnie pojawiała się także w konkluzjach Rady Europejskiej, jako

jedna z wytycznych mających na celu przywrócenie Europie wzrostu gospodarczego. Mimo nadal utrzymującego się impasu ws. prac nad rozporządzeniem modernizującym agencję ENISA (ang. *European Network and Information Security Agency*), interesujące wydarzenia miały także miejsce w obszarze cyberbezpieczeństwa.

Telekomunikacja

Wspomniany powyżej sukces w postaci uchwalenia rozporządzenia o roamingu możliwy był dzięki dużej mobilizacji wszystkich uczestników procesu decyzyjnego: prezydencji, Rady UE, Komisji oraz Parlamentu Europejskiego. Poprzednie rozporządzenie ws. roamingu wygasło w czerwcu 2012 r., więc aby zapobiec powstaniu potencjalnie niebezpiecznej dla konsumentów próżni prawnej niezbędne było szybkie uchwalenie nowego rozporządzenia. Oprócz wprowadzenia niższych stawek maksymalnych za rozmowy i sms-y, jak również limitów cen za przesył danych, nowe rozporządzenie zawiera szereg rozwiązań o charakterze strukturalnym, które w założeniu powinny spowodować wzrost konkurencji na rynku roamingu i w efekcie brak konieczności dalszej regulacji tego rynku po wygaśnięciu obowiązkowych ograniczeń cen. Głównym postulatem Polski w trakcie prac nad rozporządzeniem było dalsze obniżenie cen maksymalnych w stosunku do tych zaproponowanych przez Komisję, co przy wsparciu m.in. Parlamentu Europejskiego udało się osiągnąć.

Podczas posiedzenia Rady ds. Telekomunikacji w dniu 8 czerwca 2012 r., zostało przedstawione sprawozdanie z postępów prac oraz miała miejsce debata orientacyjna dot. projektu *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych, uchylające decyzję nr 1336/97/WE*. Rozporządzenie to jest częścią telekomunikacyjną programu „Łącząc Europę” (ang. *Connecting Europe Facility - CEF*), którego przewidywana koperta finansowa wyniesie ok. 9 mld EUR. Prace nad programem stanowiły drugi z priorytetów Danii w obszarze telekomunikacji. Polska podczas debaty podkreślała znaczenie synergii CEF ze środkami strukturalnymi, jak również kilka innych kwestii o charakterze szczegółowym. Temat CEF pojawił się także w przyjętym podczas szczytu Rady Europejskiej w dniu 28 czerwca 2012 r. „*Pakie na rzecz wzrostu i zatrudnienia*” w kontekście obligacji projektowych. Możliwym sposobem wykorzystania środków przeznaczonych na realizację CEF mogą być właśnie obligacje projektowe, dlatego Polska przeanalizuje możliwości ich wykorzystania w przygotowywanym „*Narodowym planie szerokopasmowym*”. Jednocześnie, w dalszych pracach nad wytycznymi Polska dążyć będzie do wypracowania korzystnych zasad wsparcia w ramach instrumentu CEF.

Jednolity Rynek Cyfrowy

Kwestia dokończenia budowy jednolitego rynku cyfrowego była jednym z priorytetów prezydencji duńskiej. W ciągu ostatniego roku niejednokrotnie na taką potrzebę wskazywała również Rada Europejska. Komisja Europejska odpowiedziała na powtarzające się wezwania komunikatem z dnia 11 stycznia 2012 r. pt. „*Spójne ramy na rzecz wzmocnienia zaufania na jednolitym rynku cyfrowym handlu elektronicznego i usług online*”. Komisja identyfikuje w komunikacie podstawowe przeszkody na drodze do wspólnego rynku cyfrowego, do których zalicza m.in.: niewystarczającą podaż transgranicznych usług cyfrowych, niewystarczająco rozwinięte usługi dostawcze oraz płatności, trudności w rozwiązywaniu sporów. Podaje również potencjalne zyski z budowy cyfrowego rynku: zyski dla konsumentów rzędu 200 mld EUR; większa dostępność produktów dla osób starszych i innych defaworyzowanych grup społecznych; zyski dla przedsiębiorstw poprzez wirtualną możliwość zrealizowania realnych zysków na całym rynku europejskim mniejszym nakładem niż tradycyjnie; większe możliwości pracy i samozatrudnienia na obszarach nieurbanizowanych. Jeśli optymistyczna wizja KE miałaby zostać zrealizowana, to do 2015 r. można oczekiwać zwiększenia się udziału e-handlu we wroście PKB Unii do poziomu 15% do 2015 r. (takie cele wyznaczyły sobie m.in. Zjednoczone Królestwo i Niderlandy). Rada Unii Europejskiej ds. Konkurencyjności odpowiedziała na komunikat KE konkluzjami „*ws. jednolitego rynku cyfrowego i zarządzania w ramach jednolitego rynku*”, których przyjęcie zostało w pełni poparte przez Polskę. Polska pozytywnie odniosła się

w zasadzie do wszystkich postulatów zapisanych we wspomnianym komunikacie i zadeklarowała wsparcie KE w tym zakresie. Stanowisko takie wpisuje się w forsowaną przez Polskę podczas prezydencji agendę pro-wzrostową. Znaczenie budowy jednolitego rynku cyfrowego znalazło swoje odzwierciedlenie także w podpisanym przez Polskę tzw. liście 12⁶, w ramach przygotowań do wiosennej Rady Europejskiej w marcu 2012 r. List zawiera propozycje pobudzenia wzrostu gospodarczego przygotowane przez 12 państw i duża jego część dotyczy właśnie rynku cyfrowego (m.in. wezwanie do reformy ram ochrony praw własności intelektualnej na poziomie UE, ustanowienie efektywnego systemu ochrony konsumenta w środowisku internetowym, zmiana zasad dotyczy podpisów elektronicznych).

Zdaniem Polski, jednym z projektów mogących w dużym stopniu przyczynić się do zbudowania jednolitego rynku cyfrowego jest projekt *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych europejskich przepisów dotyczących sprzedaży*, nazywany także 28 reżimem prawnym lub "niebieskim przyciskiem" (ang. *blue button*). Projekt ten został przedłożony przez Komisję Europejską w październiku 2011 r. i stanowił jeden z priorytetów polskiej prezydencji. Niestety z uwagi na jego złożoność oraz wrażliwość materii, którą proponuje regulować, nie osiągnięto żadnych konkretnych postępów w kierunku jego przyjęcia. Z wyżej wymienionych względów prezydencja duńska zdecydowała o poddaniu go pod dyskusję ministrów w ramach Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości, na posiedzeniu w dniu 8 czerwca 2012 r., w celu przekazania wytycznych dla ciał roboczych zajmujących się analizą wniosku. W efekcie zdecydowano o podjęciu prac nad meritum propozycji (czyli nad treścią załącznika do rozporządzenia). Dyskusja podczas Rady pokazała jednak, że wiele państw członkowskich (Węgry, Niderlandy, Słowenia, Czechy, Belgia, Niemcy, Austria, Portugalia, Finlandia, Francja i Słowacja) ma do projektu poważne zastrzeżenia. Oznacza to, że procedowanie rozporządzenia w ramach Rady UE zajmie najprawdopodobniej dużo czasu, a ostateczny kształt i zakres regulacji może znacznie różnić się od oryginalnej propozycji Komisji.

Spółeczeństwo informacyjne

Ważnym z punktu widzenia politycznego i gospodarczego projektem, procedowanym przez Radę UE od 13 grudnia 2011 r., jest propozycja zmiany dyrektywy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego⁷. Nowelizacja dyrektywy przewiduje rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji o instytucje kultury (biblioteki, muzea, archiwa), wprowadza obowiązek zezwolenia na ponowne wykorzystanie udostępnianych informacji (także do celów komercyjnych) oraz ustanawia zasady pobierania opłat za ponowne wykorzystanie informacji. Polska pozytywnie odnosi się do propozycji wskazanych w dyrektywie z pewnymi zastrzeżeniami w kwestiach szczegółowych związanych ze sprawozdawczością. Kierunek zmian proponowanych przez KE jest zasadniczo zgodny z polityką Rządu RP zakładającą otwarcie zasobów publicznych w obszarach kultury, edukacji i nauki. Według wyliczeń KE zwiększenie dostępności danych wytwarzanych przez administrację publiczną może przyczynić się do wzrostu gospodarczego w UE rzędu 40 mld EUR rocznie.

Cyberbezpieczeństwo

Prezydencji nie udało się przełamać impasu w pracach nad rozporządzeniem modernizującym działalność ENISA. Nadal utrzymują się rozbieżności pomiędzy państwami członkowskimi (przede wszystkim dotyczą one mandatu czasowego agencji). Duże rozbieżności występują także pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim, którego wizja agencji zakłada znaczące rozbudowanie jej kompetencji.

Przyszłe ramy dyskusji w obszarze cyberbezpieczeństwa na poziomie UE zależne będą przede wszystkim od przygotowywanej przez Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych

⁶ Zjednoczone Królestwo, Niderlandy, Włochy, Estonia, Łotwa, Finlandia, Irlandia, Czechy, Słowenia, Hiszpania, Szwecja.

⁷ Polska wdrożyła poprzednią odsłonę dyrektywy poprzez nowelizację ustawy o dostępie do informacji publicznej, która weszła w życie w grudniu 2011 r.

„Europejskiej Strategii Cyberbezpieczeństwa”, której publikacja oczekiwana jest na jesieni 2012 r. Kluczowym elementem strategii będzie propozycja legislacyjna, której przyszłego kształtu jeszcze nie określono. Swoje miejsce w strategii będzie miało także Europejskie Centrum Walki z Cyberprzestępczością (ang. *European Cybercrime Centre*), którego działalność będzie odbywać się w strukturach Europolu. Podczas posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 8 czerwca 2012 r. zostały przyjęte konkluzje, w których Rada z zadowoleniem odnotowuje propozycję Komisji ustanowienia Centrum oraz zaleca dalsze prace w celu określenia szczegółowych zasad jego funkcjonowania. Polska pozytywnie odnosi się do pomysłu powołania tego typu komórki w ramach Europolu i w związku z tym udzieliła pełnego poparcia dla przyjęcia konkluzji.

3.7. ENERGIA

Prezydencja duńska w ramach swojego programowego priorytetu „Ekologiczna Europa” jako działanie kluczowe w obszarze energii określiła dążenie do zrównoważonego, „zielonego” wzrostu gospodarczego w dziedzinie energii, przy jednoczesnym braku zwiększania poziomu konsumpcji energii oraz surowców energetycznych. Prezydencja określiła sobie za cel wyznaczenie działań, które mogłyby przyczynić się do realizacji celów energetyczno-klimatycznych, w tym do redukcji emisji o 80-95% do roku 2050. Chodzi tu przede wszystkim o określenie zachęt dla transformacji sektora energii w kierunku technologii opartych w głównej mierze na odnawialnych źródłach energii oraz efektywności energetycznej.

Powyższe działania zostały skoncentrowane w sposób szczególny na dążeniu do osiągnięcia postępów w dwóch priorytetowych dla duńskiej prezydencji inicjatywach – na Projekcie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie efektywności energetycznej oraz uchylającej dyrektywy 2004/8/WE i 2006/32/WE oraz na przyjęciu konkluzji Rady UE dotyczących Mapy Drogowej Energia 2050, w nawiązaniu do Komunikatu Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Mapy Drogowej Energia 2050 (ang. *Energy Roadmap 2050*) z dnia 15 grudnia 2011 r.

Projekt Dyrektywy o Efektywności Energetycznej

Doprowadzenie do osiągnięcia porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie przepisów Dyrektywy o Efektywności Energetycznej było jednym z kluczowych celów prezydencji duńskiej. Kompromisowy tekst został zaakceptowany podczas posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 15 czerwca 2012 r.

Polska w trakcie prac zdecydowanie wspierała prezydencję duńską w uzyskaniu ambitnego tekstu dyrektywy i udzieliła poparcia przedstawionemu podczas posiedzenia projektowi Dyrektywy. W szczególności Polska poparła jedną z najistotniejszych zasad zawartych w Dyrektywie, zgodnie z którą powinna ona zapewniać nie tylko wymagany poziom ambicji dla realizacji celu 20-procentowej oszczędności energii, ale również elastyczność dla państw członkowskich w zakresie wyboru najefektywniejszych kosztowo środków. Polska zwracała też uwagę na potrzebę ustanowienia na szczeblu unijnym wiarygodnej metodologii, instrumentów pomiaru i weryfikacji poziomu poprawy efektywności energetycznej. Nie do przyjęcia dla Polski były zapisy mocno popieranej przez Parlament Europejski – tzw. zasady *set aside*, która zakłada zmianę systemu handlu emisjami w ramach Dyrektywy ETS poprzez wyłączenie dużej liczby uprawnień do emisji w części podlegającej obrotowi w latach 2013-2020. Powyższa zasada jest niezgodna z postulatem podnoszonym przez Polskę, w toku prac negocjacyjnych w Radzie oraz w Parlamencie. Według stanowiska Polski system EU ETS powinien być oparty na zasadach rynkowych, a sztuczna interwencja Komisji Europejskiej mogłaby podważyć wiarygodność tego mechanizmu, szczególnie wzięwszy pod uwagę, że na lata 2013-2020 jest już ustalona pula uprawnień.

Konkluzje dotyczące Mapy Drogowej Energia 2050

Komisja Europejska przedstawiła komunikat w sprawie Mapy Drogowej Energia 2050 w dniu 15 grudnia 2011 r. Projekt konkluzji Rady UE ds. Energii opracowany przez prezydencję został zaprezentowany państwu członkowskim w marcu 2012 r.

Podczas posiedzenia Rady UE ds. Energii, w dniu 15 czerwca 2012 r., zostały przyjęte konkluzje prezydencji w sprawie Mapy Drogowej Energia 2050, poparte przez 26 państw UE, z wyjątkiem Polski.

W procesie negocjacji kształtu konkluzji Rady UE ds. Energii dla Polski były istotne następujące kwestie:

- Konieczność wpisania warunkowości, że jakiegokolwiek bardziej ambitne działania (wdrażanie scenariuszy redukcyjnych, zwiększanie celów w zakresie emisji) są ściśle zależne od uzgodnienia wiążącego prawnie globalnego porozumienia klimatycznego oraz od komercjalizacji technologii w tym CCS. Z konkluzji powinno bezpośrednio wynikać, że wcześniej został przez UE uzgodniony warunkowo jeden długoterminowy cel dekarbonizacyjny (80-95% do 2050 r.). Konkluzje nie powinny zatem ustanawiać innych celów dotyczących okresów (pośrednich – do 2030, 2040);
- Punkt 5 projektu konkluzji odnoszący się do działań następczych (*follow-up*) powinien zawężyć się do celów w zakresie polityki energetycznej (rynek wewnętrzny, konkurencyjność, sieci energetyczne, bezpieczeństwo dostaw), a nie skupiać się na celach klimatycznych. Ponadto projekt konkluzji powinien być zgodny z wcześniejszymi zobowiązaniami Rady Europejskiej odnośnie celów polityki klimatycznej.
- Brak możliwości zawarcia w konkluzjach jakiegokolwiek możliwości sztucznego sterowania (za pomocą innych mechanizmów niż mechanizmy rynkowe) cenami uprawnień do emisji CO₂. W ich tekście nie powinny znaleźć się jakiegokolwiek zapisy sugerujące możliwość interwencji na rynku uprawnień ukierunkowanej na podniesienie cen. Skutkowałoby to bowiem pozbawieniem systemu ETS cech mechanizmu rynkowego.

Ponadto, duńska prezydencja jako jeden z priorytetów określiła konieczność kontynuacji budowy funkcjonalnego wewnętrznego rynku energii, w szczególności poprzez rozwój kluczowej infrastruktury energetycznej. Większy poziom integracji rynku energii miałby podwyższyć poziom konkurencji, przyczynić się do zmniejszenia cen energii dla odbiorców końcowych, a także ułatwić integrację odnawialnych źródeł energii do systemów energetycznych państw członkowskich. Zintegrowany rynek energii na poziomie UE powinien według prezydencji duńskiej przyczynić się do zmniejszenia poziomu zależności od importu surowców energetycznych oraz do wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego, a w konsekwencji do większego wykorzystania energii odnawialnej oraz realizacji celów klimatycznych. W ramach tego priorytetu kluczową rolę odegrała kontynuacja prac nad kształtem poniższych aktów prawnych:

- projekt rozporządzenia PE i Rady, z dnia 19 października 2011 r., ustanawiającego Instrument „Łącząc Europę” – w części dotyczącej energii,
- projekt rozporządzenia PE i Rady, z dnia 19 października 2011 r., w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i uchylającego Decyzję nr 1364/2006/WE.

Powyższe akty prawne należy rozpatrywać jako jeden spójny instrument finansowania infrastruktury energetycznej. Rozporządzenie CEF określa ogólne zasady i instrumenty finansowania, w tym infrastruktury energetycznej, oraz ustanawia fundusz CEF, z którego na energię ma zostać przeznaczone ok. 9.2 mld EUR. Rozporządzenie TEN-E stanowi natomiast ramy prawne dla ustanowienia energetycznych projektów wspólnego zainteresowania (PCI) dla UE oraz wprowadza mechanizmy, które mają ułatwić wdrażanie powyższych priorytetowych inwestycji. W ramach negocjacji nad przepisami Rozporządzenia CEF dotyczącymi energii Polska podkreślała konieczność

uwypuklenia bezpieczeństwa energetycznego, w tym dywersyfikacji dostaw energii, jako jednego z głównych celów rozporządzenia w odniesieniu do projektów energetycznych.

Duńska prezydencja zakończyła prace w zakresie energii przedstawieniem na posiedzeniu Rady UE ds. Energii w dniu 15 czerwca 2012 r. raportu z postępów prac nad Rozporządzeniem TEI (infrastruktura energetyczna). Polska od początku negocjacji projektu rozporządzenia popierała większość proponowanych rozwiązań, które były zgodne z konkluzjami Rady Europejskiej z lutego 2011 r. i stała na stanowisku, że cel rozporządzenia, tzn. stworzenie zintegrowanej sieci elektroenergetycznej, gazowej oraz tworzenia nowych rozwiązań technologicznych w sieciach przesyłowych, zostanie zrealizowany jeżeli uwzględnione zostaną kluczowe potrzeby związane z bezpieczeństwem energetycznym. Projekt rozporządzenia będzie korzystny dla rozwoju nowej infrastruktury energetycznej w UE i przyczyni się do budowy wewnętrznego rynku energii, o ile zostaną uwzględnione potrzeby naszego regionu wynikające z konieczności zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego. Polska udzieliła poparcia tym przepisom, które zakładają uproszczenie krajowych procedur udzielania zezwoleń oraz znacznie ułatwiają proceduralny aspekt wdrażania kluczowych projektów. W kontekście procedury wyboru projektów wspólnego zainteresowania, Polska zgodziła się z kształtem zaproponowanych priorytetowych korytarzy energetycznych. W szczególności istotna z punktu widzenia interesu Polski była kwestia przełożenia wyników prac dotychczasowych inicjatyw regionalnych (połączenia międzysystemowych na osi północ-południe w Europie Środkowej i Wschodniej oraz w regionie Bałtyku - *BEMIP*) na prace formowanych na podstawie projektu rozporządzenia pilotażowych grup regionalnych. Polska silnie podkreślała potrzebę ustalenia wag dla konkretnych kryteriów wyboru projektów PCI, które będą odzwierciedlały specyfikę danej grupy regionalnej funkcjonującej w ramach konkretnego korytarza priorytetowego. Ponadto, akcentowano konieczność przeniesienia ciężaru decyzji co do wyboru projektów PCI na poziomie grup regionalnych na państwa członkowskie. Nie udało się doprowadzić do objęcia projektów infrastruktury do przesyłu ropy naftowej możliwością ubiegania się o dofinansowanie z budżetu UE, co było jednym z postulatów Polski. Projekty te mogą jednak ubiegać się o status projektów PCI, z czym łączą się konsekwencje związane z preferencyjnym dostępem do instrumentów finansowych oraz uproszczeniem procedur wdrożenia danych projektów.

Negocjacje nad treścią projektu rozporządzenia TEI w Radzie będą kontynuowane podczas prezydencji cypryjskiej. W oparciu o istniejący projekt funkcjonują regionalne pilotażowe grupy robocze, które mają wyłonić do końca 2012 roku, to jest przed formalnym wejściem w życie rozporządzenia, regionalne listy projektów wspólnego zainteresowania. Z punktu widzenia interesu Polski kwestią kluczową jest wprowadzenie na regionalne listy jak największej liczby projektów oraz maksymalizacja możliwego do uzyskania wsparcia z budżetu Funduszu CEF a także wprowadzenie prawnie wiążących ułatwień w realizacji projektów infrastrukturalnych.

Ponadto, pozostałymi sprawami w obszarze energii, które znalazły się na agendzie prac były następujące inicjatywy legislacyjne:

- projekt rozporządzenia PE i Rady, z dnia 27 października 2011 r., w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego. Na zakończenie duńskiej prezydencji przedstawiony został raport z postępów prac (15 czerwca 2012 r.). Negocjacje na temat kształtu projektu rozporządzenia będą kontynuowane podczas prezydencji cypryjskiej. Polska co do zasady prezentowała pozytywne stanowisko odnośnie konieczności uregulowania problematyki bezpieczeństwa dotyczącego zasad podmorskiego wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego, podkreślając równocześnie wysoki poziom standardów obowiązujących w polskim porządku prawnym w powyższym obszarze. Jednocześnie od początku prezentowane było negatywne stanowisko odnośnie wyboru formy proponowanego aktu prawnego. Według stanowiska Polski lepszym rozwiązaniem byłoby zastosowanie dyrektywy.

- Wniosek dotyczący decyzji PE i Rady ustanawiającej mechanizm wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. W chwili obecnej projekt decyzji jest już po akceptacji Parlamentu Europejskiego i wejdzie w życie w najbliższych miesiącach. Decyzja wpisuje się w wytyczne nakreślone w konkluzjach Rady Europejskiej oraz Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii z lutego 2011 r., a także Rady ds. Energii z listopada 2011 r. związane z koniecznością wzmocnionej koordynacji międzynarodowej aktywności państw członkowskich oraz Unii Europejskiej w obszarze energii, celem ujednoczenia i zapewnienia spójności w stosunkach zewnętrznych z państwami trzecimi.

Polska popierała propozycję, aby umożliwić Komisji Europejskiej obecność przy negocjowaniu umów, a także zapewnić możliwość ich analizowania (tzw. ocena *ex-ante*) pod kątem zgodności z prawem konkurencji i celami polityki energetycznej UE przed ich zawarciem. Ponadto Polska stała na stanowisku, iż zakres decyzji nie powinien obmawiać umów handlowych. Ostatecznie w przyjętym tekście projektu decyzji znalazły się zapisy o charakterze znacznie łagodniejszym niż te proponowane przez Komisję i częściowo popierane przez Polskę. Brak jest obligatoryjnej oceny *ex ante*, natomiast do udziału Komisji w negocjacjach może dojść tylko za zgodą państwa członkowskiego.

3.8. TRANSPORT

W dniu 19 października 2011 r. KE przedłożyła projekt rozporządzenia w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (tzw. rozporządzenie w sprawie sieci TEN-T). Projekt rozporządzenia ws. rewizji ww. wytycznych stanowi obecnie główny obszar zainteresowań Polski w obszarze transportu w ramach polityki unijnej. Istotą regulowania wytycznych dla sieci TEN-T na szczeblu unijnym jest potrzeba stworzenia jednolitego i efektywnie funkcjonującego systemu transportowego UE, spełniającego określone parametry techniczne w skali nie jednego państwa, lecz całej UE. Projekt zawiera, w związku z tym, zarówno odpowiednio wysokie wymogi techniczne dla infrastruktury całej sieci transportowej, jak również definiuje zmodyfikowany przebieg sieci TEN-T. Pierwsze czytanie projektu w Radzie UE zostało zainicjowane przez prezydentkę polską, która na Radzie ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) w grudniu 2011 r. przedstawiła raport z postępów prac i przekazała prowadzenie dalszych negocjacji prezydentce duńskiej.

Priorytetami Polski w odniesieniu do projektu rozporządzenia są kwestie, które zagwarantują efektywność funkcjonowania europejskiego systemu transportowego i przełożą się na podniesienie spójności ekonomicznej, społecznej i terytorialnej pomiędzy poszczególnymi regionami UE. W związku z tym, w toku negocjacji, Polska zabiegała o to, aby rozwój sieci TEN-T był oparty o strukturę dwupoziomową, składającą się z sieci bazowej oraz z sieci kompleksowej. Jednocześnie wskazano na szczególne znaczenie sieci kompleksowej dla tworzenia spójności terytorialnej, która łączy z siecią bazową TEN-T regiony o słabszym potencjale rozwojowym, pozytywnie stymulując ich rozwój ekonomiczny i społeczny.

Priorytetową kwestią dla Polski jest również, aby postępujący proces modernizacji, rewitalizacji i rozbudowy sieci TEN-T wynikający z rewizji wytycznych UE przyniósł wartość dodaną dla obywateli UE. Proces ten powinien postępować równomiernie w całej UE. Zdaniem Polski w rozporządzeniu powinno się podkreślić znaczenie projektów infrastrukturalnych, których realizacja wpłynie na poprawę spójności UE i przyczyni się do utworzenia jednolitego rynku transportowego UE. Polska jest zdania, że ważne jest uwzględnienie z jednej strony znaczenia spójności terytorialnej UE, z drugiej zaś możliwości finansowych państw członkowskich. Ponadto dla Polski istotnym było zapewnienie bardziej elastycznego podejścia do terminów zakończenia realizacji obu poziomów sieci TEN-T oraz określenie na odpowiednim poziomie wymagań technicznych, zapewniających interoperacyjność infrastruktury transportowej w sieci TEN-T.

Kluczowym, a jednocześnie najbardziej kontrowersyjnym z punktu widzenia Polski, elementem projektu rozporządzenia są korytarze sieci bazowej. Przed publikacją przez KE dokumentu, która miała miejsce w dniu 19 października 2011 r., zagadnienie to nie było konsultowane z państwami członkowskimi. W opinii Polski, wdrożenie koncepcji korytarzy sieci bazowej oznaczałoby w praktyce wprowadzenie trzeciego poziomu sieci TEN-T, ponad wcześniej zapowiadaną dwupoziomową strukturą nowej sieci TEN-T, składającą się z sieci bazowej i kompleksowej. Lista 10 korytarzy sieci bazowej w wersji proponowanej przez KE znalazła się w projekcie rozporządzenia dotyczącym utworzenia nowego instrumentu finansowego pod nazwą *Łącząc Europę (CEF)*. Kryteria ich wyboru nie były dokładnie znane państwom członkowskim, a przedstawiona lista obejmowała jedynie niektóre elementy sieci bazowej.

W trakcie prac nad projektem rozporządzeń w sprawie TEN-T oraz CEF prowadzonych w ramach prac organów przygotowawczych Rady, KE wykazywała dużą determinację w przekonywaniu państw członkowskich co do zasadności i potrzeby wdrożenia idei korytarzy sieci bazowej. Wraz ze zbliżającym się terminem marcowej Rady TTE, na której prezydencja duńska planowała uzyskać porozumienie i przyjąć podejście ogólne w ramach pierwszego czytania projektu rozporządzenia o TEN-T w Radzie, koncepcja KE zdobywała coraz więcej zwolenników. W efekcie opozycja względem projektu utworzenia korytarzy sieci bazowej była zbyt mała, aby utworzyć mniejszość blokującą. Obawiając się, że Polska może mieć nikłe szanse na skuteczne zablokowanie przyjęcia podejścia ogólnego, rozpoczęto rozmowy z KE w sprawie uwzględnienia nowych projektów w ramach proponowanych korytarzy. Ostatecznie Polska uzyskała promesę KE dotyczącą modyfikacji zapisów odnośnie przebiegu korytarzy sieci bazowej (w załączniku projektu rozporządzenia w sprawie CEF). Do proponowanego korytarza „Baltic-Adriatic” dopisano projekt linii kolejowej na odcinku Szczecin/Świnoujście-Poznań-Wrocław-Ostrawa.

Kolejną ważną w toku negocjacji sprawą okazały się dla Polski drogi wodne śródlądowe. Komisja zaproponowała, aby uwzględnić na sieci TEN-T wyłącznie takie odcinki dróg, które spełniają wymogi IV klasy żeglowności. W takim przypadku do sieci TEN-T kwalifikowałby się jedynie odcinek Odrzańskiej Drogi Wodnej (ODW) od ujścia do Morza Bałtyckiego do miejscowości Widuchowa. W związku z tym, w toku negocjacji, Polska aktywnie zabiegała o dopuszczenie na sieci TEN-T także dróg wodnych III klasy żeglowności. Niestety, polskie postulaty nie zostały uwzględnione. W takiej sytuacji Polska starała się przeforsować rozwiązanie, zgodnie z którym do sieci TEN-T zostałby zakwalifikowany dodatkowo (na zasadzie wyjątku) odcinek ODW do Kanału Gliwickiego oraz 11 km odcinek tzw. Martwej Wisły, przy założeniu jednak, że ww. fragment Odry będzie mógł spełniać wymóg III klasy żeglowności. KE jednakże nie przyjęła takiego rozwiązania. W duchu kompromisu strona polska uzyskała obietnicę uwzględnienia odpowiedniego zapisu w preambule rozporządzenia odnośnie znaczenia dróg wodnych III klasy żeglowności dla UE, które znalazły się poza TEN-T i ponownego rozważenia włączenia ich do TEN-T przy następnej rewizji wytycznych UE, co nastąpi w 2023 roku.

Następną kluczową sprawą w toku negocjacji było dla Polski ustalenie wymogów technicznych dla poszczególnych elementów sieci TEN-T. Polska zabiegała o doprecyzowanie kryteriów technicznych dla przyszłej sieci TEN-T, tak aby z jednej strony umożliwiały interoperacyjność tej sieci, a drugiej strony były uzasadnione ekonomicznie i społecznie.

Ponieważ najważniejsze polskie postulaty zostały uwzględnione w toku negocjacji, Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego w sprawie projektu rozporządzenia na posiedzeniu Rady TTE w dniu 22 marca 2012 r.

Projekty map nowej sieci TEN-T na terenie Polski w wersji przyjętej przez Radę TTE 22 marca 2012 r. zostały przedstawione poniżej.

TRANS-EUROPEAN TRANSPORT NETWORK
 Comprehensive Network: Railways and airports
 Core Network: Railways (passengers) and airports

BE BG CZ DK DE EE IE EL ES FR IT CY LV LT LU HU MT NL AT PL PT RO SI SK FI SE UK

Compr.	Core	Compr.	Core	Compr.	Core
Conventional rail / Completed	Conventional rail / To be upgraded	High speed rail / Completed	To be upgraded to high speed rail	Airports	Airports
Conventional rail / Planned		High speed rail / Planned			

TEN-Tec

TRANS-EUROPEAN TRANSPORT NETWORK
Comprehensive & Core Network:
Roads, ports, rail-road terminals and airports

BE BG CZ DK DE EE IE EL ES FR IT CY LV LT LU HU MT NL AT PL PT RO SI SK FI SE UK

Road		Ports		Airports	
Compr.	Core	Compr.	Core	Compr.	Core

TEN-Tec

TRANS-EUROPEAN TRANSPORT NETWORK
Comprehensive & Core Networks:
Inland waterways and ports

BE BG CZ DK DE EE IE EL ES FR IT CY LV LT LU HU MT NL AT PL PT RO SI SK FI SE UK

Core	Compr.	Core
Inland Waterways / Completed	Inland Waterways / To be upgraded	Ports
Inland Waterways / Planned		

TRANS-EUROPEAN TRANSPORT NETWORK

Comprehensive Network: Railways, ports and rail-road terminals (RRT)

Core Network: Railways (freight), ports and rail-road terminals (RRT)

BE BG CZ DK DE EE IE EL ES FR IT CY LV LT LU HU MT NL AT PL PT RO SI SK FI SE UK

6

Compr.	Core	Compr.	Core	Compr.	Core
Conventional rail / Completed	Conventional rail / To be upgraded	High speed rail / Completed	To be upgraded to high speed rail	Ports	RRT
Conventional rail / Planned		High speed rail / Planned			

TEN-T

3.9. KLIMAT

Jednym z priorytetów prezydencji duńskiej był rozwój „Zielonej Europy”, w tym ambitne działania w obszarze klimatu, skoncentrowane na kwestii celów redukcyjnych dla emisji gazów cieplarnianych w UE, zarówno na lata objęte pakietem energetyczno- klimatycznym - do 2020 roku, jak i na lata 2030 - 2050

Na prezydencji duńskiej spoczywał obowiązek podsumowania udziału Unii Europejskiej w 17 Konferencji Stron Ramowej konwencji NZ ws. Zmian Klimatu (ang. *United Nations Framework Convention on Climate Change* - UNFCCC) - COP 17, która odbyła się w grudniu 2011 r. w Durbanie (RPA), a w szczególności ustalenia kluczowych kwestii dotyczących wdrożenia decyzji COP w sprawie przyjęcia drugiego okresu rozliczeniowego Protokołu z Kioto. Konkluzje podsumowujące szczyt klimatyczny w Durbanie odzwierciedlają kompromis, jaki został osiągnięty z korzyścią dla regionu państw Grupy Wyszehradzkiej oraz Bułgarii i Rumunii (V4 + 2) na posiedzeniu Rady ds. Środowiska w dniu 9 marca 2012 r. Zostały rozstrzygnięte następujące, kluczowe z punktu widzenia interesów Polski i regionu kwestie dotyczące:

- liczbowych celów emisji QELRO (ang. Quantified Emission Limitation or Reduction Objective) dla UE i państw członkowskich, które określają średnioroczny pułap dozwolonych emisji gazów cieplarnianych w okresie zobowiązań – w tym wypadku w latach 2013-2020.

Zgodnie z pakietem decyzji przyjętych na szczycie klimatycznym w Durbanie, strony UNFCCC powinny zadeklarować do dnia 1 maja 2012 r. swoje liczbowe cele redukcyjne QELRO na drugi okres rozliczeniowy Protokołu z Kioto. Z punktu widzenia interesów Polski istotne było, aby decyzja o przekazaniu informacji nt. QELRO do Sekretariatu UNFCCC była skorelowana z decyzją o dyskusji w UE na temat podziału obciążeń redukcyjnych (ang. *burden sharing*) pomiędzy państwa członkowskie tak, jak miało to miejsce w przypadku pierwszego okresu zobowiązań Protokołu z Kioto. Decyzja taka powinna uwzględniać zróżnicowane lata bazowe stosowane do rozliczenia zobowiązań z zakresu redukcji emisji w ramach Protokołu z Kioto (korzystnych dla państw Europy Środkowej i Wschodniej, posiadających status gospodarki w okresie transformacji).

Ostatecznie ministrowie środowiska zgodzili się, że przedłożona do Sekretariatu UNFCCC informacja na temat liczbowych celów redukcyjnych QELRO dla UE i poszczególnych państw członkowskich będzie miała charakter tymczasowy do czasu późniejszego powiadomienia przez UE i państwa członkowskie w sprawie uzgodnienia wewnętrznego podziału zobowiązań redukcyjnych (ang. *internal burden sharing* - IBS). Ustalono jednomyślny tryb uzgadniania przyszłej decyzji w sprawie IBS, co wynika z potwierdzenia wyłącznej kompetencji państw członkowskich do potwierdzenia indywidualnych celów redukcyjnych w drugim okresie Protokołu z Kioto. Jednocześnie zgodzono się, że zadeklarowana przez UE wartość QELRO nie będzie wykraczała poza obowiązujący 20% cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do osiągnięcia do 2020 r. (zgodnie z pakietem klimatyczno – energetycznym) oraz zróżnicowane lata bazowe dla poszczególnych państw członkowskich wyznaczone dla rozliczenia zobowiązań emisyjnych w ramach Protokołu z Kioto. Tym samym potwierdzono zachowanie przez Polskę roku 1988 jako bazowego dla określania redukcji emisji w drugim okresie zobowiązań Protokołu z Kioto. Ponadto ustalono, że indywidualne zobowiązania państw członkowskich w zakresie emisji gazów cieplarnianych w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto nie będą wykraczać poza zobowiązania wynikające z legislacji unijnej.

- wykorzystania jednostek przyznanej emisji (ang. Assigned Amount Units – AAUs).

Polska należy do grona krajów posiadających największe nadwyżki jednostek AAUs, które podlegają międzynarodowemu obrotowi na mocy ustaleń Protokołu z Kioto. W interesie Polski leży uzyskanie możliwości przeniesienia całości nadwyżki AAUs na drugi okres rozliczeniowy Protokołu z Kioto oraz swobodne rozporządzanie przeniesioną nadwyżką. W

konkluzjach z 9 marca 2012 r. Rada ds. Środowiska *de facto* zgodziła się na pełne przeniesienie i wykorzystanie nadwyżki tych jednostek potwierdzając ustalenia z października 2011 r. co do kryteriów takiego działania⁸. Tym samym, zakończyła się trudna dla państw regionu Grupy V4 + 2 polityczna dyskusja na temat nadwyżki AAUs w ramach UE, co nie wyklucza kontynuacji tej dyskusji szczególnie przez niektóre państwa rozwijające się.

Priorytetem prezydencji duńskiej było także doprowadzenie do podjęcia politycznej decyzji w sprawie kamieni milowych (ang. milestones) przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną w UE, zakładającą postępującą redukcję emisji gazów cieplarnianych w poszczególnych dekadach w perspektywie do roku 2050, zgodnie z propozycjami zawartymi w Komunikacie KE z dnia 8 marca 2011 r. dot. Planu działań dla przejścia do konkurencyjnej niskoemisyjnej gospodarki w 2050 (KOM(2011)112) – tzw. Roadmap 2050. Dokument ten przewiduje podwyższenie celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE do 2020 r. z obecnie obowiązujących -20% do -25% oraz przyjęcie celów redukcyjnych w perspektywie do 2050 r. (odpowiednio -40% w 2030 r., -60% w 2040 r. i -80% w 2050 r.), jako najbardziej efektywnego kosztowo harmonogramu redukcji emisji.

Zgodnie ze swoim aktualnym stanowiskiem, Polska nie wyraziła zgody na podwyższenie celu redukcji emisji Unii Europejskiej do roku 2020, bez spełnienia warunków określonych w kompromisie politycznym z 2008 r. Nie wyraziła również zgody na określenie celów redukcji emisji na okres po 2020 roku, odwołując się do uzgodnionego w ramach UE stanowiska, iż decyzje takie powinny uwzględniać specyfikę poszczególnych państw członkowskich, zwłaszcza w sektorze produkcji energii elektrycznej oraz być powiązane zawarciem globalnego porozumienia w sprawie redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach UNFCCC. W myśl ustaleń podjętych na COP 17, porozumienie takie ma zostać przyjęte do roku 2015 i nie wejdzie w życie wcześniej, niż w roku 2020 r. Do czasu, kiedy nie będą znane zobowiązania redukcyjne innych państw rozwiniętych i gospodarek wiodących (zwłaszcza Chiny, Indie, USA), UE nie powinna podejmować decyzji w sprawie ścieżki przejścia na gospodarkę niskoemisyjną do roku 2050 z uwagi na realne zagrożenia dla konkurencyjności europejskiej gospodarki. Oprócz pewności co do zobowiązań redukcyjnych państw trzecich, konieczna jest także rzetelna analiza skutków, proponowanych w *Roadmap 2050* działań w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, na sytuację poszczególnych państw członkowskich UE. Dotychczas taka analiza nie została przez KE przedstawiona pomimo licznych postulatów w tej sprawie, zgłaszanych także przez Polskę. Wobec braku spełnienia zgłaszanych postulatów, Polska w dniu 9 marca 2012 roku po raz kolejny sprzeciwiła się przyjęciu konkluzji Rady ds. Środowiska poświęconych planowi działań na rzecz przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do roku 2050 (pierwsza próba przyjęcia konkluzji została podjęta za prezydencji węgierskiej w czerwcu 2011 roku). Konkluzje zostały przyjęte w formie konkluzji prezydencji, zaakceptowanych przez 26 państw członkowskich.

Prezydencja duńska postawiła sobie także za zadanie uzyskanie możliwie największego postępu w kwestii dot. Użytkowania Gruntów, Zmiany Użytkowania Gruntów i Leśnictwa (ang. *Land Use, Land Use Change and Forestry – LULUCF*). W tym zakresie w marcu 2012 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady mający na celu określenie zasad rozliczania i raportowania emisji gazów cieplarnianych z sektora LULUCF w UE oraz zwiększenie efektywności działań unijnych w zakresie zmian klimatu w tym sektorze. Projekt decyzji oparty został o decyzję 2/CMP.7 w sprawie zasad rozliczania emisji z sektora LULUCF przyjętą na COP 17 w Durbanie. Jednakże Komisja Europejska wprowadziła wiele elementów wykraczających poza ustalenia zawarte na COP 17. Polska zgłosiła szereg zastrzeżeń kierując się założeniem, że propozycja decyzji musi zachować pełną spójność z decyzjami podjętymi na forum konwencji klimatycznej (UNFCCC), tak aby nie tworzyć dwóch niekompatybilnych systemów raportowania emisji (na

⁸ Zgodnie z konkluzjami Rady ds. Środowiska z dnia 10 października 2011 r., kwestia nadwyżki AAUs powinna być rozwiązana w sposób niedyskryminujący, z równym traktowaniem państw członkowskich UE oraz państw trzecich, zachowujący wysoki poziom integralności środowiskowej oraz zachęty dla państw, które z nawiązką wypełniły zobowiązania redukcyjne w pierwszym okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto.

potrzeby KE i UNFCCC) i nie generować dodatkowych kosztów administracyjnych. Prezydencja duńska w czerwcu 2012 r. podjęła się wypracowania tzw. tekstu prezydencji, który odzwierciedlił wiele uwag zgłaszanych przez kraje członkowskie w tym Polskę. Prace nad niniejszymi propozycjami będą kontynuowane w czasie prezydencji cypryjskiej.

3.10. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAWY WEWNĘTRZNE

Prezydencja duńska w ramach priorytetu „Bezpieczna Europa” skoncentrowała swoje cele w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych wokół realizacji postulatów zakończenia prac nad Wspólnym Europejskim Systemem Azylowym do końca 2012 r., wzmocnienia Systemu Schengen, zacieśnienia współpracy między organami ścigania państw członkowskich w zakresie zapobiegania i walki z terroryzmem oraz przestępstwami transgranicznymi, a także intensyfikacji prac nad projektem dyrektywy w sprawie Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego w sprawach karych, projektem dyrektywy ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz dyrektywy dotyczącej praw proceduralnych podejrzanego lub oskarżonego w procesie karnym.

Wspólny Europejski System Azylowy (WESA)

Zaangażowanie prezydencji duńskiej w prace nad pakietem projektów aktów prawnych wchodzących w skład Wspólnego Europejskiego Systemu Azylowego⁹, znacząco wpływa na realizację deklaracji państw członkowskich wyrażonej w Programie Sztokholmskim do zakończenia prac nad całym pakietem azylowym do końca 2012 r. Prezydencja duńska kontynuowała prace nad 3 projektami aktów prawnych:

- Dyrektywą recepcyjną [*Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl*],
- Dyrektywą proceduralną [*Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania statusu ochrony międzynarodowej (przekształcenie)*],
- Rozporządzeniem Dublin III [*Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca*].

W odniesieniu do tych dokumentów udało się prezydencji duńskiej uzyskać mandat do nieformalnych negocjacji trójstronnych z Parlamentem Europejskim. Projekty dyrektywy recepcyjnej i rozporządzenia Dublin III są na etapie zaawansowanych uzgodnień z Parlamentem Europejskim, natomiast w odniesieniu do projektu dyrektywy proceduralnej, względem którego prezydencja uzyskała mandat do rozpoczęcia nieformalnego trilogu dopiero w dniu 30 maja 2012 r., prezydencja duńska zapowiedziała wsparcie prezydencji cypryjskiej w rozmowach z Parlamentem Europejskim.

Komisja Europejska w dniu 30 maja 2012 r. opublikowała ostatni z pakietu projekt rozporządzenia w sprawie ustanowienia systemu EURODAC, którego negocjacje prowadziła będzie już prezydencja cypryjska.

Polska wspierała działania podejmowane przez prezydencję duńską i nadal będzie wspierać działania na rzecz finalizacji prac nad pakietem azylowym.

Działania UE wobec presji migracyjnej

Dokument „*Działania UE wobec presji migracyjnej – strategiczna odpowiedź*” powstał w nawiązaniu do dyskusji toczącej się w trakcie polskiej prezydencji dotyczącej nielegalnej imigracji do UE

⁹ Dania nie uczestniczy w unijnej polityce azylowej (*opt-out*, Protokół Nr 22 do Traktatu z Lizbony w sprawie stanowiska Danii).

i możliwych działań do podjęcia, celem walki z tym wciąż narastającym zjawiskiem. W wyniku przyjętych w grudniu 2011 r. Konkluzji Rady, prezydencja duńska została zobowiązana do przygotowania „mapy drogowej” stanowiącej listę działań, które należy podjąć w celu realizacji zapisanych w Konkluzjach zamierzeń.

Dokument zawiera otwartą listę priorytetowych obszarów strategicznych, w których konieczne jest rozwijanie współpracy i monitorowanie podejmowanych działań w celu zapobiegania i kontroli istniejących wyzwań płynących ze zjawiska nielegalnej imigracji, jak również nadużyć związanych z wykorzystaniem kanałów legalnej migracji. Wśród zidentyfikowanych priorytetowych obszarów strategicznych są:

1. wzmocnienie współpracy z krajami trzecimi – tranzytu i pochodzenia – w zakresie zarządzania migracją.
2. udoskonalone zarządzanie granicami zewnętrznymi.
3. zapobieganie nielegalnej imigracji przez granicę grecko-turecką.
4. lepsze radzenie sobie z przypadkami nadużyć kanałów legalnej migracji.
5. zagwarantowanie i ochrona swobodnego przepływu osób poprzez zapobieganie nadużyciom praw wynikających z tego przepływu przez obywateli państw trzecich.
6. wzmocnienie zarządzania migracjami, w tym współpraca w zakresie powrotów.

Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW) przyjmując ww. dokument podkreśliła, że ma być to dokument „żywy” podlegający stałej aktualizacji (co 6 miesięcy). W konsekwencji kolejne prezydencje będą odpowiedzialne za regularną aktualizację jego treści. Po formalnym przyjęciu dokumentu w kwietniu 2012 r. nastąpił proces przygotowań do realizacji zapisanych w nim zadań. W tym celu ustanowiono rolę „anioła stróża”, czyli państwa członkowskiego lub instytucji/agencji UE odpowiedzialnej za koordynowanie i monitorowanie realizacji poszczególnych działań.

Polska zadeklarowała gotowość przejęcia roli „anioła stróża” w odniesieniu do pkt 1.5 tabeli zamieszczonej w przedmiotowym dokumencie, tj.: w odniesieniu do działań dotyczących współpracy z państwami trzecimi uczestniczącymi w Partnerstwie Wschodnim oraz w Procesie Praskim (państwa Europy Wschodniej). Działania te dotyczą współpracy m.in. w ramach zewnętrznego wymiaru migracji, readmisji, ale także przestępczości zorganizowanej związanej ze zjawiskiem nielegalnej imigracji oraz zjawiskiem handlu ludźmi.

Rozszerzenie strefy Schengen

Prezydencja duńska nie podjęła aktywnych działań na rzecz przystąpienia Bułgarii i Rumunii do strefy Schengen. Rumunia i Bułgaria zakończyły proces wypełnienia technicznych warunków niezbędnych do przystąpienia do strefy Schengen, uzyskując pozytywną ocenę w zakresie stosowania dorobku prawnego Schengen we wszystkich obszarach, co zostało podkreślone zarówno w konkluzjach Rady z dnia 9 czerwca 2011 r. po zakończeniu procesu oceny stanu przygotowań Bułgarii i Rumunii do wdrożenia wszystkich przepisów dorobku Schengen, jak i w konkluzjach Rady Europejskiej z 1 - 2 marca 2012 r. Jednak, aby Rumunia i Bułgaria przystąpiły do strefy Schengen konieczne jest przyjęcie przez Radę Konkluzji ws. stosowania dorobku prawnego Schengen, a następnie podjęcie przez Radę jednolitej decyzji ws. zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych. Mimo że nie istnieją żadne przeszkody prawne do podjęcia decyzji o zniesieniu kontroli na granicach wewnętrznych Bułgarii i Rumunii, niektóre państwa członkowskie wyraziły zastrzeżenia co do ich przystąpienia do strefy Schengen.

Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z 1 – 2 marca 2012 r. Rada UE została wezwana do podjęcia pozytywnej decyzji w tej sprawie na wrześniowym posiedzeniu Rady ds. WSiSW. Realizując ten postulat prezydencja duńska przedstawiła - określoną we współpracy z zaangażowanymi państwami członkowskimi, KE oraz po konsultacji z agencją FRONTEX - listę środków, które są istotne dla pozytywnej decyzji w sprawie rozszerzenia strefy Schengen o Bułgarię i Rumunię. Na liście znajdują się: bieżące i planowane działania Agencji FRONTEX, walka przeciwko fałszowaniu dokumentów oraz

walka z przemytem i handlem ludźmi. W dniu 18 lipca 2012 r. Komisja Europejska opublikowała roczny raport ws. postępów Bułgarii i Rumunii w realizacji wytycznych nałożonych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (ang. *Mechanism for Cooperation and Verification, CVM*), którego wyniki będą miały istotny wpływ na podjęcie decyzji w sprawie przystąpienia tych państw do strefy Schengen.

Polska podczas prezydencji duńskiej utrzymywała poparcie dla przystąpienia Bułgarii i Rumunii do strefy Schengen.

Zarządzanie Strefą Schengen

Prezydencji duńskiej na posiedzeniu Rady ds. WSiSW w dniach 7-8 czerwca 2012 r. udało się przyjąć podejście ogólne względem kompromisowego pakietu Komisji Europejskiej dotyczącego wzmocnienia zarządzania w strefie Schengen, który składa się z dwóch elementów: propozycji nowego mechanizmu ewaluacji Schengen oraz zmian w zakresie Kodeksu Granicznego Schengen dotyczących przywracania kontroli jako środka ostatecznego, w przypadku niestosowania przez któreś z państw dorobku prawnego Schengen.

Kompromisowy projekt zmiany Kodeksu granicznego Schengen (rozporządzenie PE i Rady Nr 562/2006) w celu ustanowienia wspólnych zasad dotyczących tymczasowego przywrócenia w wyjątkowych okolicznościach kontroli granicznej na granicach wewnętrznych przewiduje pozostawienie państwom członkowskim uprawnień decyzyjnych w sprawie tymczasowego przywracania kontroli na granicach wewnętrznych w przypadkach poważnych zagrożeń dla bezpieczeństwa wewnętrznego i porządku publicznego. Jednocześnie zakłada poprawę monitoringu w formie niezapowiedzianych wizyt KE i ekspertów państw członkowskich na granicach wewnętrznych, a także wprowadza maksymalny 6-miesięczny okres utrzymywania kontroli przywróconej decyzją państw członkowskich na granicach wewnętrznych.

Propozycja dotycząca Mechanizmu Ewaluacji Schengen opiera się na zagwarantowaniu Radzie uprawnień decyzyjnych w najważniejszych elementach procedury oceny Schengen oraz wzmocnieniu roli Komisji, której zadaniem będzie przygotowywanie odpowiednich rozwiązań techniczno-organizacyjnych, jak również koordynowanie procesu follow-up: kompetencje w zakresie monitorowania wdrażania rekomendacji, realizacji planu wieloletniego i rocznego oraz logistyki prowadzonych misji. Biorąc pod uwagę, że rozwiązanie kompromisowe przedstawione przez prezydencję duńską przewiduje, że główną rolę decyzyjną w procesie ewaluacji odgrywać ma Rada, prezydencja – po zasięgnięciu opinii Służb Prawnych Rady – zaproponowała zmianę podstawy prawnej z art. 77 ust. 2 (e) TFUE na art. 70 TFUE, który stanowi podstawę prawną do oceny wdrażania postanowień Tytułu V TFUE (Przestrzeń Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości). Art. 70 TFUE wyraźnie wskazuje, że kontrola w ramach nowego mechanizmu ewaluacji powinna być dokonywana przez państwa członkowskie we współpracy z KE odpowiedzialną za zachowanie jej obiektywnego i bezstronnego charakteru, a ponadto umożliwi objęcie nowym mechanizmem oceny Wielkiej Brytanii i Irlandii, które pozostają poza obszarem Schengen. Na posiedzeniu COREPER II w dniu 30 maja 2012 r. większość państw członkowskich (poza Rumunią) opowiedziała się za zmianą podstawy prawnej na art. 70 TFUE, co następnie zostało jednogłośnie potwierdzone na posiedzeniu Rady ds. WSiSW w dniach 7-8 czerwca 2012 r. Na wniosek prezydencji Rada zadeklarowała wolę współpracy i konsultacji z Parlamentem Europejskim w odniesieniu do mechanizmu ewaluacji niezależnie od podstawy prawnej wniosku. Polska poparła pakiet kompromisowy dotyczący zarządzania strefą Schengen zaproponowany przez prezydencję.

Projekty dotyczące dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu

Prezydencji duńskiej udało się przyjąć na posiedzeniu Rady ds. WSiSW w dniach 7-8 czerwca 2012 r. podejście ogólne wobec projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawa do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu. Negocjacje w tej sprawie rozpoczęły się w trakcie polskiej prezydencji, podczas jej

trwania udało się osiągnąć znaczny postęp w dyskusji. W trakcie negocjacji, Polska, jak również wiele innych państw członkowskich, wspierała potrzebę wzmocnienia praw osób pozbawionych wolności. Dążyła przy tym jednak, by dyrektywa nie nakładała na państwa obowiązków w zakresie dotyczącym bezpłatnej pomocy prawnej (zgodnie z założeniami Komisja Europejska ma przygotować odrębny projekt dyrektywy poświęcony pomocy prawnej), czy też obowiązkowego udziału adwokata we wszystkich czynnościach postępowania.

Minimalne standardy dotyczące praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw

Dotychczas problemową kwestią pozostawało odwołanie w projekcie dyrektywy PE i Rady ustanawiającej minimalne standardy dotyczące praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw do standardów *Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy przeciwko kobietom i przemocy domowej*, przyjętej przez Komitet Ministrów Rady Europy w dniu 7 kwietnia 2011 r. Dotychczas konwencję podpisało 13 państw członkowskich UE¹⁰, jednak żadne z nich do tej pory do niej nie przystąpiło. Biorąc pod uwagę, że warunkiem jej wejścia w życie jest ratyfikacja przez 10 państw, a dotychczas uczyniła to tylko Turcja, konwencja jak dotąd nie weszła w życie. Polska wniosowała o wykreślenie z projektu dyrektywy odniesień do standardów tej konwencji, zważywszy na fakt, że nie podjęto jeszcze decyzji co do ewentualnego podpisania przez Polskę Konwencji. W efekcie protestu szeregu państw członkowskich – w tym Polski - usunięto odwołanie do standardów Konwencji, co pozwoliło prezydencji duńskiej na uzyskanie mandatu do dalszych negocjacji z Parlamentem Europejskim. Polska sprzeciwiła się ponadto zaliczeniu ataków homofobicznych oraz transfobicznych do postaci przestępstwa uwarunkowanego płcią (motyw 8f preambuły). Zgodnie z postulatem Polski, usunięto także odwołanie do prawa krajowego wyłącznie w odniesieniu do osób zależnych od ofiary, co mogło sugerować, iż pojęcie pozostałych członków rodziny definiowane jest w innych źródłach niż krajowe. W konsekwencji pozwoli to na pozostawienie w gestii prawa krajowego sposobu definiowania wszystkich członków rodziny wymienionych w art. 2 ust. 1b.

Europejskie przepisy dotyczące sprzedaży

Celem projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych europejskich przepisów dotyczących sprzedaży jest stworzenie jednolitych przepisów dotyczących szeroko rozumianej umowy sprzedaży, funkcjonujących równolegle do krajowego systemu prawa. Wykorzystywane byłyby one głównie w obrocie transgranicznym w ramach jednolitego rynku. Podczas polskiej prezydencji nastąpił znaczny postęp w pracach nad założeniami projektu. Dania, jako członek grupy krajów sceptycznie nastawionych wobec projektu, dokonała niewielkiego postępu w pracach Rady. Polska, należąca do zwolenników¹¹ wprowadzenia takiego instrumentu wskazywała na konieczność przejścia do merytorycznej dyskusji i kontynuowania prac nad projektem.

Wśród osiągnięć prezydencji duńskiej w obszarze wymiaru sprawiedliwości warto podkreślić ostateczne zatwierdzenie przez Radę rozporządzenia w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie utworzenia Europejskiego Poświadczenia Spadkowego, a także przyjęcie podejścia ogólnego do projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Bruksela I).

Tym niemniej ogół działań podejmowanych przez prezydencję duńską w zakresie wymiaru sprawiedliwości wskazuje na niewielkie zainteresowanie tym obszarem.

¹⁰ Austria, Estonia, Niemcy, Finlandia, Francja, Malta, Luksemburg, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Hiszpania, Szwecja, Zjednoczone Królestwo.

¹¹ Obok Grecji, Włoch, Estonii, Malty, Rumunii i Luksemburga.

3.11. POLITYKA SPÓJNOŚCI

Prezydencja duńska kontynuowała podjęte przez prezydencję polską prace nad przedstawionym w październiku 2011 r. pakietem legislacyjnym dla polityki spójności na lata 2014-2020.¹² Trio Polska-Dania-Cypr uzgodniło sposób prowadzenia negocjacji w oparciu o bloki tematyczne, co pozwoliło na skoncentrowanie dyskusji na kwestiach strategicznych, o kluczowym znaczeniu. Prezydencja polska przedstawiła propozycje kompromisowe w odniesieniu do programowania strategicznego oraz koncentracji tematycznej, na których prezydencja duńska oparła dalsze prace.

Podczas posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych w dniu 24 kwietnia 2012 r., prezydencji duńskiej udało się osiągnąć częściowe podejście ogólne dotyczące pakietu legislacyjnego dla polityki spójności na lata 2014 – 2020. Porozumienie to obejmuje sześć bloków negocjacyjnych, które były przedmiotem dyskusji na poziomie grupy roboczej oraz COREPER, tj. programowanie, warunkowość *ex ante*, zarządzanie i kontrola, monitoring i ewaluacja, kwalifikowalność i trwałość oraz duże projekty. Na posiedzeniu Rady GAC w dniu 26 czerwca 2012 r., prezydencja osiągnęła kompromis w odniesieniu do kolejnych 4 bloków negocjacyjnych: koncentracja tematyczna, ramy i ocena wykonania, instrumenty finansowe oraz partnerstwo publiczno-prywatne (PPP) i projekty generujące dochód.

Na poziomie państw członkowskich głównym dokumentem programowym stanie się Umowa Partnerska zawierana pomiędzy poszczególnymi państwami a KE. Będzie ona wskazywać potrzeby i potencjały rozwojowe danego państwa oraz definiować cele tematyczne, których realizacji powinny służyć działania współfinansowane ze środków UE. Tak jak dotychczas, fundusze objęte zakresem rozporządzenie ogólne będą wdrażane poprzez programy operacyjne, zgodnie z celami i warunkami określonymi w Umowie. Nowe uregulowania przewidują możliwość konstruowania w ramach programu operacyjnego osi priorytetowej łączącej kilka priorytetów inwestycyjnych wchodzących w zakres jednego celu tematycznego lub też łączącej kilka celów tematycznych i funduszy do wysokości 20 % wkładu UE do danego programu. Struktura oraz brzmienie wybranych artykułów zostały sformułowane w taki sposób, aby logika programowania ukierunkowana terytorialnie oraz podejście efektywnościowe były wiodącymi zasadami (jasne powiązania między celami, inwestycjami a rezultatami do osiągnięcia).

Zgodnie z wolą większości państw członkowskich, Wspólne Ramy Strategiczne (WRS) zostaną przyjęte przez Radę i PE w formie załącznika do rozporządzenia ogólnego, a nie preferowanego przez KE aktu delegowanego. Nie udało się natomiast osiągnąć porozumienia w odniesieniu do silniejszego powiązania procesu programowania w poszczególnych państwach członkowskich z opracowywanymi na poziomie krajowym długofalowymi Krajowymi Programami Reform (rozwiązanie preferowane przez Polskę) na rzecz realizacji strategii *Europa 2020* bądź też z przyjmowanymi przez Radę rekomendacjami dla każdego z państw UE (*ang. country-specific recommendations*). Kwestia ta będzie omawiana na dalszym etapie negocjacji.

Warunkowość *ex ante*, czyli katalog warunków mających zagwarantować, że osiągnięcie założonych celów w określonym czasie będzie wykonalne i zgodne z prawem UE, została silnie powiązana z priorytetami inwestycyjnymi. Zgodnie z przyjętymi rozwiązaniami, poszczególne warunki będą mieć zastosowanie w odniesieniu do priorytetów wybranych przez dane państwo członkowskie, tylko w sytuacji, gdy będą one miały bezpośredni wpływ na skuteczne osiągnięcie założonych celów. Ponadto, uzgodnione zapisy kompromisowe doprecyzowują zasady zastosowania przez Komisję Europejską czasowego zawieszenia płatności, w przypadku gdy dane państwo członkowskie nie wypełniło właściwego warunku lub warunków *ex ante*.

¹² Rozporządzenie PE i Rady ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybołówstwa (tzw. rozporządzenie ogólne); rozporządzenia PE i Rady ws. Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego; rozporządzenie PE i Rady ws. Funduszu Spójności; rozporządzenie PE i Rady ws. Europejskiego Funduszu Społecznego; rozporządzenie PE i Rady ws. Europejskiej Współpracy Terytorialnej; rozporządzenie PE i Rady ws. Europejskiego Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EUWT).

W odniesieniu do monitoringu i ewaluacji, osiągnięte porozumienie przewiduje obowiązek sporządzenia przez każde z państw członkowskich dwu strategicznych sprawozdań z postępów we wdrażaniu Umowy Partnerskiej, w 2017 i 2019 r. Sprawozdania te powinny zawierać informacje na temat zmian odnośnie do potrzeb rozwojowych w poszczególnych państwach członkowskich od momentu przyjęcia Umowy, jak również na temat postępu w realizacji celów pośrednich w kontekście priorytetów strategii *Europa 2020*. Ponadto, KE zobowiązana będzie do przedstawienia, również w roku 2017 i 2019, sprawozdań strategicznych podsumowujących raporty przygotowane przez państwa członkowskie. W zakresie ewaluacji umożliwiono realizację ewaluacji horyzontalnych (na poziomie Umowy Partnerskiej) oraz ewaluacji wewnętrznych.

Uzgodnione postanowienia w zakresie zarządzania i kontroli zmniejszają obciążenia administracyjne po stronie państw członkowskich poprzez ustanowienie obowiązku informowania Komisji o nieprawidłowościach w przypadku, gdy przekraczają one kwotę 10 tys. EUR oraz zdefiniowanie katalogu nieprawidłowości wyłączonych z zobowiązania notyfikacji.

W zakresie kwalifikowalności i trwałości, zaakceptowane rozwiązania pozwalają na stosowanie uproszczonych metod rozliczania kosztów jak metody ryczałtowe. W przypadku EFS będą one obowiązkowe dla projektów, w których wkład publiczny nie przekracza 50 tys. EUR.

W odniesieniu do dużych projektów, próg finansowy został ustanowiony w oparciu o koszty kwalifikowane, a nie koszty całkowite i wynosi co do zasady 50 000 EUR, z wyjątkiem sektora transportu, w przypadku którego próg został podniesiony do poziomu 75 000 EUR. Ponadto, Komisja Europejska nie będzie każdorazowo zatwierdzać dużych projektów, gdy uzyskają one pozytywną opinię niezależnych ekspertów, w tym w ramach inicjatywy JASPERS.

Kompromis w zakresie koncentracji tematycznej przewiduje, że państwa członkowskie będą zobowiązane do skoncentrowania dostępnych środków finansowych z EFRR i EFS na 3 celach tematycznych: promowanie zatrudnienia i wspieranie mobilności pracowników, promowanie włączenia społecznego i zwalczanie ubóstwa oraz inwestowanie w edukację, umiejętności i uczenie się przez całe życie (ang. *ring-fencing*). Poziom ten powinien wynieść pomiędzy 45 a 50 % środków dla regionów bardziej rozwiniętych, między 35 a 40 % dla regionów przejściowych oraz między 20 a 25 % dla regionów słabiej rozwiniętych. Jednakże, na zasadzie wyjątku, dopuszczalny będzie mniejszy udział środków przeznaczonych na trzy ww. cele w jednej kategorii regionów, o ile zostanie to skompensowane odpowiednim zwiększeniem progu dla innej kategorii regionów. Jednocześnie, zrezygnowano z budzącej kontrowersje propozycji ustalenia sztywnego udziału ESF w ogólnej puli środków. Ponadto, porozumienie definiuje zasady koncentracji wydatkowania środków w obrębie EFS poprzez szczegółowe określenie poziomu wsparcia przeznaczonego na określoną liczbę priorytetów inwestycyjnych w danym programie operacyjnym, w zależności od kategorii regionów, lub przez szczegółowe określenie wsparcia przeznaczonego na określone cele tematyczne na poziomie alokacji krajowej EFRR.

W zakresie postanowień dotyczących ram i oceny wykonania, w 2019 r. KE we współpracy z państwami członkowskimi dokona tzw. oceny wykonania, czyli oceny postępów w osiągnięciu określonych dla każdego z programów operacyjnych celów pośrednich punktów odniesienia (tzw. *milestones*). Wyniki tej oceny, w przypadku nieosiągnięcia zakładanych wskaźników, mogą stać się podstawą do czasowego zawieszenia przez KE płatności na rzecz danego państwa członkowskiego. Ponadto, w sytuacji braku realizacji przyjętych celów na zakończenie okresu programowania, Komisja będzie mieć prawo do zastosowania korekt finansowych.

W ramach nowych uregulowań dotyczących projektów generujących dochód, możliwe będzie wykorzystanie uproszczonej metody obliczania potencjalnych dochodów z inwestycji przy pomocy stawek ryczałtowych określonych w rozporządzeniu bądź w akcie delegowanym. Rozporządzenie ogólne zawiera postanowienia dotyczące konkretnych poziomów stawek dla pięciu sektorów: drogowego, kolejowego, wodnego, gospodarki odpadami oraz transportu miejskiego.

Środki z funduszy objętych WRS będą mogły być wykorzystane w celu wspierania inwestycji wdrażanych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego. W rozporządzeniu, na wniosek Polski, znalazł się również odrębny rozdział dotyczący PPP, zdefiniowanego jako formy współpracy pomiędzy podmiotami publicznymi a sektorem prywatnym, mające na celu poprawienie możliwości inwestycyjnych przy realizacji projektów infrastrukturalnych lub też realizacji innych działań dotyczących świadczenia usług publicznych, poprzez podział ryzyka, wykorzystanie doświadczeń sektora prywatnego lub dodatkowe źródła kapitału.

Postanowienia dotyczące instrumentów finansowych, czyli zwrotnych form finansowania, zostały umieszczone w osobnym rozdziale w rozporządzeniu ogólnym. Doprecyzowane zostały zasady ich wdrażania, zarządzania i monitorowania. Zwiększony został również zakres zastosowania instrumentów poprzez dopuszczenie możliwości finansowania kapitału obrotowego. Ponadto, audyt został co do zasady ograniczony do poziomu pośrednika finansowego, a kontrola działań podejmowanych przez odbiorców końcowych miałaby miejsce tylko w przypadku podejrzenia o oszustwo.

Przyjęte rozwiązania w 10 obszarach negocjacyjnych uwzględniają w dużym stopniu postulaty zgłaszane przez stronę polską. Polska opowiadała się za jasnym określeniem hierarchii dokumentów strategicznych oraz umożliwieniem łączenia kilku celów tematycznych i funduszy na poziomie osi priorytetowej. Ponadto, Polska postulowała ściśle powiązanie warunków *ex ante* z priorytetami inwestycyjnymi, zachowanie przez państwa członkowskie swobody w zastosowaniu warunkowości *ex ante* bądź na poziomie programów operacyjnych bądź Umowy Partnerskiej, jak również rezygnację z konieczności tworzenia nowych dokumentów strategicznych w celu spełnienia warunków wstępnych, co pozwala na uwzględnienie specyfiki prawno-regulacyjnej każdego z państw członkowskich.

Polska popiera koncentrację tematyczną opartą o cele służące realizacji priorytetów strategii *Europa 2020*, a nie o poszczególne fundusze, co pozwoli państwom członkowskim na zachowanie odpowiedniego poziomu swobody w określaniu, które fundusze najlepiej przysłużą się osiągnięciu wybranych celów. Udało się również zagwarantować możliwość finansowania infrastruktury podstawowej w obszarze transportu i środowiska w regionach bardziej rozwiniętych, co będzie mieć duże znaczenie dla Mazowsza, które w kolejnym okresie programowania przekroczy próg dotychczasowego celu konwergencji, czyli 75 % średniego PKB UE. Ponadto, na wniosek Polski, zapewniono także możliwość udzielania wsparcia ze środków Funduszu Spójności na rzecz mieszkalnictwa oraz rewitalizacji linii kolejowych oraz ze środków EFRR na infrastrukturę energetyczną.

Jednym z polskich priorytetów było utrzymanie dwu przeglądów strategicznych, w latach 2017 i 2019, co umożliwi przeprowadzenie pogłębionej debaty politycznej na temat postępów w realizacji założonych celów. W trakcie negocjacji nad ramami i oceną wykonania uwzględniony został również polski postulat dotyczący szybkiej ścieżki wprowadzania zmian w programach operacyjnych w momencie podziału dodatkowych środków z rezerwy wykonania.

Polska postulowała także uproszczenie zasad odnoszących się do projektów generujących dochód, wzmocnienie postanowień zachęcających do stosowania instrumentów finansowych oraz inwestycji realizowanych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego. Szczególne znaczenie ma w tym kontekście umieszczenie większości zapisów w tekście rozporządzenia ogólnego, a nie w akcie delegowanym zgodnie z pierwotną propozycją KE. Polska zabiegała również o uproszczenie procedur w zakresie systemu zarządzania i kontroli i zmniejszenie obciążeń nałożonych na państwa członkowskie.

W celu wzmocnienia polskiej pozycji negocjacyjnej, wyrażającej sprzeciw wobec ograniczenia środków przeznaczanych na politykę spójności, przedstawiciele Ministerstwa Rozwoju Regionalnego odwiedzili wiele państw płatników netto, gdzie omawiali korzyści, jakie odnosi cała Unia Europejska z wdrażania polityki spójności. Polityka spójności jest w opinii Polski najważniejszą polityką

inwestycyjną Unii Europejskiej, która zwiększa wzrost gospodarczy i zatrudnienie, dlatego ewentualne cięcia w budżecie nie powinny jej dotyczyć. Przedstawione zostały wyniki badań pokazujące, że pieniądze unijne zainwestowane w państwach Grupy Wyszehradzkiej wracają do krajów „starej” UE w postaci dodatkowego eksportu. Ponadto tematyka ta była przedmiotem konferencji w Brukseli pt.: *Searching for growth and jobs at the time of austerity measures in the EU*, w której wzięli udział m.in. komisarze Johannes Hahn i László Andor.

Na dalszym etapie dyskusji, prezydencja cypryjska będzie odpowiedzialna za przeprowadzenie negocjacji dotyczących pozostałych 8 tematycznych bloków negocjacyjnych: zarządzanie finansowe, instrumenty terytorialne, wskaźniki, Wspólne Ramy Strategiczne, Europejska Współpraca Terytorialna, pomoc techniczna, informacja i promocja oraz dodatkowość. Porozumienie w Radzie powinno zostać osiągnięte do końca roku 2012, natomiast w pierwszej połowie 2013 r. kolejna prezydencja rozpocznie formalne negocjacje z Parlamentem Europejskim.

3.12. REFORMA WSPÓLNEJ POLITYKI ROLNEJ

Prezydencja duńska kontynuowała na poziomie grup roboczych Rady (GRR) analizę techniczną propozycji Komisji Europejskiej rozpoczętą intensywnie w czasie przewodnictwa Polski w Radzie UE. W okresie styczeń-czerwiec 2012 r. odbyło się kilkadziesiąt posiedzeń GRR, na których dyskutowano reformę Wspólnej Polityki Rolnej (WPR) w obszarach: płatności bezpośrednie; jednolita wspólna organizacja rynku; rozwój obszarów wiejskich; finansowanie, kontrola i monitoring WPR.

Dyskusja na forum rolnym Rady UE toczy się równoległe do debaty nt. Wieloletnich Ram Finansowych 2014-2020 (WRF). Wiele elementów bardzo istotnych dla przyszłości WPR może zostać rozstrzygniętych właśnie w ramach „ścieżki finansowej” negocjacji związanych z przyszłą perspektywą finansową. Prezydencja duńska prowadziła intensywne prace zmierzające do opracowania tzw. „ram negocjacyjnych” (ang. *negotiating box*) dla WRF, które określają możliwe alternatywne rozwiązania dotyczące takich kwestii, jak poziom i sposób redystrybucji płatności bezpośrednich, ograniczenie wsparcia dla dużych gospodarstw, ilość środków kierowanych na tzw. „zazielenienie” płatności bezpośrednich, transfer środków między filarami WPR, zasady dystrybucji środków i stawki współfinansowania w ramach II filara WPR, rezerwa związana z kryzysami w sektorze rolnym.

Na poziomie politycznym prezydencja duńska rozpoczęła pracę Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa od kontynuacji dyskusji kierunkowych dotyczących głównych projektów prawnych reformy WPR. W styczniu 2012 r. ministrowie rolnictwa dyskutowali o projekcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólną organizację rynku produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku), ze szczególnym uwzględnieniem: środków nadzwyczajnych stosowanych w sytuacjach zaburzeń rynku i kryzysowych, zwiększenia konkurencyjności i poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego.

Posiedzenie Rady w marcu 2012 r. poświęcone było kwestii uproszczenia w ramach reformy WPR. Dyskusja wykazała, że kwestia ta jest nadal daleka od rozstrzygnięcia – uproszczenie jest rozumiane w różny sposób przez państwa członkowskie i przez KE. Natomiast panuje zgodność co do tego, że powinno ono doprowadzić do zmniejszenia biurokracji i obniżki kosztów.

Dyskusja ministrów ds. rolnictwa w kwietniu 2012 r. skupiła się na wybranych elementach projektu dotyczącego płatności bezpośrednich: wsparcie dla młodych rolników i małych gospodarstw, płatności dla obszarów o ograniczeniach naturalnych, ograniczenia wsparcia dla dużych gospodarstw, redystrybucja płatności wewnątrz państw członkowskich i definicja aktywnego rolnika. Propozycja płatności dla młodych rolników spotkała się z poparciem większości państw członkowskich. Zasadnicze rozstrzygnięcia dotyczyć będą dobrowolności tego instrumentu i jego dostosowania do specyficznej sytuacji poszczególnych państw, w tym limitów wielkości wspieranych gospodarstw. Instrument wsparcia drobnych producentów rolnych również uzyskał duże poparcie. Także w tym wypadku większość opowiada się za dobrowolnością stosowania. Część państw członkowskich ma

jednak wątpliwości dotyczące wyłączenia małych gospodarstw z kontroli zasady wzajemnej zgodności. Płatności związane z produkcją mają poparcie znacznej grupy państw, część z nich oczekuje rozszerzenia listy produktów, które mogą zostać objęte tym mechanizmem (głównie o wieprzowinę, drób i tytoń). Dodatkowo niektóre państwa członkowskie chcą zwiększenia środków na to działanie, a inne – możliwości transferu do II filara WPR środków niewykorzystanych. Płatności na obszarach o ograniczeniach naturalnych popiera znaczna grupa państw członkowskich, ale umieszczenie ich jako dodatkowy instrument w I filarze nie ma już tak dużego poparcia. Najbardziej problematyczna jest kwestia sposobu wyznaczenia takich obszarów. Ograniczeniu wsparcia na rzecz dużych gospodarstw rolnych zdecydowanie sprzeciwia się nieliczna, ale wpływowa grupa państw. Redystrybucja wewnętrzna płatności bezpośrednich jest dużym problemem dla krajów stosujących historyczny system płatności bezpośrednich. Kraje bałtyckie postulują o powiązanie redystrybucji wewnętrznej z redystrybucją między państwa członkowskie. Część państw stosujących uproszczony system płatności (SAPS), w tym Polska, opowiada się za utrzymaniem możliwości różnicowania stawek także dla nich. Przedstawione przez prezydencję duńską zmiany definicji aktywnego rolnika, skupiające ją w większym stopniu na użytkowaniu gruntu niż na wniosku o płatność, uzyskały poparcie większości państw członkowskich.

Na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w maju 2012 r. dyskutowano kwestię zazielenienia WPR w kontekście projektów rozporządzeń dotyczących płatności bezpośrednich, rozwoju obszarów wiejskich oraz tzw. rozporządzenia horyzontalnego (finansowanie, kontrola i monitoring WPR). Większość państw członkowskich opowiedziała się za ograniczeniem sankcji za niewypełnianie wymogów zazielenienia jedynie do komponentu „zielonego” płatności bezpośrednich. Podobnie większość oczekuje, że wymóg monitorowania trwałych użytków zielonych (TUZ) i gruntów przeznaczonych na obszary proekologiczne odbywać się będzie na poziomie regionalnym lub krajowym. Duże poparcie uzyskała opcja wprowadzenia zazielenienia płatności bezpośrednich przez „menu” działań środowiskowych do wyboru dla państw członkowskich. Niektóre państwa opowiedziały się za zazielenieniem przez zasadę wzajemnej zgodności.

Uwzględniając uwagi zgłaszane przez państwa członkowskie na etapie analizy technicznej, wyniki debaty politycznej nad wybranymi elementami propozycji prawnych, a także uwagi prawników lingwistów oraz uwagi wynikające z dostosowania do Traktatu z Lizbony, prezydencja duńska przygotowała zmienione teksty projektów KE. Zmienione teksty, obejmujące całe projekty lub tylko wybrane części projektów KE, poddawano dyskusji na poziomie odpowiednich grup roboczych Rady i Specjalnego Komitetu ds. Rolnych (SCA). Pozwalało to prezydencji na identyfikowanie kwestii, które wymagały dyskusji na poziomie politycznym – SCA i Rady Ministrów UE.

Prezydencja duńska przedstawiła w czerwcu 2012. raport z postępu prac nad propozycjami prawnymi w zakresie reformy WPR w I połowie 2012 r. Raport stanowi podsumowanie dyskusji na forum Rady i jej organów pomocniczych. Wskazuje na najważniejsze zmiany zaproponowane przez prezydencję duńską w tekstach prawnych, rozkład poparcia dla zmienionych tekstów oraz kwestie problemowe podnoszone w dyskusji przez państwa członkowskie. Raport wskazuje również na kwestie wymagające dalszych uzgodnień.

Zmienione przez prezydencję duńską projekty w wielu kwestiach technicznych spełniają polskie oczekiwania, choć należy pamiętać, że negocjacje będą trwały i zapisów tych nie można jeszcze uznać za ostateczne. W obszarze płatności bezpośrednich do tego typu kwestii należą zmiany dotyczące definicji aktywnego rolnika, elastyczniejsze przepisy dotyczące wprowadzenia systemu opartego o uprawnienia (okres referencyjny, sposób ustalania wartości uprawnień) czy niektóre zmiany dotyczące systemu płatności dla małych gospodarstw. Także proponowane przez prezydencję zmiany dotyczące zazielenienia płatności bezpośrednich zmiernie w korzystnym kierunku uelastycznienia tego instrumentu i zmniejszenia obciążeń administracyjnych związanych z jego wdrożeniem. Także część zmian projektu prawnego dotyczącego wspólnej organizacji rynków zmierza w stronę akceptowalnych rozwiązań, np. odejście od obowiązkowego uznawania organizacji producentów, ich zrzeszeń i organizacji międzybranżowych na rzecz uznawania fakultatywnego, przywrócenie zapisów

dotyczących klasyfikacji tusz, niektórych elementów wsparcia pszczelarstwa, zmiany zapisów dotyczących handlu. W ramach przepisów dotyczących wsparcia rozwoju obszarów wiejskich korzystne są elastyczniejsze zapisy dotyczące programowania, rozszerzenia zakresu beneficjentów działania dotyczącego poprawy konkurencyjności gospodarstw rolnych czy przywrócenia niektórych działań istniejących w ramach obecnego okresu programowania.

Raport wskazuje też te kwestie, które zostaną rozstrzygnięte w ramach negocjacji związanych z przyszłą perspektywą finansową 2014-2020 i będą przedmiotem negocjacji w ramach Rady do Spraw Ogólnych i jej organów przygotowawczych.

3.13. REFORMA WSPÓLNEJ POLITYKI RYBOŁÓWSTWA

Rosnąca presja na ograniczone zasoby mórz ze strony flot rybackich oraz zmian warunków środowiskowych, spowodowanych zanieczyszczeniem wód czy wzrostem średniej temperatury mórz, przekłada się na zły stan wielu eksploatowanych stad ryb i obniżenie rentowności sektora rybołówstwa w ostatnich latach. Dekadę po przeprowadzeniu pierwszej gruntownej reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa w 2002 r., Komisja Europejska podjęła prace nad dalszymi zmianami unijnych ram zarządzania rybołówstwem w związku z potrzebą dostosowania nadmiernych zdolności połowowych europejskich flot rybackich do wielkości zasobów mórz.

W lipcu 2011 r. Komisja Europejska przedłożyła pakiet reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa, w tym kluczowego rozporządzenia ws. Wspólnej Polityki Rybołówstwa, określającego podstawowe zasady zarządzania rybołówstwem w Unii Europejskiej. Prezydencji duńskiej, kontynuującej prace zapoczątkowane przez polską prezydencję w II połowie 2011 r., udało się doprowadzić do uzgodnienia na forum Rady w czerwcu 2012 r. wielu elementów reformy. Przyjęte podejście ogólne do projektu reformy pozwoli zasignalizować kierunkowe stanowisko Rady prowadzącemu równoległe analizę projektowi Parlamentowi Europejskiemu oraz ukierunkować dalsze prace prezydencji cypryjskiej.

Intencją propozycji Komisji Europejskiej jest wprowadzenie mechanizmów na rzecz osiągnięcia dobrego stanu eksploatowanych stad ryb, niezbędnego dla zagwarantowania rentowności sektora rybołówstwa, oraz większej elastyczności zarządzania rybołówstwem, skupionego obecnie na poziomie UE.

Podstawowym celem zreformowanej Wspólnej Polityki Rybołówstwa postulowanym przez Komisję Europejską jest osiągnięcie celu maksymalnego podtrzymywalnego połowu (ang. *Maximum Sustainable Yield (MSY)*) w 2015 r. W toku dyskusji państwa członkowskie wskazały jednak, że dążenie do celu MSY musi zapewniać odpowiednią elastyczność i być dostosowane do potrzeb lokalnych ekosystemów. Ponadto, wg opinii naukowców osiągnięcie MSY dla wszystkich gatunków ryb eksploatowanych komercyjnie do 2015 r. jest nierealne. Stąd na forum Rady uzgodniono cel osiągnięcia MSY do 2015 r., tam gdzie to możliwe, nie później jednak niż do 2020 r. Jest to zgodne z postulatami Polski, która wskazywała, iż należy dążyć do celu jakim jest szybkie osiągnięcie MSY dla jak największej liczby gatunków wg realistycznego harmonogramu.

Proponowany przez Komisję Europejską termin wprowadzenia całkowitego zakazu odrzutów, czyli wyrzucania za burtę przyławianych gatunków niecelowych od 2014 r. wzbudził kontrowersje większości państw członkowskich, wskazujących iż całkowita eliminacja odrzutów nie jest wykonalna w proponowanym terminie. Na forum Rady ustalono, iż zakaz odrzutów będzie wprowadzany stopniowo w oparciu o analizę indywidualnych uwarunkowań poszczególnych regionów i doradztwo naukowe. W pierwszej kolejności obowiązkiem wyładunku zostaną objęte ukierunkowane połowy gatunków eksploatowanych na szeroką skalę, później ryby wpadające do sieci jako przypadkowy przyłów. W toku dyskusji Polska podkreśla, że eliminacja odrzutów powinna mieć miejsce w pierwszym rzędzie poprzez zwiększenie selektywności narzędzi połowowych i zidentyfikowanie gatunków o wysokiej przeżywalności, a więc ograniczanie przyłowów u źródła.

Ostateczny harmonogram działań na rzecz eliminacji odrzutów będzie przedmiotem dalszych prac prezydencji cypryjskiej. Przekazany przez prezydencję duńską projekt zapisów przewiduje wprowadzenie zakazu odrzutów na Bałtyku dla gatunków pelagicznych (śledzia i szprot) oraz łososia w 2014 r., dla ukierunkowanych połowów dorsza w 2015 r. i dla przyłowów dorsza w 2018 r.

Z szerokim poparciem państw członkowskich, w tym Polski, spotkała się natomiast proponowana przez Komisję Europejską regionalizacja, czyli przeniesienie części skupionego obecnie na poziomie UE procesu decyzyjnego dot. zarządzania rybołówstwem na poziom regionów. W ramach przyjętego podejścia ogólnego Rada doprecyzowała praktyczne aspekty regionalizacji poprzez mechanizm wspólnych rekomendacji wypracowywanych przez państwa członkowskie zaangażowane w rybołówstwo w danym regionie w odniesieniu do wyboru optymalnych rozwiązań dotyczących zarządzania zasobami morza. Wspólna rekomendacja regionalna ma być przekazywana Komisji Europejskiej, która przełoży ją na grunt prawa UE. Obowiązkiem państw członkowskich będzie stałe konsultowanie Regionalnych Komitetów Doradczych skupiających przedstawicieli sektora, nauki i organizacji pozarządowych, co pozwoli dostosować środki zarządzania rybołówstwem do lokalnych, zróżnicowanych w obszarze UE uwarunkowań.

Komisja Europejska zaproponowała ponadto obowiązkowe wprowadzenie przez państwa członkowskie systemu przekazywalnych uprawnień do połowów (ang. *Transferable Fisheries Concessions (TFC)*). W ramach systemu rybacy dokonywali by zakupów uprawnień, wraz z możliwością odsprzedania innym rybakom w danym państwie członkowskim wszystkich przyznanym wcześniej uprawnień połowowych. System ten miałby stymulować działalność najbardziej efektywnych operatorów i ułatwić wyjście z sektora operatorom zainteresowanym zmianą obszaru aktywności gospodarczej. Większość państw członkowskich, w tym Polska, wskazała jednak iż decyzję ws. wprowadzenia TFC powinny podejmować państwa członkowskie na podstawie analizy indywidualnych uwarunkowań i potrzeb zróżnicowanych flot rybackich. Stąd na forum Rady uzgodniono dobrowolny charakter TFC, zobowiązując państwa członkowskie do analizy stopnia dostosowania zdolności połowowej flot do dostępnych zasobów mórz i podjęcia działań w kierunku redukcji zdolności połowowej, tam gdzie stwierdzona zostanie niedostosowanie floty.

Wypracowany przez prezydencję duńską tekst podejścia ogólnego do projektu reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa uwzględnił wszystkie kluczowe postulaty Polski, nadal pozostaje jednak kilka istotnych elementów reformy, które powinny zostać doprecyzowane w ramach dalszych prac prowadzonych przez prezydencję cypryjską.

Negocjacje reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa ściśle powiązane są z pracami nad przedłożonym w listopadzie 2011 r. projektem rozporządzenia ws. Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybołówstwa (EFMR) na lata 2014-2020, który ma wspierać rozwój zintegrowanej polityki morskiej na poziomie UE oraz wdrożenie niezbędnych zmian w ramach reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa. Kluczowym kontrowersyjnym elementem projektu EFMR są kryteria podziału jego środków między poszczególne państwa członkowskie. Proponowane przez Komisję Europejską kryteria, tj.: poziom zatrudnienia w sektorze rybołówstwa i akwakultury, poziom produkcji w sektorze rybołówstwa i akwakultury, nie uwzględniają bowiem w opinii Polski faktu, iż państwa członkowskie, które weszły do UE w 2004 r. lub później, nie miały możliwości korzystania z dostępnego wcześniej wsparcia dla rybołówstwa, o znacznie szerszym zakresie niż obecny i proponowany na lata 2014-2020. Stąd Polska opowiada się za utrzymaniem podziału środków wg dotychczasowego kryterium konwergencji lub zastosowaniem analogicznego rozwiązania. Uzgodnienie stanowiska Rady ws. EFMR planowane jest w II połowie 2012 r. podczas prezydencji cypryjskiej.

3.14. ZATRUDNIENIE, POLITYKA SPOŁECZNA I ZDROWIE

Zarządzanie strategią *Europa 2020*

W dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Europejska opublikowała komunikat pt. *Roczna Analiza Wzrostu Gospodarczego na 2012 rok* (ang. *Annual Growth Survey 2012*), który formalnie rozpoczął wdrażanie drugiego cyklu zintegrowanego systemu zarządzania gospodarczego Unii Europejskiej, tzw. Semestru Europejskiego. W komunikacie tym Komisja opisała postępy w dotychczasowej realizacji strategii *Europa 2020* oraz wskazała na kierunki priorytetowych działań w kolejnym, tj. 2012 roku.

Podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) w dniu 17 lutego 2012 r., odbyła się debata na temat zatrudnienia i polityki społecznej w UE, w świetle *Rocznej Analizy Wzrostu Gospodarczego*. W odniesieniu do działań na rzecz konsolidacji fiskalnej podkreślano, iż nie powinny one skutkować zwiększaniem ubóstwa, ani też ograniczać wysiłków na rzecz przeciwdziałania bezrobociu, zwłaszcza wśród młodzieży, oraz bierności zawodowej. Rezultatem posiedzenia było przyjęcie przez Radę EPSCO tzw. podejścia ogólnego, w odniesieniu do decyzji Rady w sprawie Wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich¹³, podtrzymującego aktualność Wytycznych przyjętych w 2010 r. również w 2012 r. Celem przyjęcia podejścia ogólnego jest zapewnienie państwom członkowskim ciągłości implementacji Wytycznych. Polska poparła ww. decyzję Rady.

W odniesieniu do Wspólnego Raportu o Zatrudnieniu (ang. *Joint Employment Report*), będącego jednym z załączników do Komunikatu Komisji *Roczna Analiza Wzrostu Gospodarczego na 2012 rok* (ang. *Annual Growth Survey 2012*), Rada EPSCO przyjęła konkluzje dotyczące priorytetowych działań w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej. Polska poparła przyjęcie konkluzji Rady przygotowanych przez Komitet ds. Zatrudnienia (EMCO) podkreślając, iż trafnie nawiązują do najistotniejszych wyzwań w zakresie zatrudnienia i rynku pracy, w tym kwestii tworzenia miejsc pracy oraz ryzyka wykluczenia społecznego.

Dla realizacji drugiego cyklu Semestru Europejskiego strategii *Europa 2020*, państwa członkowskie – z uwzględnieniem specyfiki swojej sytuacji społeczno-gospodarczych i wynikających z niej wyzwań – przygotowały Krajowe Programy Reform (KPR) na rok 2012. Programy te odpowiadają na potrzeby krajowe w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wyznaczają cele krajowe, ukierunkowane na wsparcie realizacji celów unijnych.

W ramach oceny KPR, 30 maja 2012 r. Komisja przyjęła pakiet zaleceń dotyczących środków budżetowych i reform gospodarczych mających na celu zwiększenie stabilności finansowej, stymulowanie wzrostu gospodarczego i tworzenie miejsc pracy. Pakiet składa się z 27 zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich (ang. *Country Specific Recommendations – CSR*) oraz jednego zalecenia dla strefy euro jako całości, dotyczącego polityki gospodarczej i budżetowej. Podstawą tegorocznych zaleceń jest dogłębna ocena realizacji zaleceń przyjętych w zeszłym roku, połączona ze szczegółową analizą krajowych programów reform oraz programów stabilności lub konwergencji, które państwa członkowskie przekazały do dnia 30 kwietnia 2012 r. W tym roku po raz pierwszy zalecenia odzwierciedlają również wyniki 12 szczegółowych analiz przeprowadzonych w kontekście procedury dotyczącej zakłócenia równowagi makroekonomicznej (Belgia, Bułgaria, Cypr, Dania, Finlandia, Francja, Włochy, Węgry, Słowenia, Hiszpania, Szwecja i Zjednoczone Królestwo). Tegoroczne negocjacje państw członkowskich z Komisją dotyczące treści zaleceń były ograniczone z uwagi na obowiązywanie od tego roku zasady „zastosuj się lub wytłumacz” (ang. *comply or explain rule*)¹⁴.

¹³ Decyzja Rady 2010/707/UE z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich (Dz.U. L 308 z 24.11.2010, s. 46).

¹⁴ Zgodnie z art. 2.2 Rozporządzenia PE i Rady zmieniającego rozporządzenie nr.1466/97 ws. wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych, oczekuje się, że Rada, co do zasady, zastosuje się do wniosków i zaleceń Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko.

W zaleceniach Komisja odniosła się przede wszystkim do takich kwestii, jak np. reformy emerytalne, działania sprzyjające zatrudnieniu, zwalczanie ubóstwa, segmentacja rynku pracy. W stosunku do Polski, Komisja zaleciła wzmocnienie wysiłków na rzecz zwiększenia udziału kobiet w rynku pracy oraz podwyższenia wskaźnika przyjmowania dzieci zarówno do placówek opieki nad najmłodszymi dziećmi, jak i placówek przedszkolnych poprzez zapewnienie stałego finansowania oraz inwestycji w infrastrukturę publiczną, zapewnienie wykwalifikowanego personelu i przystępnych cen. Ponadto, Komisja zaleciła zajęcie się kwestią utrwalonej praktyki wczesnego przechodzenia na emeryturę w celu podwyższenia wieku dezaktywizacji zawodowej, stopniową rezygnację ze specjalnego systemu emerytalnego dla górników w celu jego zintegrowania z powszechnym systemem emerytalnym, podjęcie bardziej ambitnych i trwałych kroków zmierzających do reformy Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (KRUS), tak aby lepiej odzwierciedlała indywidualne przychody. Polska stwierdziła, że opracowywane w ramach Semestru Europejskiego zalecenia krajowe sformułowane dla Polski nie są sprzeczne z priorytetami i wyzwaniem identyfikowanymi w kraju. Jakkolwiek w opinii Polski, zalecenia są przydatne pod warunkiem, iż odnoszą się do aktualnej sytuacji społeczno-gospodarczej kraju i wynikają z aktualnych danych statystycznych: międzynarodowych oraz krajowych. Dlatego też Polska wskazała na potrzebę korekt w przypadkach, w których zalecenia opierają się na nieaktualnych bądź nieoficjalnych danych m.in. w kwestiach dotyczących: systemu opieki nad dziećmi do lat 3, nakładów na edukację przedszkolną oraz poziomu ustawowego wieku emerytalnego.

Zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich – w zakresie właściwości EPSCO – były przedmiotem debaty politycznej podczas posiedzenia EPSCO w dniu 21 czerwca 2012 r. Rada przyjęła zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich, dotyczące krajowych programów reform na 2012 rok (wraz z projektami noty wyjaśniającej), odnotowując oświadczenia do zaleceń złożone przez poszczególne państwa członkowskie, w tym Polskę (nota dot. zalecenia w zakresie umów o pracę na okres próbny).

W drugiej poł. 2012 roku państwa członkowskie UE skończą prace nad budżetami krajowymi oraz działaniami uwzględniającymi zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich UE. Pod koniec 2012 r. Komisja przedstawi kolejną *Roczną Analizę Wzrostu Gospodarczego*, w której oceni w jakim stopniu państwa członkowskie UE uwzględniły opinie i zalecenia w zakresie realizacji celów i inicjatyw strategii *Europa 2020*. Jeśli zalecenia nie będą przestrzegane w wystarczający sposób, Komisja może użyć środków ostrzegawczych, takich jak przestrogi polityczne, zachęty bądź sankcje.

Podczas czerwcowej Rady EPSCO, prezydencji duńskiej udało się uzgodnić i przyjąć częściowo tzw. podejście ogólne w odniesieniu do *Wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Programu Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych*. Z obszaru podlegającego negocjacji wyłączone zostały kwestie uzależnione od wyników dyskusji w innych formacjach Rady tj. powiązane z negocjacjami Wieloletnich Ram Finansowych. Polska poparła przyjęcie częściowego podejścia ogólnego.

Program Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych ma przyczynić się do wdrażania zintegrowanych wytycznych w ramach strategii *Europa 2020*, a tym samym realizacji jej głównych celów, poprzez zapewnienie wsparcia finansowego na działania na rzecz promowania wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnienia odpowiedniej ochrony socjalnej, przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu, oraz poprawy warunków pracy. Głównym celem Programu jest polepszenie koordynacji działań UE w obszarze zatrudnienia i kwestii społecznych w ramach programów: *Progress*, *EURES* oraz *Europejskiego Instrumentu Mikrofinansowego Progress*, z wykorzystaniem doświadczeń uzyskanych podczas dotychczasowej realizacji tych programów.

Polska brała aktywny udział w pracach Rady nad wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie *Programu Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych* wyrażając poparcie dla celów przedstawionych w Programie, dostrzegając narastający problem bezrobocia oraz zmieniające się trendy na rynku pracy, wynikające m.in. ze starzenia się

społeczeństwa. Z punktu widzenia Polski istotne było, aby ostateczna wersja Programu była jak najbardziej zbliżona do pierwotnej propozycji Komisji, polegającej na połączeniu trzech instrumentów finansowych (Progress, EURES, Instrument Mikrofinansowy) w jeden Program, którą Polska od początku akceptowała. Cel ten udało się osiągnąć. W ocenie Polski zintegrowanie trzech obecnie funkcjonujących instrumentów w jeden Program pozwoli nie tylko na efektywniejsze wydatkowanie środków, ale przede wszystkim na lepsze realizowanie założonych w strategii *Europa 2020* celów. Ponadto, Polska od początku nie zgadzała się z propozycjami kilku państw członkowskich (Słowacja, Portugalia, Grecja, Estonia) co do przesunięcia środków i zmian procentowych na poszczególne osie Programu¹⁵, popierając tym samym zachowanie w Programie osi dotyczącej mikrofinansów oraz wspierającej przedsiębiorczość społeczną.

Polska jest usatysfakcjonowana końcowymi zapisami w odniesieniu do:

- zlikwidowania 5% niezagospodarowanego rocznego budżetu i rozdzielenia go na wszystkie osie Programu;
- procentowego podziału wewnątrz osi Progress.

W ramach działań nieustawodawczych w celu realizacji założeń strategii *Europa 2020*, Rada EPSCO podczas swojego posiedzenia w dniu 21 czerwca 2012 r. poświęciła szczególnie dużo uwagi problematyce dotyczącej:

- zwalczania bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży;
- udziału kobiet w rynku pracy i w życiu publicznym;
- adekwatności świadczeń emerytalnych;
- sprostaniu wyzwań demograficznych przez zwiększenie uczestnictwa wszystkich obywateli w rynku pracy i w życiu społecznym.

Zarządzanie strategią *Europa 2020* zdominowało prace Rady UE w I połowie 2012 r. Prezydencja duńska sprostaa wyzwaniu, jakim było wdrażanie drugiego cyklu Semestru Europejskiego. W drugim roku jego obowiązywania, istotne znaczenie ma ocena postępów państw członkowskich w zakresie wdrażania zaleceń dla osiągnięcia postępu w realizacji celów strategii *Europa 2020*. W trakcie cypryjskiej prezydencji, Rada UE będzie oceniać postępy państw członkowskich w tym zakresie, jak również będzie aktywnie działać w kierunku wdrażania inicjatyw na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego.

Delegowanie pracowników

W dniu 21 marca 2012 r. Komisja Europejska przedstawiła dwa wnioski legislacyjne dotyczące delegowania pracowników: *projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa)* oraz *projekt rozporządzenia Rady w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (tzw. rozporządzenie Monti II)*.

W opinii Komisji głównym celem dyrektywy wdrożeniowej jest poprawa wdrażania i egzekwowania dyrektywy 96/71/WE. Inicjatywa ta ma służyć zagwarantowaniu rzeczywistego przestrzegania praw delegowanych pracowników oraz doprecyzowaniu obowiązków władz krajowych i przedsiębiorstw. Zdaniem Komisji dyrektywa wdrożeniowa ma zagwarantować minimalną ochronę praw pracowników delegowanych w ramach świadczenia usług, jednocześnie ułatwiając usługodawcom korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz promując klimat uczciwej konkurencji pomiędzy usługodawcami. Komisja podkreśla ponadto, iż celem tzw. dyrektywy wdrożeniowej jest także poprawa współpracy

¹⁵ Kwota środków finansowych na wdrażanie Programu w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2020 roku wynosi 958,19 mln EUR (w cenach bieżących). Na realizację działań w ramach trzech osi Programu przydzielono: a) 63 % na oś Progress, z czego 15-20 % na promowanie eksperymentów społecznych jako metody testowania i oceny innowacyjnych rozwiązań w celu zwiększenia ich zastosowania; b) 16 % na oś EURES; c) 21 % na oś mikrofinansów i przedsiębiorczości społecznej.

między władzami krajowymi, w szczególności w zakresie informowania przedsiębiorstw i pracowników o warunkach zatrudnienia w danym państwie członkowskim, a ponadto stworzenie podstawy prawnej dla Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym (IMI), jak również zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów dyrektywy o delegowaniu pracowników poprzez sankcje i działania naprawcze oraz zapobieganie obchodzeniu i naruszaniu obowiązujących przepisów.

Prezydencja duńska rozpoczęła intensywne prace nad treścią dokumentu na forum grupy roboczej ds. kwestii społecznych. Prace grupy roboczej skupiły się głównie na analizie brzmienia poszczególnych artykułów projektu dyrektywy (art. 1 – propozycja objęcia zakresem dyrektywy usług transportowych, art. 3 – dot. kryteriów służących ocenie faktycznego związku pomiędzy pracodawcą a jego krajem pochodzenia i czasowego charakteru delegowania pracownika; art. 6 i 7 dot. współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, art. 9 – dot. krajowych środków kontroli, art. 12 – dot. odpowiedzialności solidarnej).

W toku dyskusji prowadzonych na forum grupy roboczej, Polska prezentowała stanowisko, w którym podkreślała, iż liczne rozwiązania zaproponowane w projekcie dyrektywy wdrożeniowej budzą zasadnicze zastrzeżenia. W opinii Polski projekt dyrektywy wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia zamierzonych celów, tj. lepszego wdrażania, stosowania i egzekwowania postanowień dyrektywy 96/71/WE, przekraczając tym samym ramy szeroko rozumianej współpracy administracyjnej. Ponadto projekt dyrektywy wprowadza nową instytucję prawną – odpowiedzialność solidarną wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy – bez uwzględnienia różnorodności krajowych systemów stosunków przemysłowych, która w praktyce może prowadzić do wzrostu obciążeń administracyjnych i finansowych, co w konsekwencji może grozić wywołaniem skutków odwrotnych do zamierzonych, tj. ograniczeniem przepływu usług w UE. Co więcej, projekt dyrektywy w niewystarczającym stopniu uwzględnia krajowe porządki prawne i praktyki, zawierając kazuistyczne i zawite sformułowania przepisów, przez co rodzi zasadnicze obawy co do możliwości jego skutecznego wdrożenia oraz precyzyjnego określenia jego rzeczywistych skutków.

W związku z powyższym, w toku prac Rady nad projektem dyrektywy, Polska dąży do:

- rezygnacji z wprowadzenia instytucji odpowiedzialności solidarnej wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy (preambuła pkt. 24-26 oraz art. 12);
- usunięcia lub zmiany przepisów służących doprecyzowaniu pojęcia delegowania (art. 3). Propozycja wprowadzenia kryteriów służących ocenie faktycznego związku pomiędzy pracodawcą a jego krajem pochodzenia i czasowego charakteru delegowania pracownika (art. 3 projektu) nie uwzględnia różnorodności występujących w praktyce obrotu gospodarczego podmiotów i usług, opierając się na uznaniowości organów i przyczyni się do nałożenia dodatkowych obciążeń biurokratycznych i finansowych (negatywny wpływ w szczególności na sektor MŚP, szczególnie w odniesieniu do konieczności przestrzegania szczegółowych kryteriów i podlegania procedurom administracyjnym, które z definicji ograniczają wolność, a w konsekwencji efektywność MŚP). Wprowadzenie w dyrektywie niektórych kryteriów nie rozstrzygnie również problemów z ich interpretacją w złożonych stanach faktycznych;
- wydłużenia proponowanych w ramach wzmacniania współpracy administracyjnej terminów na przekazanie informacji wymaganych przez inne państwa członkowskie lub Komisję Europejską.

W toku prac grupy roboczej państwa członkowskie wskazywały, iż popierają ogólny cel dyrektywy wykonawczej, jednakże zgłaszane były liczne wątpliwości i zastrzeżenia państw dotyczące brzmienia poszczególnych artykułów. Polska znalazła się w niewielkiej grupie państw (Litwa, częściowo Zjednoczone Królestwo, a także Czechy, Rumunia, Łotwa), które prezentowały liczne zastrzeżenia wobec projektu dyrektywy. Na podstawie przeprowadzonych dyskusji prezydencja duńska przedstawiła raport z postępu prac, który został przyjęty podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 21 czerwca 2012 r.

Prace nad wnioskiem będzie kontynuowała prezydencja cypryjska, która planuje przyjęcie porozumienia ogólnego (ang. *General approach*) podczas grudniowej Rady UE. Biorąc pod uwagę stanowiska dużych państw członkowskich (Francja, Niemcy, Włochy), które oczekują od prezydencji szybkiego procedowania nad wnioskiem, trudno będzie Polsce zbudować mniejszość blokującą dla rozwiązań niekorzystnych dla Polski.

W opinii Komisji celem proponowanego rozporządzenia jest określenie zasad znajdujących zastosowanie na szczeblu UE w odniesieniu do wykonywania podstawowego prawa do prowadzenia zbiorowych działań, w tym prawa do strajku, w kontekście swobód gospodarczych jednolitego rynku, w szczególności swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług. Projekt rozporządzenia zawiera 5 artykułów, które regulują jego przedmiot (art. 1), zasady ogólne (art. 2), mechanizm rozwiązywania sporów zbiorowych (art. 3), mechanizm ostrzegania zainteresowanych państw członkowskich oraz KE o okolicznościach naruszających swobodę przedsiębiorczości lub świadczenia usług (art. 4) oraz zagadnienia związane z wejściem w życie rozporządzenia (art. 5).

Prezydencja duńska rozpoczęła prace nad rozporządzeniem równoległe z pracami nad projektem dyrektywy wdrożeniowej. Główny nurt dyskusji w ramach grupy ds. kwestii społecznych dotyczył braku wartości dodanej przedmiotowego projektu legislacyjnego.

W toku prac nad projektem rozporządzenia, Polska – podobnie jak wiele innych państw członkowskich – zgłaszała zasadnicze wątpliwości odnośnie kwestii wartości dodanej projektu rozporządzenia. W jej opinii postanowienia projektu w żaden sposób nie precyzują bowiem obecnej sytuacji, ani nie wyjaśniają, jak należy interpretować postanowienia Traktatu dotyczące swobody świadczenia usług i dyrektywy 96/71/WE w świetle orzecznictwa TSUE odnoszącego się do konfliktu pomiędzy prawami fundamentalnymi a swobodami rynku wewnętrznego. Proponowane regulacje nie wpływają zatem na poprawę odczytania relacji obu podstawowych wolności. Na tle dorobku TSUE ocena zasadności akcji zbiorowej i proporcjonalności podjętych środków zawsze będzie wymagała oceny okoliczności konkretnego przypadku.

Prace prezydencji duńskiej zostały spowolnione z uwagi na skuteczne zastosowanie po raz pierwszy od wejścia w życie Traktatu z Lizbony przewidzianej w *Protokole nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności* tzw. procedury żółtej kartki – tj. 12 parlamentów narodowych państw członkowskich (w tym Sejm RP), posiadających w sumie 19 głosów (na 54 możliwe) przedstawiło opinię o niezgodności projektu rozporządzenia z zasadą pomocniczości (jest to wymagana postanowieniami Protokołu 1/3 państw członkowskich). Uruchomienie procedury żółtej kartki oznacza, iż projekt zostanie poddany ponownej analizie, po której Komisja postanowi o jego podtrzymaniu, zmianie lub wycofaniu. Protokół nr 2 nie precyzuje terminów, w których Komisja powinna przeprowadzić analizę i przedstawić uzasadnienie. Podczas czerwcowej Rady EPSCO, Komisja podkreśliła, iż poinformuje Radę UE o swojej decyzji (wraz z uzasadnieniem) w możliwie krótkim czasie. Prace prezydencji cypryjskiej będą uzależnione od terminu przedstawienia decyzji Komisji oraz jej kształtu (podtrzymanie, zmiana lub wycofanie wniosku).

Zasada równego traktowania w obszarach poza rynkiem pracy

Prezydencja duńska w niewielkim stopniu kontynuowała prace nad wnioskiem dotyczącym *Dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną* i – podobnie jak polska prezydencja – analizowała projekt pod kątem wieku, jako czynnika dyskryminacji. Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 21 czerwca 2012 r. prezydencja przedstawiła raport z postępu prac nad wnioskiem. Celem niniejszego wniosku jest wprowadzenie w życie poza rynkiem pracy zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. We wniosku określa się ramy zakazu dyskryminacji ze względu na wyżej wymienione powody oraz ustala jednolity minimalny poziom ochrony w obrębie Unii Europejskiej dla osób, które doznały takiej dyskryminacji. Wniosek ten uzupełnia istniejące wspólnotowe ramy prawne, zgodnie z którymi zakaz dyskryminacji ze względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub

orientację seksualną ma zastosowanie jedynie w zakresie zatrudnienia, pracy i szkolenia zawodowego.

Polska bierze aktywny udział w pracach legislacyjnych nad projektem dyrektywy. Stoi na stanowisku, iż pozwoli ona całościowo wypełnić lukę we wspólnotowej legislacji sprzyjającej zwalczaniu dyskryminacji z różnych powodów i w różnych dziedzinach poza zatrudnieniem. Jakkolwiek, projekt wymaga pogłębionej analizy i oceny przewidywanych skutków prawnych oraz finansowych wprowadzanych zmian. Prezydencja cypryjska zamierza kontynuować prace nad wnioskiem.

Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy

Prezydencja duńska kontynuowała również prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) (dwudziesta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG)*. Konieczność rewizji wymagań dyrektywy 2004/40/WE, regulującej zagadnienia istotne dla bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników narażonych na pola elektromagnetyczne, KE uzasadniła koniecznością dostosowania wymagań dyrektywy do nowych danych naukowych dotyczących zagrożeń elektromagnetycznych oraz ograniczenia niekorzystnego wpływu regulacji prawnych na działalność niektórych sektorów gospodarki, poprzez zaproponowanie bardziej elastycznych wymagań dotyczących ochrony pracowników przed niepożądanym oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Polska popiera zasadnicze kierunki nowelizacji dyrektywy 2004/40/WE, zaproponowane w projekcie nowej dyrektywy i jest zainteresowana aktywnym uczestnictwem w pracach nad wnioskiem. Jednakże zdaniem Polski, niektóre rozwiązania szczegółowe wymagają uściślenia wymagań, doprecyzowania definicji i wprowadzenia innych zmian redakcyjnych, zapewniających pełne osiągnięcie ww. celów nowego aktu prawnego.

W toku prac nad wnioskiem, prezydencja duńska skoncentrowała prace na załącznikach i przepisach dotyczących derogacji. W odniesieniu do załączników doszło do zbliżenia stanowisk państw członkowskich, natomiast nie udało się osiągnąć porozumienia odnośnie derogacji. Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 21 czerwca 2012 r. prezydencja przedstawiła raport z postępu prac nad wnioskiem.

Prezydencja cypryjska zamierza intensywnie kontynuować prace nad projektem dyrektywy. Prace prowadzone będą pod presją czasu i powinny zostać zakończone do 31 października 2013 r. (termin implementacji dyrektywy 2004/40/WE, prolongowany dyrektywą 2012/11/UE).

Prezydencji duńskiej nie udało się uzyskać poparcia Rady UE dla rozpoczęcia nieformalnych rozmów z Parlamentem Europejskim w odniesieniu do propozycji zmiany dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. *w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią* z uwagi na sceptyczne stanowiska większości państw członkowskich (w szczególności: Zjednoczonego Królestwa, Niemiec, Szwecji, Niderlandów, Malty, Estonii, Belgii, Łotwy, Czech, Irlandii), które wskazują na ekstremalne stanowisko i brak elastyczności ze strony Parlamentu Europejskiego.

Głównym założeniem propozycji Komisji z października 2008 r. było wydłużenie urlopu macierzyńskiego z 14 do 18 tygodni, a także wprowadzenie dodatkowych urlopów macierzyńskich. Propozycja zmierza także do poprawy praw pracowniczych kobiet, których dotyczy dyrektywa.

20 października 2010 r. Parlament Europejski przegłosował swoje poprawki do projektu zmiany dyrektywy, z których najistotniejsze dotyczyły wydłużenia obowiązkowego, pełnopłatnego urlopu z 18 do 20 tygodni oraz wprowadzenia płatnego urlopu ojcowskiego. Podczas debaty orientacyjnej na Radzie EPSCO w dniu 6 grudnia 2010 r. państwa członkowskie w większości sceptycznie i z rezerwą odniosły się do poprawek zaproponowanych przez Parlament Europejski. Ponadto, grupa państw

(Czechy, Dania, Estonia, Niemcy, Niderlandy, Słowacja, Szwecja, Zjednoczone Królestwo) podpisała wspólną deklarację, w której sprzeciwiają się dalszym pracom nad zmianą dyrektywy, głównie z uwagi na znaczne skutki finansowe jej wprowadzenia.

W trakcie polskiej prezydencji, podczas grudniowej Rady EPSCO przedstawiony został raport z postępu prac nad dyrektywą w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w ciąży, pracowników, które niedawno rodziły i pracowników karmiących piersią wskazujący, że elastyczne podejście ze strony PE może pozwolić na dalszy konstruktywny dialog pomiędzy współustawodawcami i ewentualny przyszły kompromis. W toku prac Rady UE nad ww. dyrektywą, Polska - biorąc pod uwagę rozwiązania systemowe, ale uwzględniając również konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony na poziomie europejskim kobietom wymienionym w tytule dyrektywy 92/85/EWG - popiera generalnie przedmiotowy projekt dyrektywy. Zdaniem Polski, wątpliwości budzi propozycja dotycząca dodatkowego urlopu macierzyńskiego w wymienionych w projekcie przypadkach (z tytułu porodu przedwczesnego, urodzenia dziecka niepełnosprawnego, urodzenia dziecka wymagającego opieki szpitalnej – ze względu na nieostrość kryteriów pozwalających na przyznanie takiego urlopu, a także niemożności oszacowania skutków finansowych takich rozwiązań).

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji

Prezydencja kontynuowała prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020). Celem tej inicjatywy legislacyjnej jest utrzymanie funkcjonowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) w kolejnym okresie programowania. Zgodnie z wnioskiem Komisji Europejskiej, głównym celem Funduszu wciąż byłoby udzielanie wsparcia dla osób objętych zwolnieniami wynikającymi z poważnych zmian strukturalnych w kierunkach światowego handlu spowodowanych globalizacją, ale zakres jego interwencji zostałby rozszerzony w stosunku do obowiązującego Rozporządzenia 1927/2006. Komisja zaproponowała by EFG miał również zastosowanie do przypadków niespodziewanych sytuacji o charakterze kryzysowym prowadzących do poważnych zakłóceń w gospodarce lokalnej, regionalnej i narodowej. Ponadto w propozycji Komisji znajduje się rozszerzenie zakresu działalności EFG na sektor rolnictwa. Komisja zaproponowała, by w ramach EFG udzielać wsparcia rolnikom, którzy muszą dostosować się do nowej sytuacji na rynku, spowodowanej porozumieniami handlowymi w odpowiednich sektorach rolnictwa. Fundusz ten nadal miałby umożliwiać Unii wykazanie solidarności na szczeblu unijnym ze zwalnianymi pracownikami i osobami z sektora rolnego i zapewniać wsparcie finansowe w celu szybkiej reintegracji z rynkiem pracy.

Mając na uwadze dotychczasowe doświadczenia z funkcjonowania EFG, pokazujące słabości jego funkcjonowania (długotrwałe, trwające średnio 12 miesięcy, procedury oceny wniosków składanych przez państwa członkowskie i wydawania decyzji o ich finansowaniu, zaprzeczające interwencyjnemu charakterowi Funduszu; możliwość realizacji podobnych działań przy wykorzystaniu pozwalającego na większą elastyczność i szybszą reakcję - Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS)); znaczne obciążenie administracyjne, niewspółmierne do korzyści możliwych do uzyskania z EFG) oraz brak rozwiązań dla tych kluczowych słabości w ramach propozycji rozporządzenia zgłoszonego przez KE, głównym postulatem Polski, wielokrotnie wyrażanym w toku prac nad projektem rozporządzenia, było zintegrowanie EFG z EFS poprzez włączenie do EFS wsparcia przewidzianego w ramach EFG dotyczącego pracowników niezatrudnionych w rolnictwie.

Z uwagi na fakt, iż decyzja o dalszym funkcjonowaniu EFG jest uzależniona od rozstrzygnięć odnośnie wspólnych ram finansowych na lata 2014-2020, prezydencja duńska ukierunkowała tok prac na dyskusję nad szczegółowymi zapisami projektu rozporządzenia. W toku tych prac Polska podkreślała, że proponowany roczny poziom wydatków administracyjnych jest zawyżony i wielkość tych wydatków powinna być w dużo większym stopniu powiązana z efektywną stopą wykorzystania środków EFG. W trakcie dyskusji nad kwestią rozszerzenia interwencji EFG o sektor rolny, Polska wyrażała zainteresowanie propozycją rozszerzenia EFG o możliwość wsparcia osób z tego sektora.

Polska podziela pogląd Komisji, że proces globalizacji, w tym zmiany w relacjach handlowych UE z państwami trzecimi, może mieć istotne negatywne konsekwencje dla żywotności ekonomicznej podmiotów w sektorze rolnym, co uzasadniałoby objęcie tego sektora zakresem działania EFG. Niemniej, ze względu na brak w projekcie rozporządzenia przejrzystych warunków, w oparciu o które pomoc dla tej grupy docelowej miałaby być udzielana, Polska wniosowała o przedstawienie przez KE propozycji szczegółowych rozwiązań decydujących o skuteczności Funduszu w tym zakresie. Ponadto, konieczne jest dokonanie szczegółowej analizy w zakresie ewentualnych możliwości ubiegania się przez Polskę o wsparcie dla osób z sektora rolniczego w przypadku zaistnienia obiektywnych przesłanek o jakich mowa w projekcie rozporządzenia. Nie będzie to jednak możliwe bez wcześniejszego zaprezentowania przez KE kluczowych warunków dot. kwalifikowalności w ramach EFG osób z sektora rolniczego.

W toku prac prezydencji duńskiej nad wnioskiem, poszczególne państwa członkowskie UE przedstawiały różne opinie co do dalszego funkcjonowania EFG, jak również poszczególnych elementów nowej propozycji. Pomimo aktywnego udziału delegacji państw członkowskich w pracach na rzecz rozwiązania poszczególnych problemów, Radzie nie udało się osiągnąć ostatecznego porozumienia. Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 21 czerwca 2012 r. prezydencja przedstawiła raport z postępu prac nad wnioskiem.

Podobnie jak w trakcie prezydencji duńskiej, dalsze prace prezydencji cypryjskiej będą skoncentrowane głównie na szczegółowych zapisach projektu rozporządzenia.

Program UE w dziedzinie zdrowia 2014-2020 (*Zdrowie na rzecz wzrostu gospodarczego*)

Prezydencja duńska doprowadziła do przyjęcia częściowego podejścia ogólnego dotyczącego trzeciego programu UE w dziedzinie zdrowia 2014-2020 (*Zdrowie na rzecz wzrostu gospodarczego*), w oczekiwaniu na wyniki negocjacji ws. Wieloletnich Ram Finansowych. Polska podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 22 czerwca 2012 r. poparła powyższy kompromis, mimo że nie jest do końca zadowolona z przyjętej formy finansowania - 80%, zamiast standardowych 60%, tylko dla projektów o „wyjątkowej użyteczności” (gdy w danym projekcie uczestniczy co najmniej 6 państw, których dochód narodowy brutto (DNB) na mieszkańca jest niższy od 90% średniej UE).

Transgraniczne zagrożenia zdrowia

Dodatkowo podczas posiedzenia tej Rady w formacie „zdrowie” odbyła się debata orientacyjna odnośnie *Wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia*. Zgodzono się, że ważna jest koordynacja działań i wymiana informacji dotyczących poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia. Większość państw (m.in. Francja, Włochy, Niemcy) opowiedziały się za sformalizowanym charakterem Komitetu ds. Bezpieczeństwa Zdrowotnego (powinni do niego należeć przedstawiciele krajowi wysokiego szczebla).

Konkluzje Rady EPSCO w obszarze zdrowia

Dodatkowo, czerwcowa Rada EPSCO jednogłośnie przyjęła konkluzje *Skutki oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe dla sektora zdrowia ludzi i sektora weterynaryjnego – perspektywa „Jedno zdrowie”*.

Środki farmaceutyczne

Na skutek starań polskiej Prezydencji, w dniu 10 lutego 2012 r. Komisja Europejska przedstawiła rozdzielone projekty legislacyjne *dyrektywy i rozporządzenia dotyczących informacji kierowanych do ogółu społeczeństwa dotyczących produktów leczniczych wydawanych na receptę lekarską oraz dyrektywy i rozporządzenia odnośnie do nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii*. Ze względu na kontrowersje wśród państw członkowskich odnośnie do projektów dyrektywy i rozporządzenia dotyczących informacji dla pacjenta, prezydencja duńska nie podjęła prac nad projektami. W zakresie

dyrektywy i rozporządzenia w odniesieniu do bezpieczeństwa farmakoterapii prezydencja duńska rozpoczęła nieformalny dialog z Parlamentem Europejskim.

Prezydencja duńska rozpoczęła prace nad projektem *dyrektywy dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz włączanie tych produktów w zakres systemów powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego*. Propozycja Komisji wprowadza znacznie skrócone terminy na objęcie produktów leczniczych zakresem systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego oraz zakłada rygorystyczne środki egzekucyjne wobec państw. Polska opowiada się za wydłużeniem zaproponowanych terminów oraz zniesieniem kar dla państw członkowskich.

Fundusze Strukturalne w obszarze ochrony zdrowia

W związku z programowaniem kolejnej perspektywy finansowej Polityki Spójności Polska aktywnie uczestniczy w spotkaniach *Subgroup 2 of EU Reflection Process on modern, responsive and sustainable health systems, on defining success factors for the effective use of European structural funds for health investments*. Grupa ta, składająca się z przedstawicieli Bułgarii, Rumunii, Czech, Słowacji, Słowenii, Polski, Litwy, Łotwy, Grecji i Węgier, ma na celu wspieranie dyskusji na temat programowania kolejnej perspektywy finansowej. Wyniki końcowe tej dyskusji, przekazywane są Grupie Roboczej Wysokiego Szczebla ds. Zdrowia Publicznego. Dotychczas odbyły się dwa oficjalne posiedzenia Subgroup 2: 29 marca i 2 lipca 2012 r. Dyskusja dotyczyła strategicznego podejścia w zakresie wykorzystywania funduszy strukturalnych na inwestycje w ochronie zdrowia, w szczególności w zakresie modernizacji systemu opieki zdrowotnej. Obecnie opracowywany jest Raport z postępów prac Subgroup 2, który następnie zostanie przekazany Grupie Roboczej Wysokiego Szczebla ds. Zdrowia Publicznego.

3.15. OCHRONA ŚRODOWISKA

Jeden z horyzontalnych priorytetów prezydencji duńskiej stanowił promowanie zielonego wzrostu. Elementy „zazieleniania” były przedmiotem szczególnej uwagi prezydencji duńskiej w toczących się dyskusjach nt. przyszłości głównych polityk sektorowych UE w obszarach, takich jak rolnictwo, rybołówstwo, energia czy transport. W obszarze polityki ochrony środowiska prezydencja skupiła się na bieżących pracach nad propozycjami Komisji Europejskiej dot. ochrony bioróżnorodności, wód, powietrza i klimatu oraz ramami polityki ochrony środowiska na kolejne lata.

Prezydencja duńska zrealizowała jeden ze swych priorytetów, jakim jest bioróżnorodność. Należy podkreślić, iż w tym zakresie prezydencja, zgodnie z oczekiwaniem Polski, doprowadziła do ustanowienia Międzyrządowej Platformy Naukowo-Politycznej ds. Różnorodności Biologicznej (IPBES), której celem jest budowanie i wzmacnianie roli nauki w procesie kształtowania polityki bioróżnorodności. Członkami mogą być kraje należące do Organizacji Narodów Zjednoczonych. Komisji Europejskiej nie udało się wynegocjować członkostwa Unii Europejskiej, która na dzień dzisiejszy może mieć jedynie status obserwatora. Unia Europejska wstrzymała wypłatę części funduszy, które przeznaczyła na ten cel do momentu uzyskania pełnoprawnego członkostwa. Polska planuje w najbliższej przyszłości zostanie członkiem platformy. Siedziba Sekretariatu będzie w Bonn.

Ponadto, prezydencja doprowadziła do przyjęcia Konkluzji Rady, które wyznaczają główne polityczne przesłanie, na podstawie którego sukcesywnie będą przygotowywane unijne stanowiska i wystąpienia do poszczególnych punktów agendy COP 11 Konwencji o Różnorodności Biologicznej w Hyderabadzie. Konkluzje zawierają cztery ogólne punkty wprowadzające oraz pięć części tematycznych dotyczących najważniejszych pod względem politycznym zagadnień: Planu Strategicznego, mobilizacji środków, dostępu do zasobów genetycznych i podziału korzyści, morskiej różnorodności biologicznej oraz Międzyrządowej Platformy Naukowo-Politycznej ds. różnorodności biologicznej. Dodatkowo, Konkluzje Rady stanowią wytyczne negocjacyjne na szóste posiedzenie stron protokołu kartageńskiego o bezpieczeństwie biologicznym (MOP 6).

Do kwestii będących priorytetowymi dla prezydencji duńskiej, należało niewątpliwie ustalenie ram siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska. Prezydencja duńska, doprowadziła do przyjęcia Konkluzji Rady w zakresie siódmego Programu Działań, które będą stanowiły mandat dla Komisji Europejskiej do jego przygotowania. Podstawę do działań prezydencji duńskiej stanowiło przeprowadzenie przez prezydencję polską debaty w Radzie nad oceną szóstego Programu Działań w zakresie środowiska oraz przyszłości kolejnego programu. Konkluzje w tym zakresie zostały przyjęte na posiedzeniu Rady UE ds. Środowiska w październiku 2011 r. Siódmy program działań, będzie wytyczał kompleksowe, ambitne i efektywne kierunki działań Unii Europejskiej na rzecz ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzkiego do 2020 roku z perspektywą roku 2050. Istotnym jest, aby w proces tworzenia programu zaangażowane były nie tylko instytucje unijne: Komisja Europejska, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej, kolejne prezydencje, którym przypadnie w udziale negocjowanie dokumentu, ale również wszyscy inni zainteresowani interesariusze, w tym organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska, instytucje naukowe i przedsiębiorcy. Rolą nowego Programu powinno być zapewnienie, by w świetle problemów gospodarczych Unii Europejskiej, silnej konkurencji gospodarczej w wymiarze globalnym, nie doszło do osłabienia instrumentów służących ochronie środowiska, w tym m.in. różnorodności biologicznej, poprawy jakości wód etc. Przy wypracowywaniu nowego Programu Działań, należy rozważyć możliwość zmiany podejścia do zagadnień w obszarze środowiska i zastąpić podejście sektorowe (np. klimat, różnorodność biologiczna, zasoby), tak jak ma to miejsce w 6. Programie Działań, na rzecz podejścia horyzontalnego. Polska wyraża pogląd, że przyszłe działania powinny odzwierciedlać podejście do polityki środowiskowej polegające na integracji zagadnień środowiskowych w innych politykach UE (w szczególności rolnictwo, rozwój regionalny, fundusze strukturalne, transport, budownictwo, itd.) oraz ukierunkowanie na innowacyjność. Dlatego zachodzi potrzeba przeglądu istniejących polityk w tym zakresie oraz uzupełnienie ich o brakujące elementy, w celu stworzenia spójnego systemu strategii i planów działania, biorąc pod uwagę zarówno przyjęte strategie globalne, europejskie, jak i regionalne.

Ambicją prezydencji duńskiej było przyjęcie rozporządzenia dla programu LIFE. Jednak prezydencji duńskiej nie udało się uzgodnić nawet jednego artykułu rozporządzenia, które ma na celu, zwiększenie spójności i wartości dodanej interwencji Unii w obszarze ochrony środowiska i klimatu oraz połączenie podejścia, polegającego na włączaniu w główny nurt polityk finansowanych ze środków budżetu UE ze specjalnym instrumentem jakim jest LIFE. Specjalny instrument ma umożliwić Komisji Europejskiej lepsze określanie priorytetów, bezpośrednie monitorowanie realizacji i zapewnienie efektywnego wykorzystania dostępnych środków ww. obszarach. Instrument ten jest zarządzany bezpośrednio przez Komisję Europejską. Polska pozytywnie ocenia propozycję rozporządzenia, jednak ma zastrzeżenia odnośnie:

- podziału alokacji środków na państwa członkowskie zarówno na projekty zintegrowane, jak i projekty tradycyjne. Kryteria podziału środków winny być uregulowane w treści rozporządzenia. Alokacje krajowe, których KE nie zaproponowała w projekcie rozporządzenia, pełnią ważną rolę w mobilizacji państw członkowskich w ubieganiu się o środki, a w przypadku państw takich jak Polska, która zapewnia ze środków budżetowych środki na wkład własny beneficjenta, informacja o planowanej alokacji krajowej pozwoli na odpowiednie planowanie środków z budżetu krajowego. Tym samym istotne jest wprowadzenie tego zapisu do treści rozporządzenia.
- przywrócenia kwalifikowalności podatku VAT oraz kosztów personelu na stałe zatrudnionego u beneficjenta;
- zachowania obecnego systemu wdrażania projektów dopuszczającego składanie dużych, kompleksowych wniosków, bez dodatkowego podawania w akcie prawnym definicji projektu zintegrowanego, jak i alokowania specjalnego budżetu na rzecz tych projektów w ramach wypracowywanych wieloletnich programów prac.

Prezydencja duńska prowadziła prace nad wnioskiem dot. dyrektywy w odniesieniu do substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej. Celem dokumentu jest skuteczna ochrona środowiska, w szczególności wód powierzchniowych przed negatywnym wpływem substancji priorytetowych, które mają szkodliwy wpływ na ekosystemy i organizmy wodne oraz na zdrowie i życie ludzi. Polska popiera inicjatywę jednak ma na względzie koszty wprowadzenia zmian. Do wątpliwości Polski należą koszty dodatkowych analiz laboratoryjnych, związanych z wdrożeniem monitoringu, koszty osobowe, koszty zakupu sprzętu laboratoryjnego oraz koszty poboru prób; brak wpływu państw członkowskich na listę obserwacyjną; ryzyko nieosiągnięcia celów Ramowej Dyrektywy Wodnej w zakresie wymagania osiągnięcia dobrego stanu wód do 2015 r. Podsumowując prace prezydencji duńskiej należy stwierdzić, iż postęp prac był bardzo niewielki. państwa członkowskie zgłaszały wiele zastrzeżeń.

W obszarze ochrony powietrza prezydencji duńskiej najdalej udało się zaawansować prace nad projektem dyrektywy zmieniającej dyrektywę dotyczącą zawartości siarki w paliwach żeglugowych. Projekt dyrektywy przewiduje przeniesienie do prawa UE uzgodnień z 2008 r. przyjętych na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej, której Polska jest członkiem, ws. ograniczenia emisji związków tlenków siarki ze statków morskich. Na obszarach morskich wskazanych przez Międzynarodową Organizację Morską jako szczególnie wrażliwe na zanieczyszczenia, tj. w Europie na Morzu Północnym i Bałtyckim, a ponadto na wodach przybrzeżnych wokół Ameryki Północnej i Morza Karaibskiego, już obecnie obowiązują wyższe wymogi w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych (1%), niż na pozostałych obszarach morskich (3,5%). Zgodnie z ustaleniami z 2008 r. przeniesionymi do ww. projektu dyrektywy, od 2015 r. przewidziano dalsze zaostrzenie wymogów zawartości siarki w paliwach żeglugowych w obszarach specjalnych (0,1%). Zgodnie z postulatami m.in. Polski, zaostrzone standardy (0,5%) dla pozostałych obszarów morskich UE mają zostać rozszerzone na wszystkie wody UE od 2020 r., mimo iż Międzynarodowa Organizacja Morska przewidywała możliwość przesunięcia tego terminu do 2025 r. Spowoduje to wcześniejsze zniwelowanie nierównowagi konkurencyjnej między obszarami morskimi północnej i południowej Europy oraz spadku atrakcyjności transportu morskiego w stosunku do innych rodzajów transportu w świetle wzrostu kosztów żeglugi na obszarach objętych zaostrzonymi wymogami. Ponadto, dzięki staraniom m.in. Polski, w projekcie dyrektywy zawarto zapisy dotyczące monitorowania ewentualnych negatywnych skutków nowych przepisów oraz opracowania mechanizmów wspierania przestrzegania norm środowiskowych określonych w ww. projekcie dyrektywy, tj. m.in. zapewnienie możliwości korzystania z pomocy publicznej, programów pomocowych UE na dostosowanie do wymogów dyrektywy. Przewiduje się, iż wielkość emisji związków tlenków siarki pochodzących z transportu morskiego przy braku ww. ograniczeń przekroczyłaby w 2020 r. wielkość łącznych emisji ze źródeł na lądzie, stąd wypracowane przez prezydencję, w negocjacjach z Parlamentem Europejskim, porozumienie ws. ww. projektu dyrektywy wpisuje się w horyzontalny priorytet zielonego wzrostu.

Jednym z priorytetów prezydencji duńskiej, była finalizacja procesu Rio+20 w ramach przygotowań do Konferencji ONZ nt. Zrównoważonego Rozwoju (Rio de Janeiro, czerwiec 2012 r.). Prezydencja polska przeprowadziła szereg działań przygotowawczych w ramach procesu Rio+20, z których najważniejszymi były: wypracowanie Konkluzji Rady ds. Środowiska, przyjętych w dniu 10 października 2011 r., zawierających polityczny przekaz Unii Europejskiej i 27 państw członkowskich odnośnie wizji i oczekiwań wobec procesu Rio+20 i rezultatów Konferencji oraz wypracowanie i przekazanie do UN DESA wkładu Unii Europejskiej i państw członkowskich do dokumentu „*zero draft*”, stanowiącego podstawę do negocjacji dokumentu końcowego Konferencji. Konkluzje oraz wkład dla UN DESA stanowiły podstawę do działań prezydencji duńskiej. Prezydencja duńska, doprowadziła do przyjęcia Konkluzji Rady Europejskiej w zakresie Rio +20 oraz Rady ds. Środowiska w marcu 2012r. Polska pozytywnie ocenia przebieg negocjacji pod auspicjami prezydencji duńskiej, jak i wyniki Konferencji ONZ nt. Zrównoważonego Rozwoju Rio+20. Rezultaty te stanowią istotny postęp w stosunku do ustaleń z 1992 i 2002 roku. Wynegocjowanie wspólnego dokumentu końcowego Konferencji „*The future we want*” w momencie ogólnego kryzysu gospodarczego należy

uznać za duży sukces, mimo że duża część postulatów Unii Europejskiej nie znalazła w nim odzwierciedlenia (m.in. mapa zielonej gospodarki czy przekształcenie UNEP w Światową Organizację ds. Środowiska (UNEO). Dokument końcowy Konferencji Rio+20 stanowi porozumienie o charakterze bardzo ogólnym, który w zasadzie otwiera ścieżki do dalszych porozumień i decyzji, m.in. w sferze reformy zarządzania środowiskiem w systemie Narodów Zjednoczonych, ustanowienia Celów Zrównoważonego Rozwoju (ang. *Sustainable Development Goals* - „SDGs”) oraz środków wdrożeniowych (ang. *Sustainable Development Financing Strategy*).

Pozostałe inicjatywy prezydencji duńskiej w obszarze środowiska stanowią kontynuację działań prezydencji polskiej, które wpisują się w program trio.

3.16. EDUKACJA, KULTURA I SPRAWY AUDIOWIZUALNE

Znaczącym sukcesem prezydencji duńskiej było uzgodnienie i przyjęcie przez Radę ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu na posiedzeniu w dniu 10-11 maja 2012 r. częściowego podejścia ogólnego wobec projektów trzech programów unijnych na lata 2014-2020, tj. Erasmus dla wszystkich, Kreatywna Europa, Europa dla Obywateli. Z uzgodnień wyłączone zostały kwestie uzależnione od dyskusji w innych formacjach Rady tj. powiązane z negocjacjami Wieloletnich Ram Finansowych i rozporządzenia finansowego oraz treść preambuł. W przypadku wszystkich trzech programów większość postulatów Polski została uwzględniona i Polska mogła bez przeszkód przyjąć częściowe ogólne podejście.

Program „Erasmus dla wszystkich” obejmował będzie działania w obszarze kształcenia i szkolenia, młodzieży i sportu w latach 2014 - 2020. Zastąpi obecnie funkcjonujące programy: Uczenie się przez całe życie, Młodzież w działaniu, Erasmus Mundus, Tempus, Alfa, Edulink.

Program ma przyczynić się do podniesienia poziomu umiejętności obywateli oraz stanowić wsparcie w rozwiązywaniu problemu wysokiego bezrobocia wśród młodzieży, z jakim boryka się wiele państw członkowskich. Program będzie wspierał wszystkie sektory kształcenia i szkolenia w perspektywie uczenia się przez całe życie, w tym zwłaszcza szkolnictwa wyższego, kształcenia zawodowego, uczenia się dorosłych oraz pozaformalnego uczenia się młodzieży i wolontariatu. W zakresie sportu nacisk zostanie położony na walkę z dopingiem, przemocą i rasizmem oraz na wspieranie transnarodowych działań promujących właściwe zarządzanie organizacjami sportowymi.

W toku negocjacji w Radzie dla Polski najważniejszymi kwestiami, które udało się osiągnąć, było:

- zapewnienie możliwości udziału w programie państw sąsiedzkich;
- wyodrębnienie rozdziału i odrębnej linii budżetowej dedykowanej młodzieży;
- zmiana przepisu dotyczącego aktów delegowanych;
- określenie listy instytucji uprawnionych do dofinansowania z programu Jean Monnet zawierającej 6 instytucji dotychczas finansowanych.

Z punktu widzenia Polski szczególnie istotna była kwestia dopuszczenia państw sąsiedzkich do udziału w programie. Polska przeforsowała przepis, zgodnie z którym decyzja w tej sprawie podejmowana będzie na zasadach *case-by-case* i wymagała będzie zawarcia z danym państwem umowy dwustronnej. Państwa sąsiedzkie zainteresowane statusem państwa uczestniczącego będą musiały spełnić wszystkie wymagane w rozporządzeniu warunki. Dodanie proponowanego przepisu nie przesądza o dopuszczeniu jakiegokolwiek państwa sąsiedzkiego do grona państw uczestniczących, ale jednocześnie nie wyklucza *a priori* takiej możliwości pozostawiając każdorazowo decyzję w tej sprawie w rękach Rady i zainteresowanego państwa.

Program „Kreatywna Europa” obejmował będzie działania w obszarze kultury i mediów, w latach 2014 - 2020. Zastąpi obecnie funkcjonujące odrębnie programy: Kultura, Media i Media Mundus. Będzie zawierał również komponent międzysektorowy, w ramach którego proponowane jest utworzenie nowego mechanizmu gwarancyjnego.

Celem programu będzie zwiększenie konkurencyjności w sektorze kultury i sektorze kreatywnym poprzez silne zorientowanie na działania służące budowaniu potencjału i wspieranie transnarodowego obiegu dzieł kultury. Program ten będzie równocześnie odgrywać kluczową rolę w wypełnianiu przez Unię Europejską jej zobowiązań prawnych w zakresie ochrony i promowania różnorodności kulturowej i językowej.

W toku negocjacji w Radzie uwzględniono wiele postulatów Polski, dotyczących m.in.

- potraktowania kwestii ochrony i promowania europejskiej różnorodności kulturowej na równi ze wspieraniem konkurencyjności (uwagi uwzględnione częściowo);
- lepszego uwzględnienia aspektów dot. koprodukcji w komponencie Media;
- większego skoncentrowania komponentu Kultura na projektach małych, innowacyjnych i niekomercyjnych;
- wzmocnienia roli państw członkowskich we wdrażaniu programu, w szczególności poprzez objęcie rocznego planu pracy procedurą sprawdzającą, uszczegółowienie listy spraw, które powinny być regulowane tym planem i objęcie procedurą doradczą podręcznika programowego (uwagi uwzględnione przez prezydencję dopiero na końcowym etapie prac, pomimo iż zgłaszała je zdecydowana większość państw członkowskich);
- bardziej realistycznego i elastycznego sformułowania zapisów dotyczących tworzenia wspólnych punktów kontaktowych „Creative Europe Desks” oraz dotyczących proponowanych obowiązków punktów.

Z punktu widzenia Polski bardzo istotna była kwestia dopuszczenia państw sąsiedzkich do udziału w programie. Polska jest usatysfakcjonowana obecnymi przepisami, które zapewniają możliwość udziału w programie wszystkich krajów objętych Europejską Polityką Sąsiedztwa, w tym krajów objętych Partnerstwem Wschodnim pod warunkiem zawarcia z UE odpowiedniej umowy i wpłacenia składki.

Odnosnie mechanizmu gwarancyjnego, prezydencja duńska przeprowadziła kierunkową dyskusję na posiedzeniu Rady, której efektem była debata grupy roboczej nt. równowagi geograficznej we wdrażaniu mechanizmu. Prace będą kontynuowane przez prezydencję cypryjską.

Program „Europa dla Obywateli” będzie kontynuacją dotychczasowego programu o takiej samej nazwie realizowanego w latach 2007-2013, którego ogólnym celem będzie wzmocnienie pamięci o przeszłości i zwiększenie zaangażowania obywatelskiego na szczeblu Unii.

Program ma na celu sprostanie rosnącemu zapotrzebowaniu na organizację debat i wydarzeń związanych z integracją europejską na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim. Program wspierał będzie także konkretne inicjatywy i działania organizacji i instytucji, które swoimi projektami wpływają na zwiększenie aktywności i odpowiedzialności obywatelskiej, szczególnie tych grup docelowych, które zwykle nie starają się wpływać na sprawy Unii lub w nich uczestniczyć.

Program składać się ma z dwóch komponentów: „Pamięć o przeszłości i obywatelstwo europejskie” oraz „Demokratyczne zaangażowanie i uczestnictwo obywatelskie”.

W toku negocjacji w Radzie uwzględniono wiele postulatów Polski, dotyczących m.in.:

- uwzględnienia – w preambule dokumentu – zapisu odnoszącego się do relewantności programu dla podmiotów z krajów objętych Europejską Polityką Sąsiedztwa, w tym Partnerstwem Wschodnim;
- uzupełnienia listy rodzajów organizacji, które mogą korzystać z programu, o organizacje sektora kultury;
- wpisania w treści rozporządzenia szacunkowego udziału % poszczególnych komponentów w budżecie programu.

W toku prac, najbardziej sporną kwestią była podstawa prawna programu. Zgodnie z propozycją Komisji, opinią większości państw i stanowiskiem służb prawnych Rady utrzymano jako podstawę

art. 352 Traktatu o Funkcjonowaniu UE, jako jedyny dający prawo działania w obszarze obywatelstwa. Spowodowało to ostry sprzeciw Parlamentu Europejskiego, który odmawia procedowania w oparciu o procedurę zgody. Kwestią tą zajmie się kolejna prezydencja.

3.17. KWESTIE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

Agencje regulacyjne UE

Podczas prezydencji duńskiej w dniu 26 czerwca 2012 r. Rada do Spraw Ogólnych zakończyła horyzontalny przegląd agencji Unii Europejskiej przyjmując dokument Nr 11752/12 INST 428 pt.: „Wspólne Stanowisko oraz Wspólne Podejście Parlamentu Europejskiego, Rady UE oraz Komisji Europejskiej nt. agencji zdecentralizowanych” (ang. *Joint Statement and Common Approach of the European Parliament, the Council of the EU and the European Commission on decentralised agencies*).

Przyjęty dokument jest podsumowaniem prac nad przeglądem agencji regulacyjnych UE, rozpoczętych w 2008 r. z inicjatywy Komisji Europejskiej. Zapisy dokumentu zostały uzgodnione w wyniku negocjacji międzyinstytucjonalnych, trwających od 2008 r. pomiędzy Komisją Europejską, Radą oraz Parlamentem Europejskim w ramach Międzyinstytucjonalnej Grupy Roboczej, w której Radę reprezentowała aktualna w danym półroczu prezydencja. Celem przeglądu było uzgodnienie horyzontalnych wytycznych dotyczących ustanawiania i funkcjonowania agencji regulacyjnych UE. Przyjęty przez Radę do Spraw Ogólnych dokument wieńczy prace prowadzone przez Międzyinstytucjonalną Grupę Roboczą i zawiera wytyczne o niewiążącym prawnie charakterze, dotyczące m.in.: roli i pozycji agencji w architekturze instytucjonalnej UE, zasad powoływania i rozwiązywania agencji, stosowania procedur dotyczących finansowania i zarządzania budżetowego, struktury agencji, funkcjonowania i nadzoru nad agencjami. Przyjęty dokument służyć ma jako zbiór ogólnych wytycznych dla przeglądu i harmonizacji legislacji w zakresie agencji regulacyjnych funkcjonujących w UE (z wyjątkiem agencji z zakresu polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, tj. dawnego II filaru).

Uprawnienia śledcze Parlamentu Europejskiego

Prezydencja duńska w dniu 5 czerwca 2012 r., w oparciu o udzielony jej przez Radę w marcu 2012 r. mandat negocjacyjny (przyjęty na posiedzeniu Stałych Przedstawicieli przy UE - COREPER II), podjęła formalne negocjacje z Parlamentem Europejskim oraz Komisją Europejską, w sprawie wniosku PE dotyczącego nowego projektu *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego w sprawie szczegółowych przepisów regulujących wykonywanie przez Parlament Europejski uprawnień śledczych, zastępującego decyzję 95/167/WE, Euratom, EWWiS, Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (2009/2212(INI)*. Poseł-sprawozdawca PE D. Martin w swoim raporcie proponuje m.in. zmianę dotychczasowych zasad funkcjonowania komisji śledczych powoływanych przez Parlament Europejski. Sprawozdanie wraz z poprawkami było tematem debaty podczas sesji plenarnej PE w dniu 23 maja 2012 r. Parlament odłożył jednak głosowanie nad sprawozdaniem do momentu zakończenia formalnych negocjacji międzyinstytucjonalnych pomiędzy Parlamentem, Komisją i Radą. PE stoi na stanowisku, iż konieczne jest wzmocnienie uprawnień śledczych PE w stosunku do obecnie obowiązujących, powołując się na fakt znacznego zwiększenia uprawnień prawodawczych oraz roli PE po wejściu w życie Traktatu z Lizbony.

PODSUMOWANIE

Niewątpliwie w pierwszej połowie 2012 roku prace Unii Europejskiej zdominował proces wyjścia strefy euro z kryzysu gospodarczego, jednak prezydencja duńska starała się realizować prace nad zakładanym przez siebie programem.

Pierwsze półrocze 2012 r. było również w dużej mierze czasem konkretyzacji pomysłów na pobudzenie wzrostu gospodarczego formułowanych przez cały rok 2011 r., a w szczególności w trakcie polskiej prezydencji w Radzie UE. Na forum Rady Europejskiej kontynuowane były prace rozpoczęte raportem polskiej prezydencji *Europejski konsensus na rzecz wzrostu*, dotyczące europejskiej agendy wzrostowej Unii Europejskiej. Prezydencja duńska doprowadziła do zakończenia prac związanych z omawianiem propozycji Komisji Europejskiej w zakresie Wieloletnich Ram Finansowych i rozpoczęła proces wypracowywania kompromisu w Radzie. Nie bez znaczenia był fakt, że okres ten przypadł na przewodnictwo Danii – kraju charakteryzującego się wysokim stopniem rozwoju społeczeństwa informacyjnego i jednocześnie wysoko ceniącego korzyści płynące z istnienia wspólnego rynku.

W pracach Rady, Komisji Europejskiej i Parlamentu Europejskiego istotne miejsce zajmowały kwestie implementacji drugiej edycji Semestru Europejskiego. Tegoroczne negocjacje państw członkowskich z KE dotyczące treści rekomendacji były ograniczone z uwagi na obowiązywanie od tego roku zasady „zastosuj się lub wytłumacz” tzw. „comply or explain rule”. Zgodnie z art. 2.2 Rozporządzenia PE i Rady zmieniającego rozporządzenie 1466/97 ws. wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych, Rada, co do zasady, powinna zastosować się do wniosków i zaleceń KE bądź też publicznie wyjaśnić swoje stanowisko.

Prace w zakresie podatku od transakcji finansowych będą kontynuowane przez prezydentkę cypryjską w II połowie 2012 r. Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z czerwca 2012 r., wobec sprzeciwu grupy państw tj. Czech, Szwecji, Zjednoczonego Królestwa i Malty, w najbliższym czasie w Radzie UE nie ma możliwości przyjęcia wniosku w sprawie podatku od transakcji finansowych. Jednocześnie w gronie kilku państw członkowskich (Niemcy, Francja, Austria, Belgia, Hiszpania, Grecja, Portugalia, Włochy i Finlandia) pojawił się plan ustanowienia wzmocnionej współpracy w tym obszarze, z myślą o jego przyjęciu do grudnia 2012 r.

Prezydencja duńska podejmowała również, ambitne działania w ramach polityki klimatycznej. Jednym z najważniejszych priorytetów, który forsowała na forum UE był wzrost gospodarczy w oparciu o nowe – niskoemisyjne/niskowęglowe – technologie. Wykazywała się również dużą determinacją i skutecznością przygotowywania stanowisk na międzynarodowe posiedzenia (np. w ramach procesu negocjacji dokumentu końcowego Konferencji Rio+20 czy z zakresu bioróżnorodności, szczególnie IPBES). Prezydentkę duńską w obszarze środowiska należy ocenić jako skupioną na kwestiach technicznych. Prezydencja podejmowała ambitne działania, które były także zbieżne z jej interesami narodowymi, co powodowało, że w kilku przypadkach zdawała się wychodzić poza rolę bezstronnego mediatora. Przykładem jest brak wypracowania wspólnego kierunkowego stanowiska Rady i osiągnięcia znaczącego postępu w uzgadnianiu rozporządzenia LIFE oraz dyrektywy dot. substancji priorytetowych.

Jednym z elementów prowadzonej przez prezydentkę duńską dyskusji nt. WRF było doprowadzenie do przyjęcia podejścia ogólnego w sprawie projektu rozporządzenia o TEN-T. Najważniejsze polskie postulaty dotyczące m.in. technicznych wymogów dla infrastruktury sieci transportowej oraz wprowadzenia większej elastyczności w odniesieniu do terminów ukończenia sieci kompleksowej i bazowej, jak również samej listy projektów infrastruktury transportowej, zostały uwzględnione w toku negocjacji. W związku z tym, Polska na tym etapie, poparła projekt rozporządzenia. Wydaje się, że z punktu widzenia polityki europejskiej było to najważniejsze dossier z zakresu transportu, jakim zajęła się prezydencja duńska. Obecnie trwa pierwsze czytanie projektu w PE, które potrwa

najprawdopodobniej do stycznia 2013 r. Dalsze negocjacje projektu rozporządzenia w sprawie sieci TEN-T, powiązane z negocjacjami nad rozporządzeniem w sprawie instrumentu *Łącząc Europę* i negocjacjami w sprawie WRF, będą kontynuowane przez kolejne prezydencje.

W kwestii polityki spójności na lata 2014 - 2020 wstępne uzgodnienia dotyczące 10 bloków negocjacyjnych powinny pozwolić skoncentrować dalsze wysiłki na kwestiach do tej pory nieomówionych, jak również rozpocząć nieformalny dialog z Parlamentem Europejskim. Należy mieć jednak na względzie, że w trakcie negocjacji obowiązuje zasada, że *„nic nie jest uzgodnione dopóki wszystko nie jest uzgodnione”*, co oznacza możliwość powrotu do dyskusji nad niektórymi blokami tematycznymi w sytuacji, gdy okaże się to niezbędne. Szczególne znaczenie będą mieć dyskusje na temat ostatecznego kształtu Wspólnych Ram Strategicznych - nowego dokumentu określającego kluczowe działania dla osiągnięcia celów tematycznych polityki spójności oraz mechanizmy koordynacji pomiędzy różnymi funduszami, który powinien stać się podstawą dla konstruowania Umów Partnerskich. Konieczny będzie także powrót do dyskusji nad kwestiami otwartymi, dla których nie udało się do tej pory osiągnąć porozumienia, przede wszystkim w odniesieniu do powiązania polityki spójności ze strategią *Europa 2020* poprzez Krajowe Programy Reform lub rekomendacje Rady. Polska opowiada się w tym kontekście, zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez ministrów ds. polityki spójności na posiedzeniu Rady GAC w grudniu 2011 r., za związaniem procesu programowania z KRP, co pozwoli na zapewnienie większego poziomu jego stabilności i przejrzystości. Ponadto, niektóre elementy, mające bezpośrednie przełożenie na ostateczny kształt pakietu legislacyjnego dla polityki spójności, są dyskutowane w ramach negocjacji Wieloletnich Ram Finansowych, jak warunkowość makroekonomiczna, kwalifikowalność VAT, kategorie regionów, poziomy dofinansowania czy też szczegółowe zasady dotyczące rezerwy wykonania i podziału jej środków. nierozwiązana pozostaje również kwestia ewentualnego transferu 10 mld EUR z Funduszu Spójności na rzecz instrumentu „Łącząc Europę” w części dotyczącej projektów transportowych, która budzi poważne zastrzeżenia wśród państw-beneficjentów Funduszu Spójności, w tym Polski.

Odnośnie do Wspólnej Polityki Rolnej silne uzależnienie negocjacji nad reformą WPR od tempa prac nad Wieloletnimi Ramami Finansowymi ma szczególne znaczenie w kontekście wymaganego porozumienia pomiędzy Radą UE a Parlamentem Europejskim. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi PE nie przyjmie raczej projektu stanowiska PE przed porozumieniem w sprawie WRF. Z kolei Rada raczej nie przyjmuje swojego mandatu przed przyjęciem projektu stanowiska PE. Stanowiska obu instytucji ws. WPR prawdopodobnie zostaną określone tuż po osiągnięciu porozumienia ws. WRF, którego należy się spodziewać jeszcze w 2012 r.

Należy również wspomnieć, iż dotychczas realizowana przez UE Wspólna Polityka Rybołówstwa, mimo dużych nakładów finansowych na zarządzanie i kontrolę, nie pozwoliła rozwiązać problemu niedostosowania zdolności połowowej europejskiej floty do ograniczonych zasobów mórz. Stąd podjęcie prac nad reformą Wspólnej Polityki Rybołówstwa należy uznać za w pełni zasadne. Dzięki wysokiej aktywności Polski w ramach dotychczasowej debaty nt. reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa, wypracowane przez prezydencję duńską w czerwcu 2012 r. podejście ogólne do projektu reformy uwzględni wszystkie kluczowe postulaty Polski. Prace nad reformą powinny zostać sfinalizowane do końca 2012 r. by zapewnić nowe ramy prawne dla rybołówstwa od 2013 r. W świetle utrzymujących się rozbieżności wśród państw członkowskich dot. m.in. szczegółowego harmonogramu wprowadzenia zakazu odrzutów czy kształtu odniesień do wymogów unijnej legislacji środowiskowej, oraz zdecydowanego stanowiska Komisji Europejskiej, obstającej przy pierwotnie proponowanych rozwiązaniach, jak i potrzebą przeprowadzenia negocjacji z Parlamentem Europejskim, który zgodnie z Traktatem z Lizbony stał się współustawodawcą w obszarze rybołówstwa, zakończenie negocjacji jeszcze w 2012 r. będzie ogromnym wyzwaniem dla prezydencji cypryjskiej. Kluczowym zagadnieniem w ramach dalszych prac nad reformą jest też zapewnienie niezbędnego finansowania EFMR dla wsparcia sektora i obszarów zależnych od rybołówstwa w latach 2014-20202 we wdrażaniu zmian wprowadzanych w ramach reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa, w tym zapewnienie właściwego podziału dostępnych środków pomiędzy państwa członkowskie.

W trakcie prezydencji duńskiej można było zaobserwować migrację niektórych spraw spod kompetencji Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii i grup roboczych jej podlegających do innych konfiguracji Rady (COMPET w zakresie jednolitego rynku cyfrowego oraz JHA w kwestii cyberbezpieczeństwa), co może świadczyć o wzroście świadomości znaczenia Agendy Cyfrowej dla przyszłości UE.

Z obawy przed wchodzeniem w długotrwałe spory prezydencja unikała podejmowania niektórych trudnych tematów (np. dalsze zaawansowanie prac CEF, niepodjęcie próby przełamania impasu ws. ENISA), co należy ocenić raczej negatywnie. Z drugiej strony przejście od fazy planistyczno-koncepcyjnej do implementacji nigdy nie jest proste, a doprowadzenie do postępu w niektórych sprawach o podstawowym znaczeniu dla wciąż pogrążonej w kryzysie Europy zasługuje na ocenę pozytywną.

1. Prace UE w ujęciu statystyczno-faktograficznym
2. Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE
3. Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych
4. Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu).
5. Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2012 r.
6. Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegisacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2012 r.

PRACE UE W UJĘCIU STATYSTYCZNO-FAKTOGRAFICZNYM**POSIEDZENIA RADY EUROPEJSKIEJ**

W trakcie prezydencji duńskiej odbyły się dwa posiedzenia Rady Europejskiej:

- 1 - 2 marca 2012 r.
- 28 - 29 czerwca 2012 r.

POSIEDZENIA POSZCZEGÓLNYCH FORMACJI RADY UNII EUROPEJSKIEJ

W pierwszym półroczu 2012 r. odbyły się formalne posiedzenia następujących formacji Rady Unii Europejskiej:

- Rada do Spraw Ogólnych – 6 posiedzeń (w dniach: 27.01; 28.02; 26.03; 24.04; 29.05; 26.06)
- Rada do Spraw Zagranicznych - 9 posiedzeń, w tym w składzie:
 - Ministrów ds. zagranicznych – 5 posiedzeń (w dniach: 23.01; 27.02; 22-23.03; 23.04; 25.06)
 - Ministrów ds. handlu – 2 posiedzenia (w dniu 16.03; 31.05)
 - Ministrów ds. obrony – 1 posiedzenie (w dniu 22.03)
 - Ministrów ds. rozwoju – 1 posiedzenie (w dniu 14.05)
- Rada do Spraw Gospodarczych i Finansowych - 6 posiedzeń (w dniach: 24.01; 21.02; 13.03; 2.05; 15.05; 22.06)
- Rada do Spraw Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych - 3 posiedzenia (w dniach: 8-9.03; 26-27.04; 7-8.06)
- Rada do Spraw Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich – 2 posiedzenia [w dniach: 17.02 (zatrudnienie i polityka społeczna); 21-22.06 (zatrudnienie i polityka społeczna, zdrowie, sprawy konsumenckie)]
- Rada do Spraw Konkurencyjności – 2 posiedzenia (w dniach: 20-21.02; 30-31.05)
- Rada do Spraw Transportu, Telekomunikacji i Energii – 4 posiedzenia [w dniach: 14.02 (energia); 22.03 (transport); 7-8.06 (transport, telekomunikacja); 15.06 (energia)]
- Rada do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa - 6 posiedzeń (w dniach: 23.01; 19-20.03; 26-27.04; 14-15.05; 12.06; 18-19.06)
- Rada do Spraw Środowiska – 2 posiedzenia (w dniach: 9.03; 11.06)
- Rada do Spraw Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu – 2 posiedzenia (w dniach: 10.02; 10-11.05).

DOKUMENTY UE PRZEKAZANE DO SEJMU I SENATU RP

W pierwszej połowie 2012 r. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przekazało do Sejmu i Senatu RP około 12.100 dokumentów przesłanych Polsce przez Sekretariat Generalny Rady UE w ramach systemu U32Mail/Extranet. Instytucje Unii Europejskiej przekazały bezpośrednio parlamentom narodowym 64 projekty aktów ustawodawczych, podlegających procedurze kontroli przestrzegania zasady pomocniczości. W tym okresie rząd przygotował i przekazał do Parlamentu RP 116 projektów stanowisk RP wobec projektów aktów ustawodawczych.

POSTĘPOWANIA PRZED TRYBUNAŁEM SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

W pierwszym półroczu 2012 r. Pełnomocnik Rzeczypospolitej Polskiej:

- skierował do Trybunału Sprawiedliwości 1 skargę przeciwko Komisji Europejskiej: o stwierdzenie nieważności przepisów ograniczających unijne współfinansowanie grup producentów owoców i warzyw, zawartych w *rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 302/2012 z dnia 4 kwietnia 2012 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (T-290/12)*,
- złożył odpowiedzi na skargi Komisji Europejskiej w 4 postępowaniach skierowanych przeciwko Polsce (C-639/11, 48/12, C-90/12, C-135/12),
- złożył uwagi na piśmie w 25 sprawach prejudycjalnych przed Trybunałem Sprawiedliwości, w tym w jednej sprawie zainicjowanej przez sąd polski (C-557/11),
- złożył uwagi interwenienta w 4 postępowaniach spornych (C-293/11, C-295/11, C-292/11 P i C-450/11).

ROZLICZENIA FINANSOWE POMIĘDZY POLSKĄ A UNIĄ EUROPEJSKĄ W OKRESIE STYCZEŃ – CZERWIEC 2012 R.

1. Saldo

W ciągu 6 miesięcy Prezydencji duńskiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzeczpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto **+ 5,7 mld EUR**.

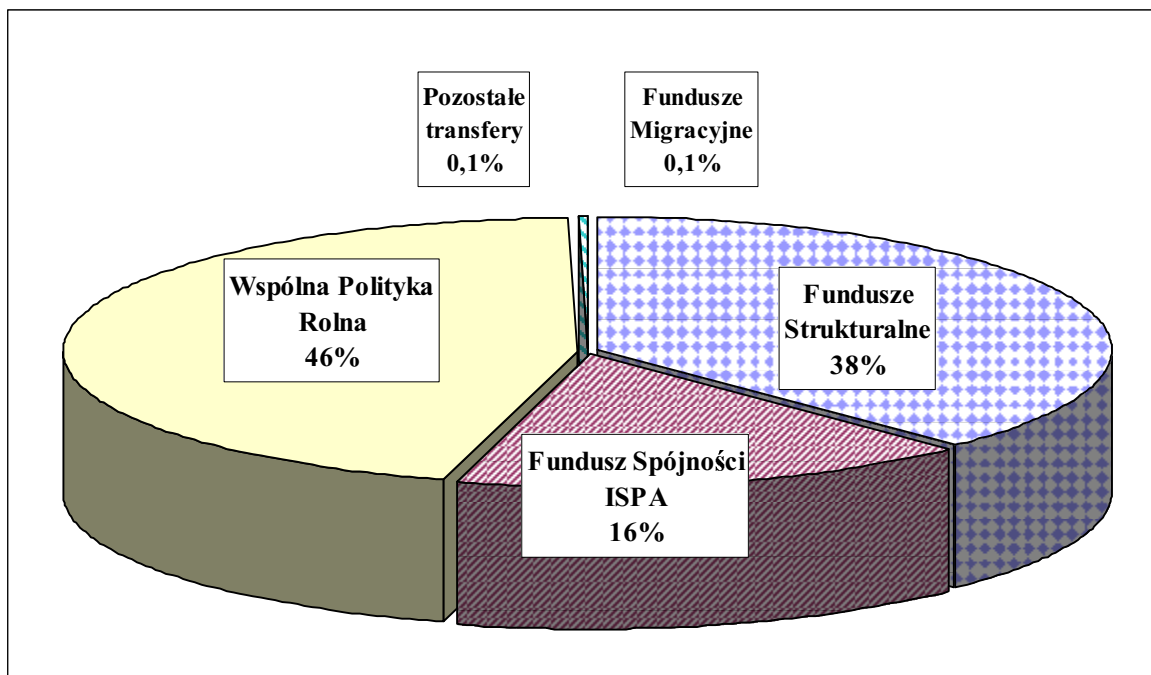
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 I – 30 VI 2012 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	3 065 908 870
Fundusz Spójności / ISPA	1 329 321 694
Wspólna Polityka Rolna	3 686 316 374
Pozostałe transfery*	11 555 413,1
Fundusze Migracyjne	6 908 528
Transfery razem	8 100 010 879
Składka członkowska	2 399 718 586
Zwrot środków do budżetu UE	925 132
Saldo	5 699 367 161

* W pozycji „Pozostałe transfery” dane na koniec maja 2012 r.

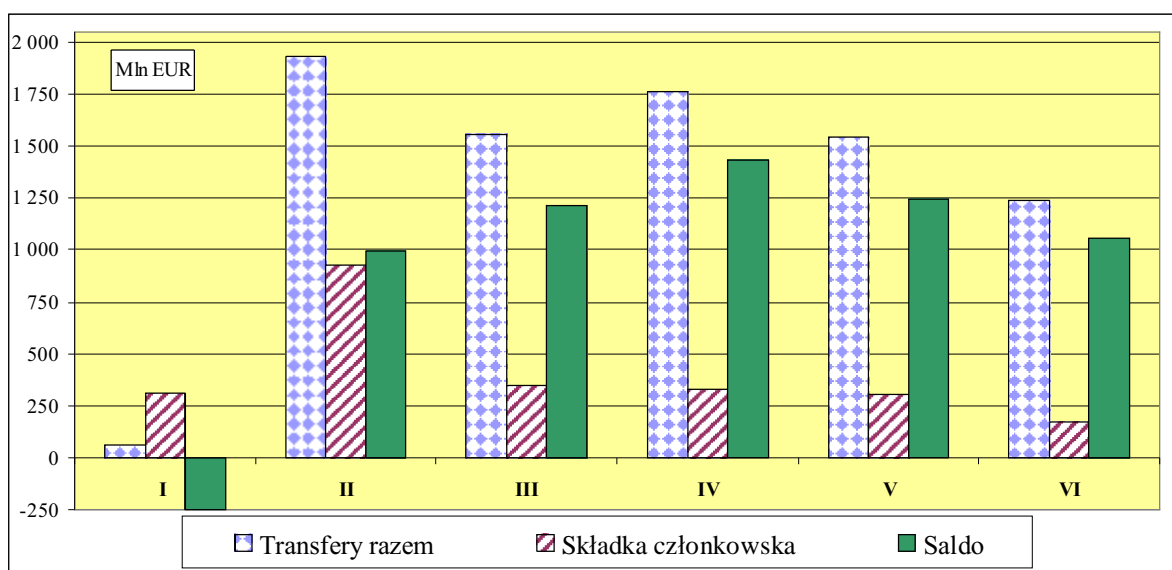
2. Transfery do Polski

Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1 I – 30 VI 2012

W okresie 1 stycznia – 30 czerwca 2012 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej **ponad 8,09 mld EUR**. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych (**3,07 mld EUR**), na Fundusz Spójności/ISPA (**1,33 mld EUR**) oraz na Wspólną Politykę Rolną (**3,69 mld EUR**). Do Rzeczypospolitej Polskiej wpływają także środki klasyfikowane jako „Pozostałe transfery” przekazywane m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych. Do końca maja 2012 r. transfery te osiągnęły wysokość **11,6 mln EUR**.

Wykres 2. *Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – Unia Europejska w okresie 1 I – 30 VI 2012 (w mln EUR).*

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 stycznia – 30 czerwca 2012 r Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości **2,4 mld EUR**, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 1,72 mld EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 357 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 188 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Niderlandom): 133 mln EUR.

INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH, FUNDUSZU SPÓJNOŚCI ORAZ FUNDUSZY POZAUNIJNYCH (STAN NA 30 CZERWCA 2012 R.)

W pierwszym półroczu 2012 kontynuowano ostateczne rozliczenia z Komisją Europejską (KE) dla programów perspektywy finansowej 2004-2006. Dla większości programów procedury zamknięcia zostały już zakończone.

W ramach *Strategii wykorzystania Funduszu Spójności* do Komisji Europejskiej kierowane były kolejne wnioski o płatność dla finalizowanych projektów. Łącznie, do końca czerwca 2012 r. wnioski o płatności końcowe zostały przekazane do Komisji Europejskiej dla 129 projektów Funduszu Spójności.

W ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 w drugim półroczu 2012 r. nastąpił znaczący wzrost w odniesieniu do wszystkich wskaźników finansowych. W szczególności w odniesieniu do wydatków beneficjentów i certyfikacji do Komisji Europejskiej. Projekty, których realizacja rozpoczęła się w latach poprzednich, generują coraz więcej wydatków. W pierwszym półroczu 2012 r. wydatki beneficjentów wyniosły ok. 28 mld zł, tj. o prawie 7 mld zł więcej niż w I półroczu 2011 r. Bardzo duży wzrost jest również widoczny w kwocie wydatków certyfikowanych do KE – w pierwszym półroczu 2012 r. certyfikowano 26,5 mld zł (wobec 19,6 mld zł w analogicznym okresie poprzedniego roku). Jednocześnie w I półroczu 2012 r., podobnie jak w II półroczu 2011 r., odnotowano mniejszy niż w poprzednich okresach wzrost liczby uruchamianych projektów. Jest to naturalna tendencja, związana z wysokim poziomem kontraktacji – w ramach Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia (NSRO) 2007-2013 rozdysponowano już $\frac{3}{4}$ środków, a w wielu działaniach środki są już wyczerpane.

a. Perspektywa finansowa 2004-2006**Fundusze strukturalne na lata 2004-2006**

Komisja Europejska zatwierdziła sprawozdania końcowe dla wszystkich programów operacyjnych i programów inicjatyw wspólnotowych, realizowanych w ramach NSRO 2004-2006.

W całym okresie programowania 2004-2006, Polska certyfikowała do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne (w części UE), poniesione na realizację projektów w ramach programów operacyjnych, w wysokości ponad 9,0 mld EUR, co stanowi blisko 105% alokacji na lata 2004-2006.

Fundusz Spójności 2004-2006

Zgodnie z obowiązującym systemem wdrażania, ostateczną datą kwalifikowalności wydatków ponoszonych w projektach współfinansowanych ze środków Funduszu Spójności był 31 grudnia 2010 r. Wnioski o płatności końcowe dla poszczególnych projektów mogły być kierowane do Komisji Europejskiej do połowy 2011 r. Komisja Europejska wprowadziła możliwość wydłużenia okresu kwalifikowalności wydatków – w trybie indywidualnej akceptacji - do końca 2011 r., a w przypadku bardzo dużych projektów nawet do końca 2012 r.

Wartość wniosków o płatność przekazanych przez stronę polską do Komisji Europejskiej od uruchomienia *Strategii wykorzystania Funduszu Spójności* do 30 czerwca 2012 r. wyniosła ok. 5,5 mld EUR, co stanowi 98% dostępnej alokacji z Funduszu Spójności na lata 2004-2006.

Do końca czerwca 2012 r. wnioski o płatności końcowe zostały przekazane do Komisji Europejskiej dla 129 projektów Funduszu Spójności (90 projektów z sektora środowiska, 37 projektów z sektora transportu, 1 projektu z zakresu informacji i promocji oraz dla projektu EDIS). Zgodnie z decyzjami KE, łączna wartość dofinansowania dla tych projektów wynosi ok. 5,4 mld EUR.

Do 30 czerwca 2012 r. ostatecznie rozliczono z KE 19 ze 129 projektów, dla których zawnioskowano o płatności końcowe (9 projektów z sektora transportu, 9 projektów z sektora środowiska oraz dla projektu EDIS).

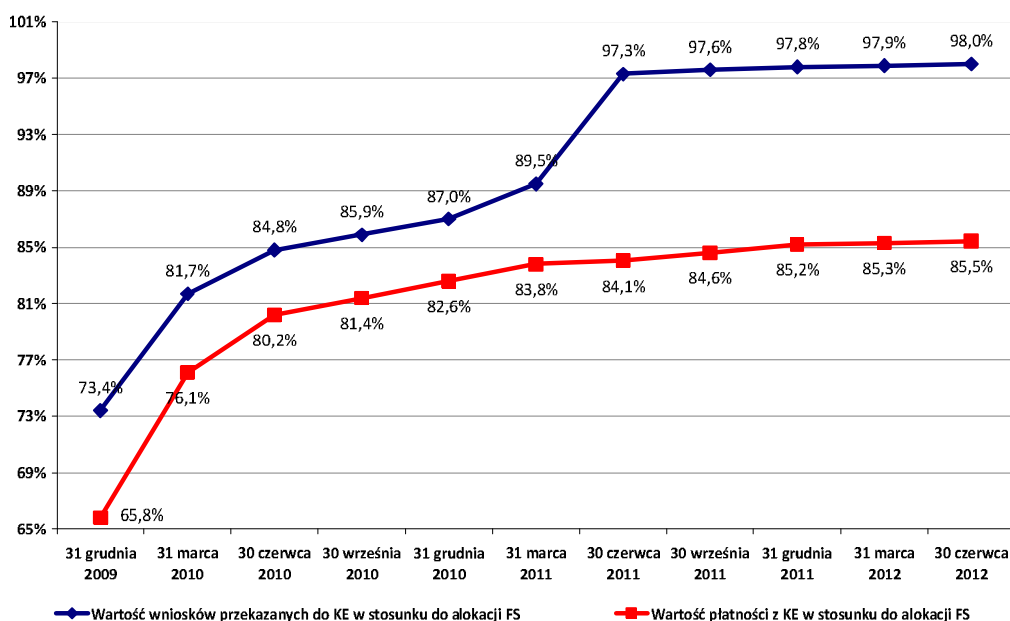
Całkowita kwota płatności dotychczas otrzymanych z KE osiągnęła wartość blisko 4,8 mld EUR, co stanowi 85,5% dostępnej alokacji w ramach Funduszu Spójności.

Tabela 1. Wartość wniosków o płatność przekazanych do Komisji Europejskiej w ramach Funduszu Spójności oraz poziom płatności otrzymanych z Komisji Europejskiej wg stanu na 30 czerwca 2012 r. (dane w EUR).

Sektor	Dofinansowanie z FS	Wartość wniosków o płatność przekazanych do KE od początku realizacji programu	% wnioskowania od początku realizacji w stosunku do alokacji FS	Wartość płatności z KE przekazanych od początku realizacji programu	% refundacji od początku realizacji programu w stosunku do alokacji FS
1	2	3	4=3/2	5	6=5/2
Środowisko	2 850 516 602	2 789 025 612	97,8%	2 427 184 367	85,2%
Transport	2 782 541 500	2 732 218 402	98,2%	2 386 030 678	85,8%
RAZEM	5 633 058 102	5 521 244 014	98,0%	4 813 215 045	85,5%

W I półroczu 2012 r. do Komisji zostały przekazane przez stronę polską wnioski o płatność o wartości 29,1 mln EUR. W tym samym okresie Komisja przekazała Polsce środki w wysokości 16,2 mln EUR.

Wykres 1. Poziom wnioskowania do Komisji Europejskiej o płatności oraz poziom otrzymanych płatności w stosunku do alokacji FS w okresie od 31 grudnia 2009 r. do 30 czerwca 2012 r.

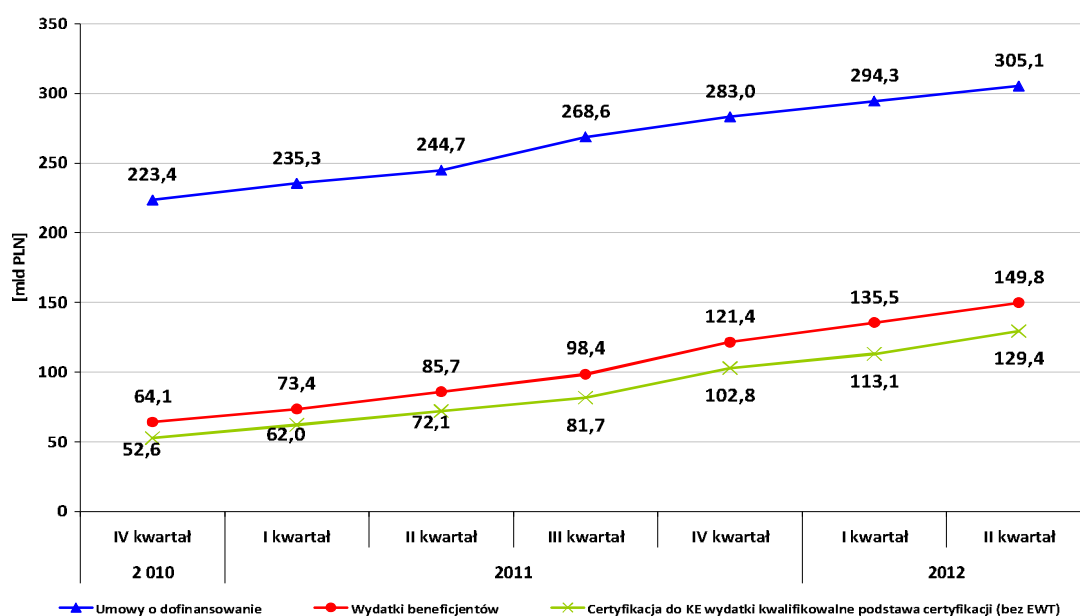

b. Narodowa Strategia Spójności 2007-2013

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13 od początku uruchomienia programów do 30 czerwca 2012 r. złożono 229 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym (wzrost w I półroczu 2012 r. o 23 tys. wniosków) na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 484,7 mld zł (wzrost w I półroczu 2012 r. o 36,9 mld zł). Do końca czerwca 2012 r. podpisano z beneficjentami prawie 72 tysiące umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE 209,7 mld zł. Kwota stanowi 73,1% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych (wkład UE i krajowy) wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast 305,1 mld zł.

Wartość wydatków beneficjentów uznanych za kwalifikowalne wynikająca ze złożonych wniosków o płatność wyniosła 149,8 mld zł. Wartość dofinansowania UE w złożonych wnioskach o płatność wyniosła 106,8 mld zł, co stanowi 37,2% alokacji na lata 2007-2013.

Wykres 2. Postęp finansowy NSRO 2007-2013 - wartość wydatków kwalifikowalnych w mld zł, dane narastająco

Od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne podstawa certyfikacji w wysokości 31,3 mld euro. Certyfikowane wydatki pozwoliły zawnieć do Komisji Europejskiej o refundację 25,4 mld EUR, co stanowi 37,7% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska zrefundowała Polsce dotychczas 23,1 mld EUR, w tym, w pierwszym półroczu 2012 r. 4,2 mld EUR.

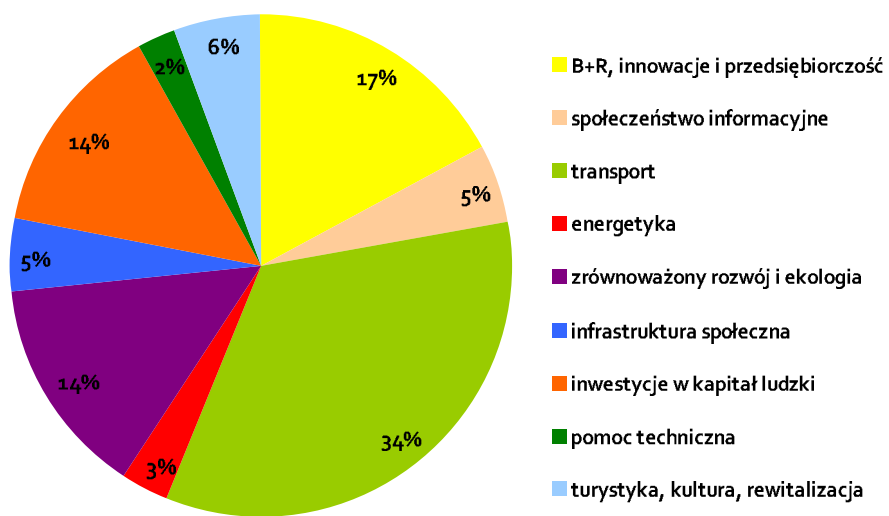
Tabela 2. Certyfikacja wydatków do Komisji Europejskiej oraz faktyczna wartość wydatków już zrefundowanych

Program Operacyjny	CERTYFIKACJA NA 30 CZERWCA 2012 R. ORAZ WARTOŚĆ WYDATKÓW ZREFUNDOWANYCH									
	Alokacja na lata 2007-2013 po uwzględnieniu KRW i DT*	Kwota wydatków kwalifikowalnych, stanowiących podstawę certyfikacji, certyfikowanych do KE (narastająco)	Wartość wniosków certyfikowanych do KE - kwota wnioskowana uwzględniająca wartość wypłaconych refundacji (narastająco)	Wartość wniosków zrefundowanych przez KE (narastająco)	Procentowa wartość wydatków wnioskowanych do KE w stosunku do alokacji					
						euro	euro	euro	euro	%
						1	2	3	4	5=3/1
PO IG	8 658 126 047	3 163 300 840	2 688 805 714	1 933 986 686	31,06%					
PO IiŚ	28 337 972 519	10 842 300 949	8 481 698 876	7 645 105 494	29,93%					
PO KL	10 007 397 937	5 116 182 014	4 348 754 712	3 933 327 161	43,46%					
PO PT	516 700 000	271 955 089	231 161 825	231 161 825	44,74%					
PO RPW	2 387 709 248	983 063 222	835 603 738	789 684 330	35,00%					
Razem Krajowe Programy Operacyjne	49 907 905 751	20 376 802 114	16 586 024 865	14 533 265 496	33,23%					
RPO Dolnośląskie	1 240 184 092	845 452 971	664 641 212	622 600 209	53,59%					
RPO Kujawsko-Pomorskie	996 053 121	566 215 596	476 908 091	452 198 900	47,88%					
RPO Lubelskie	1 192 840 908	684 993 179	580 660 583	563 084 764	48,68%					
RPO Lubuskie	494 355 098	381 321 267	298 232 350	288 385 507	60,33%					
RPO Łódzkie	1 046 023 918	676 331 527	528 284 625	528 284 625	50,50%					
RPO Małopolskie	1 355 863 222	777 475 102	661 654 407	661 654 407	48,80%					
RPO Mazowieckie	1 868 602 800	870 410 659	739 849 060	725 698 662	39,59%					
RPO Opolskie	491 446 973	381 487 521	321 598 504	307 809 036	65,44%					
RPO Podkarpackie	1 198 786 957	818 260 042	675 818 838	651 374 982	56,38%					
RPO Podlaskie	672 542 971	366 234 720	312 171 967	304 692 259	46,42%					
RPO Pomorskie	938 379 686	741 933 593	544 857 332	530 614 507	58,06%					
RPO Śląskie	1 747 104 507	911 904 407	771 399 581	676 656 573	44,15%					
RPO Świętokrzyskie	769 528 014	587 013 373	487 227 162	481 884 330	63,32%					
RPO Warmińsko-Mazurskie	1 070 550 290	535 481 168	453 483 219	453 483 219	42,36%					
RPO Wielkopolskie	1 332 573 532	1 107 016 298	805 059 578	790 220 688	60,41%					
RPO Zachodniopomorskie	862 807 404	514 013 982	435 773 774	435 773 774	50,51%					
Razem Regionalne Programy Operacyjne	17 277 643 493	10 765 545 405	8 757 620 283	8 474 416 442	50,69%					
Razem Programy Operacyjne EWT	342 643 739	113 388 882	95 496 902	82 814 630	27,87%					
Razem Programy Operacyjne	67 528 192 983	31 255 736 401	25 439 142 050	23 090 496 568	37,67%					

*uwzględniono podział środków z Krajowej Rezerwy Wykonania i dostosowania technicznego, zgodnie z uchwałami VIII Komitetu Koordynacyjnego Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia (NSRO) na lata 2007-2013 z 9 lutego 2011 r.

Około 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 3.). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: ponad tysiąc kilometrów autostrad i dróg ekspresowych, 2 tys. kilometrów dróg krajowych i wojewódzkich oraz ok. 6,5 tys. kilometrów dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie ok. 1,6 tysiąca jednostek taboru miejskiego. Znaczne środki wydawane są również na sektor badania i rozwój (B+R) i rozwój przedsiębiorczości – ok. 17% wartości wszystkich projektów. Dzięki nim wsparciem objęto m.in.: ponad 450 ośrodków badawczych i 1,3 tys. laboratoriów. Duża część środków unijnych (14% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) kierowana jest na zrównoważony rozwój i inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce. Za unijne pieniądze powstaje lub jest modernizowanych 460 oczyszczalni ścieków, wybudowanych zostanie 20 tys. kilometrów sieci kanalizacyjnych oraz ponad 5 tys. kilometrów sieci wodociągowych. Ponadto, wspartych zostało ponad 1,3 tys. przedsiębiorstw, które ograniczyły emisję zanieczyszczeń powietrza lub usprawniły swoją gospodarkę wodno-ściekową czy gospodarowanie odpadami. Podobne środki zaangażowano także w inwestycje w kapitał ludzki. Dzięki nim ponad 124 tys. osób otrzymało wsparcie na podjęcie działalności gospodarczej, a ok. 113 tys. przedsiębiorstw pozyskało środki na projekty związane z podnoszeniem i dostosowaniem kwalifikacji pracowników.

Wykres 3. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013

Liczba i wartość złożonych wniosków, podpisanych umów/wydzanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 30 czerwca 2012 r. (kwoty w tys. zł)

Program Operacyjny	Wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej				Umowy o dofinansowanie				Wnioski o płatność				
	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowanych (tys. zł)	Dofinansowanie unijne i krajowe (tys. zł)	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowanych (tys. zł)	Dofinansowanie UE (tys. zł)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne (tys. zł)	Dofinansowanie UE (tys. zł)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne (tys. zł)	Dofinansowanie UE (tys. zł)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013
POIG	28 192	131 509 231	82 403 590	9 749	47 985 747	26 599 071	72,4%	19 619 568	11 281 965	30,7%			
POIŚ	2 848	198 711 128	154 292 065	1 738	120 084 349	87 418 714	71,2%	48 670 653	37 310 133	30,4%			
POKL	145 219	134 961 898	129 585 707	33 718	36 380 685	30 212 218	71,1%	23 261 446	19 337 151	45,5%			
POPT	304	1 716 370	1 458 914	286	1 682 436	1 430 070	64,8%	1 141 576	970 339	44,0%			
PORPW	262	12 460 810	8 756 919	161	8 969 365	6 558 039	63,8%	4 218 007	3 507 367	34,1%			
EWT*	997	6 105 722	5 282 686	265	1 676 615	1 414 070	96,3%	489 398	406 470	27,7%			
Razem Krajowe	177 822	485 465 158	381 779 881	45 917	216 779 196	153 632 183	71,1%	97 400 647	72 813 425	33,7%			
RPO Dolnośląskie	2 631	9 407 207	5 720 417	1 489	6 288 770	3 854 069	74,5%	3 842 578	2 445 407	47,3%			
RPO Kujawsko-	2 632	8 338 968	4 528 242	1 474	5 362 535	3 101 634	76,3%	2 986 185	1 826 208	44,9%			
RPO Lubelskie	4 062	11 670 605	8 019 451	2 027	5 684 626	3 664 879	74,4%	3 548 772	2 311 265	46,9%			
RPO Lubuskie	1 502	5 068 385	3 159 686	781	2 647 504	1 531 889	82,5%	1 976 757	1 140 766	61,5%			
RPO Łódzkie	3 488	9 304 466	6 441 152	1 984	6 043 573	3 938 877	91,9%	3 071 897	2 092 115	48,8%			
RPO Małopolskie	3 442	10 152 851	6 110 412	2 407	7 887 599	4 672 215	84,1%	4 050 830	2 566 732	46,2%			
RPO Mazowieckie	4 585	23 435 590	16 736 545	1 236	7 750 801	5 477 929	69,8%	4 514 037	3 260 795	41,6%			
RPO Opolskie	1 558	4 109 399	2 697 205	1 008	2 689 371	1 699 840	101,3%	1 930 586	1 252 089	74,6%			
RPO Podkarpackie	2 668	8 635 156	5 951 373	1 725	5 558 364	3 753 951	77,8%	3 732 340	2 506 180	52,0%			
RPO Podlaskie	2 053	7 037 600	4 344 853	910	3 011 469	1 957 737	68,2%	1 933 660	1 199 874	41,8%			
RPO Pomorskie	3 325	9 636 458	6 156 211	1 446	5 519 196	3 460 693	92,3%	3 291 310	2 135 944	56,9%			
RPO Śląskie	8 574	18 210 868	12 283 050	3 392	8 420 094	5 751 513	77,8%	4 464 767	3 119 551	42,2%			
RPO Świętokrzyskie	1 890	5 754 500	3 344 548	981	4 077 300	2 454 078	75,3%	2 935 915	1 710 094	52,5%			
RPO Warmińsko-	3 026	8 918 906	5 394 181	1 849	5 361 933	3 235 442	73,1%	2 901 454	1 748 805	39,5%			
RPO Wielkopolskie	3 030	10 823 117	7 366 431	1 899	7 333 212	4 828 766	89,7%	4 638 747	3 097 028	57,6%			
RPO	2 825	7 953 576	4 628 878	1 336	4 706 406	2 729 031	75,8%	2 568 997	1 580 158	43,9%			
Razem Regionalne	51 291	158 457 653	102 882 634	25 944	88 342 751	56 112 542	79,2%	52 388 832	33 993 011	47,9%			
RAZEM NSRO	229 113	643 922 811	484 662 515	71 861	305 121 948	209 744 725	73,1%	149 789 479	106 806 436	37,2%			

*Dane dotyczące EWT przeliczone wg kursu 1 EUR = 4,2870 zł

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu 2 lipca 2012 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w czerwcu 2012 r.

PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ (PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).

PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE STYCZEŃ - CZERWIEC 2012 R.

W okresie styczeń – czerwiec 2012 r. Rada Ministrów przyjęła 13 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy - Prawo łowieckie;
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks morski oraz ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo zamówień publicznych oraz ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi;
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o uruchamianiu środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej przeznaczonych na finansowanie wspólnej polityki rolnej;
- projekt ustawy o odpadach;
- projekt ustawy o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich;
- projekt ustawy o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię.

Wszystkie ww. projekty ustaw zostały skierowane do Sejmu RP.

**WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ,
KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU
RP DO KOŃCA II POŁOWY 2012 R.**

	Zmieniany/nowy akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej • Orzeczenie TSUE w sprawie C-522/08 	25.05.2011
2.	Projekt ustawy – Prawo pocztowe	Dyrektywa 2008/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty	31.12.2012
3.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz ustawy - Kodeks cywilny	Uzupełnienie implementacji dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego	1.05.2004
4.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE	30.04.2011

5.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) • Dyrektywa Komisji 2010/43/UE z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie wymogów organizacyjnych, konfliktów interesów, prowadzenia działalności, zarządzania ryzykiem i treści umowy pomiędzy depozytariuszem a spółką zarządzającą • Dyrektywa Komisji 2010/44/UE z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie niektórych przepisów dotyczących łączenia funduszy, modeli funduszy podstawowych i powiązanych oraz procedury powiadamiania 	30.06.2011
6.	Projekt ustawy - Prawo gazowe	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2009 • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE 	3.03.2011

7.	Projekt ustawy - Prawo energetyczne	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie(WE) nr 1228/2003 • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki 	3.03.2011
8.	Projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	05.12.2010
9.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylająca dyrektywę 93/12/EWG	31.12.2010
10.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	5.12.2010
11.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji	Uzupełnienie implementacji dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej	19.12.2009

12.	Projekt ustawy o środkach ochrony roślin	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów 	14.06.2011 26.11.2011
13.	Projekt ustawy o cudzoziemcach	Wszystkie akty prawa unijnego w tym zakresie zostały wdrożone w obowiązującej ustawie o cudzoziemcach. Ze względu na liczne nowelizacje istnieje potrzeba uporządkowania struktury ustawy i nadania jej większej przejrzystości, nowa ustawa uwzględniac będzie również odpowiednie przepisy prawa unijnego, które zostały już transponowane do prawa krajowego	
14.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006	25.06.2011
15.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych	15.03.2011

16.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania • Uzupełnienie implementacji dyrektywy Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia • Dostosowanie przepisów w związku z planowanym wystąpieniem o derogację na stosowanie środków stanowiących odstępstwo od art. 5 dyrektywy 2006/112/WE 	31.12.2012
17.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych)	31.12.2011
18.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej oraz ustawy – Prawo pocztowe	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie wprowadzania do Wspólnoty osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 136/2004	1.05.2009

19.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006	1.01.2010
20.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo o notariacie	<ul style="list-style-type: none"> • Naruszenie art. 49 TFUE • Wyroki TSUE w sprawach C-47/08 Komisja p. Belgii, C-50/08 Komisja p. Francji, C-50/08 Komisja p. Wielkiemu Księstwu Luksemburga, C-53/08 Komisja p. Austrii, C-54/08 Komisja p. RFN, C-61/08 Komisja p. Grecji i C-157/09 Komisja p. Królestwu Niderlandów 	
21.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o odpadach wydobywczych oraz o zmianie niektórych innych ustaw	Dyrektywa 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniająca dyrektywę 2004/35/WE	01.05.2008
22.	Projekt ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi	Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych	01.05.2004
23.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji	01.05.2004
24.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych	Dyrektywa Rady 98/81/WE zmieniająca dyrektywę 90/219/EWG w sprawie zamkniętego użycia mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie	1.05.2004
25.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylające dyrektywę 94/56/WE	2.12.2010
26.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2010/84/UE z dnia 15 grudnia 2010 r. zmieniająca – w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii – dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi	21.07.2012

27.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylająca dyrektywę 96/34/WE • Orzeczenie TSUE w sprawie C-486/08 Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhauser Tirols 	8.03.2012
28.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 • Art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/15/WE z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego 	04.12.2011
29.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim	Dyrektywa Komisji 2011/90/UE z dnia 14 listopada 2011 r. zmieniająca część II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającą dodatkowe założenia do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania	31.12.2012
30.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	Stosowanie art. 346 TFUE w związku z umowami dostaw uzbrojenia lub sprzętu wojskowego na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	
31.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym	Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych	31.12.2012

32.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych	Wyrok TSUE w sprawie C-271/09 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	
33.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)	7.01.2013
34.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o bateriach i akumulatorach	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2006/66/WE z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiające na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów 	26.09.2008 1.01.2014
35.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej	Dostosowanie oznaczeń kodów CN oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej objętego zwrotem podatku akcyzowego do przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej	1.01.2012
36.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym	<ul style="list-style-type: none"> • Decyzja Komisji nr 2011/765/UE z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie kryteriów uznawania ośrodków szkoleniowych prowadzących szkolenia zawodowe dla maszynistów, kryteriów uznawania egzaminatorów maszynistów, jak również kryteriów organizowania egzaminów zgodnie z dyrektywą 2007/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 36/2010 z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawie wspólnotowych wzorów licencji maszynisty, świadectw uzupełniających, uwierzytelnionych odpisów świadectw uzupełniających oraz wniosków o wydanie licencji maszynisty zgodnie z dyrektywą 2007/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady 	15.05.2012 8.02.2010

37.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym	Konieczność wdrożenia regulacji dotyczących podatku akcyzowego od gazu ziemnego w związku z możliwością stosowania jedynie do 31.10.2013 r. okresu przejściowego na dostosowanie krajowego poziomu opodatkowania gazu ziemnego do celów opałowców do poziomu unijnego minimum określonego w dyrektywie Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej	31.10.2013
38.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/73/UE z dnia 24 listopada 2010 r. zmieniająca dyrektywę 2003/71/WE w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę 2004/109/WE w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym	1.07.2012
39.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku tonażowym oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	Decyzja Komisji Europejskiej w sprawie Pomocy Państwa nr C 34/07 (ex N 93/2006) w sprawie wprowadzenia systemu podatku tonażowego w międzynarodowym transporcie morskim wydana w dniu 18 grudnia 2009 r.	
40.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym	Dyrektywa Komisji 2011/18/UE z dnia 1 marca 2011 r. zmieniająca załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie.	31.12.2011
41.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks morski oraz niektórych innych ustaw	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004	18.12.2012

42.	Projekt ustawy o zasadach udziału zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium RP	<ul style="list-style-type: none"> • Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości trans granicznej • Decyzja Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości trans granicznej • Decyzja Rady 2008/617/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie usprawnienia współpracy pomiędzy oraz wspólnych operacji specjalnymi jednostkami interwencyjnymi państw członkowskich UE w sytuacjach kryzysowych 	<p>26.08.2008</p> <p>26.08.2008</p> <p>23.12.2008</p>
43.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji	2.01.2013

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W I POŁ. 2012 R.

Lp.	Sygnatura KE	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	Institucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE (tryb art. 7 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395))	Data przyjęcia stanowiska przez KSE (tryb art. 8 ust.1 ustawy) – na wniosek
1	COM(2011) 778	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych	2011-12-08	MF	2011-12-22	-
2	COM(2011) 855	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1217/2009 ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarstwach rolnych we Wspólnocie Europejskiej	2011-12-07	MRIRW	2011-12-27	-
3	COM(2011) 779	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego	2011-12-09	MF	2011-12-22	-
4	COM(2011) 925	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Kirgiskiej	2011-12-20	MF	2012-01-03	-
5	COM(2011) 856	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie poziomu hałasu	2011-12-12	MTBiGM	2012-01-03	-

6	COM(2011) 827		2011-12-06	MTBiGM	2011-12-30	-		
		pojazdów silnikowych Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Unii Europejskiej (Wersja przekształcona)						
7	COM(2011) 746		2011-11-28	MF	2011-12-28	-		
		Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i dyrektywę 2011/61/UE w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w odniesieniu do nadmiernego polegania na ratingach kredytowych						
8	COM(2011) 658		2011-11-04	MG	2011-12-22	-		
		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i uchylające decyzję nr 1364/2006/WE						
9	COM(2011) 747		2011-11-28	MF	2011-12-28	-		
		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych						
10	COM(2011) 789		2011-11-23	MŚ	2011-12-08	-		
		Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, istotnych dla zmiany klimatu						
11	COM(2011) 807		2011-12-09	MSW	2012-01-05	-		
		Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia umowy między Stanami Zjednoczonymi, Ameryką a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych						
12	COM(2011) 824		2011-12-13	MTBiGM	2012-01-09	-		
		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU						

			EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie usług obsługi nazimnej w portach lotniczych Unii i uchylające dyrektywę Rady 96/67/WE				
13	COM(2011) 828		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń działalności odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Unii w ramach zrównoważonego podejścia oraz uchylające dyrektywę 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	2011-12-13	MTBiGM	2012-01-09	-
14	COM(2011) 398		ROZPORZĄDZENIE RADY określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020	2011-07-06	MSZ	2012-01-10	-
15	COM(2011) 759		Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego na lata 2014 - 2020 program „Sprawiedliwość”	2011-12-12	MS	2012-01-05	-
16	COM(2011) 753		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument finansowy na rzecz wspierania współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego	2011-12-12	MSW	2011-12-28	-
17	COM(2011) 798		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1185/2003 w sprawie obcinania płetw rekinom na pokładach statków	2011-11-22	MRIRW	2011-12-07	-
18	COM(2011) 874		Wniosek dotyczący rozporządzenia PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE)	2011-12-12	MŚ	2011-12-29	-
19	COM(2011) 751		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Fundusz Migracji i Azylu	2011-12-14	MSW	2011-12-30	-
20	COM(2011) 750		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument	2011-12-14	MSW	2012-01-10	-

		wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz				
21	COM(2011) 814	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów radionawigacji satelitarnej	2011-12-12	MAiC	2011-12-22	-
22	COM(2011) 881	Wniosek DYREKTYWA RADY w sprawie ochrony konsularnej obywateli Unii za granicą	2011-12-20	MSZ	2012-01-12	-
23	COM(2011) 880	Wniosek DECYZJA RADY ustanawiająca wieloletnie ramy prac dla Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej na lata 2013-2017	2011-12-22	MSZ	2012-01-12	-
24	COM(2011) 611	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”	2011-10-14	MRR	2011-10-28	-
25	COM(2011) 812	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY dotyczące programu badawczo-szkoleniowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (2014-2018) uzupełniającego „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji	2011-12-22	MNISW	2012-01-16	-
26	COM(2011) 610	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) w celu doprecyzowania, uproszczenia i usprawnienia procesu tworzenia takich ugrupowań oraz ich funkcjonowania	2011-10-14	MRR	2011-10-28	-
27	COM(2011) 608	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020)	2011-10-12	MRR	2011-10-28	-
28	COM(2011) 811	Wniosek DECYZJA RADY ustanawiająca program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014-2020)	2011-12-05	MNISW	2012-01-16	-

29	COM(2011) 810	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające zasady uczestnictwa i upowszechniania dla programu „Horyzont 2020” - programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020)	2011-12-02	MINISW	2012-01-16	-
30	COM(2011) 809	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014-2020)	2011-12-05	MINISW	2012-01-16	-
31	COM(2011) 615	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006	2011-10-14	MRR	2011-10-28	-
32	COM(2011) 614	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i celu „Inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006	2011-10-18	MRR	2011-10-28	-
33	COM(2011) 607	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1081/2006	2011-10-13	MRR	2011-10-28	-
34	COM(2011) 612	Proposal for a REGULATION OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL on the Cohesion Fund and repealing Council Regulation (EC) No	2011-10-13	MRR	2011-10-28	-

35	COM(2011) 839	1084/2006	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Europejski Instrument Sądectwa	2011-12-22	MSZ	2012-01-10	-	
36	COM(2011) 804		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego [uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 i rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 oraz rozporządzenie Rady nr XXX/2011 w sprawie zintegrowanej polityki morskiej]	2011-12-09	MIRIRW	2011-12-29	-	
37	COM(2011) 758		Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego na lata 2014 - 2020 program „Prawa i obywatelstwo”	2011-12-12	MSW	2012-01-23	-	
38	COM(2011) 834		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020)	2011-12-08	MG	2012-01-12	-	
39	COM(2011) 918		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji	2011-12-21	MG	2012-01-23	-	
40	COM(2011) 906		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszanek żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości	2011-12-21	MG	2012-01-23	-	
41	COM(2011) 928		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego	2011-12-21	GUS	2012-01-04	-	

					programu statystycznego 2013–2017					
42	COM(2011) 884			2011-12-21	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustanawiające program „Europa dla obywateli” na lata 2014–2020	MKIDN		2012-01-05	-	
43	COM(2011) 169			2011-04-18	DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej	MF		2011-05-04	-	
44	COM(2011) 838			2011-12-21	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Instrumentu Pomocy Przekładowej (IPA II)	MSZ		2012-01-25	-	
45	COM(2011) 914			2012-01-13	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące programu Herkules III na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej	MF		2012-01-27	-	
46	COM(2011) 522			2011-08-29	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”)	MG		2012-01-27	-	
47	COM(2011) 934			2012-01-13	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności	MSW		2012-01-27	-	
48	COM(2011) 866			2012-01-10	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia	MZ		2012-01-25	-	
49	COM(2011) 840			2011-12-22	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju	MSZ		2012-01-23	-	
50	COM(2011) 910			2012-01-13	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY rozszerzające stosowanie rozporządzenia (UE) nr .../2012 ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) na nieuczestniczące państwa członkowskie	MF		2012-01-31	-	
51	COM(2011) 913			2012-01-16	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU	MF		2012-01-31	-	

52	COM(2011) 845	EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”)	2011-12-22	MSZ	2012-02-01	-
53	COM(2011) 843	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi	2011-12-21	MSZ	2012-02-01	-
54	COM(2011) 844	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie	2011-12-21	MSZ	2012-02-02	-
55	COM(2011) 765	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej (wersja przekształcona)	2011-11-21	MAiC	2012-02-01	-
56	COM(2011) 938	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie pewnych procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, oraz pewnych procedur dotyczących stosowania Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony	2012-01-18	MSZ	2012-02-02	-
57	COM(2011) 903	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie europejskiej statystyki w dziedzinie demografii (Tekst mający znaczenie dla EOG)	2011-12-20	GUS	2012-01-04	-
58	COM(2011) 822	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie strategicznego planu innowacji Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii (EIT) – wkład EIT w bardziej innowacyjną Europę	2011-12-08	MINISW	2012-01-27	-

59	COM(2011) 817	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 294/2008 ustanawiające Europejski Instytut Innowacji i Technologii	2011-12-08	MINISW	2012-01-27	-
60	COM(2011) 842	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY określające wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych	2011-12-21	MSZ	2012-02-13	-
61	COM(2012) 015	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2004/40/WE w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) (osiemnastą dyrektywę szczegółową w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG)	2012-01-25	MPIPS	2012-02-09	-
62	COM(2011) 937	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska Unii w ramach Wspólnego Komitetu UE-Stany Zjednoczone dotyczącego wzajemnego uznawania programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej i Partnerstwa celno-handlowego Stanów Zjednoczonych przeciwko terroryzmowi	2012-01-27	MF	-	2012-02-10
63	COM(2011) 873	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające europejski system nadzoru granic (EUROSUR)	2012-01-19	MSW	2012-02-03	-
64	COM(2011) 883	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie [...] w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym	2012-01-11	MINISW	2012-01-26	-
65	COM(2012) 021	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1342/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r.	2012-02-01	MRIRW	2012-02-16	-

		ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów doraźna i połowów tych zasobów				
66	COM(2011) 897	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udzielenia koncesji	2012-01-11	UZP	2012-02-13	-
67	COM(2011) 895	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udzielenia zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych	2012-01-11	UZP	2012-02-08	-
68	COM(2012) 049	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w odniesieniu do informacji kierowanych do ogółu społeczeństwa dotyczących produktów leczniczych stosowanych u ludzi wydawanych na receptę lekarską	2012-02-10	MZ	2012-02-24	-
69	COM(2011) 659	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające decyzję nr 1639/2006/WE ustanawiającą Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) oraz rozporządzenie (WE) nr 680/2007 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych	2011-10-27	MTBiGM	2012-02-17	-
70	COM(2012) 048	Zmieniony wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w odniesieniu do informacji kierowanych do ogółu społeczeństwa dotyczących produktów leczniczych wydawanych na receptę lekarską	2012-02-10	MZ	2012-02-24	-
71	COM(2012) 052	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE odnośnie do nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii	2012-02-10	MZ	2012-02-24	-
72	COM(2012) 051	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 odnośnie do nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii	2012-02-10	MZ	2012-02-24	-

73	COM(2012) 041	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany rozporządzenia rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej	2012-02-07	MG	2012-02-27	-
74	COM(2011) 896	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zamówień publicznych	2012-01-10	UZP	2012-03-01	-
75	COM(2011) 876	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE w odniesieniu do substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej	2012-01-31	MŚ	2012-03-08	-
76	COM(2012) 061	Wniosek DECYZJA RADY zmieniająca decyzję Rady 2001/822/WE w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską	2012-02-17	MSZ	2012-03-13	-
77	COM(2012) 035	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie statutu fundacji europejskiej (FE)	2012-02-13	MS	2012-03-22	-
78	COM(2012) 090	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę Rady 92/65/EMG w zakresie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, regulujących przywóz do Unii psów, kotów i fretek oraz handel tymi zwierzętami w Unii	2012-03-06	MRIRW	2012-03-21	-
79	COM(2012) 084	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz włączenie tych produktów w zakres systemów powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego	2012-03-02	MZ	2012-03-19	-
80	COM(2012) 010	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie, wykrywania ich i ścigania albo wykonywania kar kryminalnych oraz swobodnego przepływu tych danych	2012-02-13	MSW	2012-03-28	-

81	COM(2012) 011	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)	2012-02-14	MAiC	2012-03-28	-
82	COM(2012) 089	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych	2012-03-19	MRIRW	2012-04-03	-
83	COM(2012) 075	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie wstrzymania zobowiązań z Funduszu Spójności dla Węgier	2012-03-16	MF	-	2012-03-30
84	COM(2012) 115	Proposal for a REGULATION OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL concerning the implementation of the Agreements concluded by the EU following negotiations in the framework of Article XXVIII of GATT 1994, amending and supplementing Annex I to Regulation (EEC) No 2658/87 on the tariff and statistical nomenclature and on the Common Customs Tariff	2012-03-19	MG	2012-04-03	-
85	COM(2012) 073	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (CDPW) oraz zmieniające dyrektywę 98/26/WE	2012-03-19	MF	2012-04-03	-
86	COM(2012) 064	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny kodeks celny.	2012-02-20	MF	2012-04-12	-
87	COM(2012) 109	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych w Unii Europejskiej zmieniające rozporządzenie (WE) nr 106/2008 w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych	2012-03-14	MG	2012-04-12	-
88	COM(2012) 150	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU	2012-03-30	MRIRW	2012-04-13	-

			EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające dyrektywy 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE oraz 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji					
89	COM(2012) 118		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie recyklingu statków	2012-03-23	MTBiGM	2012-04-16	-	
90	COM(2012) 129		Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu	2012-03-23	MTBiGM	2012-04-16	-	
91	COM(2012) 134		Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotycząca odpowiedzialności państwa bandery w zakresie egzekwowania przepisów dyrektywy Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE	2012-03-26	MTBiGM	2012-04-16	-	
92	COM(2012) 116		Zalecenie DECYZJA RADY w sprawie zmiany decyzji 2011/734/UE skierowanej do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu	2012-04-02	MF	-	2012-04-17	
93	COM(2012) 104		ZALECENIE RADY mające na celu likwidację nadmiernego deficytu budżetowego na Węgrzech	2012-04-02	MF	-	2012-04-17	
94	COM(2012) 124		Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie dostępu towarów i usług z państw trzecich do rynku wewnętrznego Unii w zakresie zamówień publicznych oraz procedur wspierających negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich	2012-04-04	UZP	2012-04-19	-	
95	COM(2012) 142		Wniosek DECYZJA WYKONAWCZA RADY zmieniająca	2012-04-06	MF	-	2012-04-20	

96	COM(2012) 093	decyzję wykonawczą 2011/344/UE w sprawie przyznania Portugalii pomocy finansowej Unii	2012-03-19	MŚ	2012-04-13	-
97	COM(2012) 085	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zasad rozliczania i planów działania dotyczących emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem	2012-03-12	MS	2012-04-19	-
98	COM(2012) 155	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zamrożenia i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej w Unii Europejskiej	2012-04-02	MIRRW	2012-04-24	-
99	COM(2012) 130	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1098/2007 z dnia 18 września 2007 r. ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza w Morzu Bałtyckim i połowów tych zasobów	2012-03-26	MPIPS	2012-04-24	-
100	COM(2012) 136	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY z dnia [...] r. zmieniająca dyrektywę 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów przenośnych zawierających kadm przeznaczonych do użytku w elektronarzędziach przewodowych	2012-03-26	MŚ	2012-04-20	-
101	COM(2012) 131	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług	2012-03-26	MPIPS	2012-04-24	-
102	COM(2012) 120	Wniosek DECYZJA RADY upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Międzynarodowej konwencji z Hongkongu	2012-04-13	MTBiGM	-	2012-04-27

103	COM(2012) 164	o bezpiecznym i ekologicznym recyklingu statków, z 2009 r., lub do przystąpienia do niej	2012-04-12	MTBiGM	2012-04-30	-			
104	COM(2012) 172	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uproszczenia przenoszenia w ramach jednolitego rynku pojazdów silnikowych zarejestrowanych w innym państwie członkowskim	2012-04-17	MRIRW	2012-05-02	-			
105	COM(2012) 167	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przywozu ryżu pochodzącego z Bangladeszu	2012-04-17	GUS	2012-05-09	-			
106	COM(2011) 890	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 223/2009 w sprawie statystyki europejskiej	2012-01-18	MSZ	2012-05-16	-			
107	COM(2012) 162	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające Regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej	2012-04-04	MRIRW	2012-04-23	-			
108	COM(2012) 206	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 w odniesieniu do elektronicznej identyfikacji bydła i skreślające przepisy dotyczące dobrowolnego etykietowania wołowiny	2012-05-10	MF	2012-05-25	-			
109	COM(2012) 217	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do bonów na towary lub usługi	2012-05-16	MF	2012-05-31	-			
110	COM(2012) 156	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplącalność II) w odniesieniu do terminu jej transpozycji i stosowania oraz daty uchylecia niektórych dyrektyw	2012-05-17	MPIPS	-	2012-06-01			

111	COM(2012) 157	odniesieniu do postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia utworzonej Układem o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóra, z drugiej strony	2012-05-17	MPIPS	-	2012-06-01
112	COM(2012) 158	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska w odniesieniu do postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Współpracy utworzonego układem o współpracy i unii celnej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką San Marino	2012-05-17	MPIPS	-	2012-06-01
113	COM(2012) 152	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska w odniesieniu do postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia utworzonej Układem ustanawiającym stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją	2012-05-17	MPIPS	-	2012-06-01
114	COM(2011) 931	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie przyjęcia dodatkowego programu badawczego na potrzeby projektu ITER (2014-2018)	2012-05-17	MINISW	-	2012-06-01
115	COM(2012) 300	Projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013		MF	2012-06-01	-

116	COM(2012) 277	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa	2012-06-08	MIRRW	2012-06-21	-
117	COM(2012) 081	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (wersja przekształcona)	2012-05-23	MSW	-	2012-06-26
118	COM(2012) 270	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej	2012-06-08	MG	2012-06-26	-
119	COM(2012) 241	Wniosek DECYZJA RADY upoważniająca państwa członkowskie do negocjowania na konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie traktatu o handlu bronią (Nowy Jork, 2-27 lipca 2012 r.) kwestii wchodzących w zakres wyłącznych kompetencji Unii	2012-06-15	MSZ	-	2012-06-28
120	C (2011) 9380	DECYZJA KOMISJI z dnia 20.12.2011 w sprawie stosowania art. 106 ust 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym	2012-01-13	MG	-	2012-03-13
121	C (2011) 9381	PROJEKT – ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) nr .../... z dnia 20.12.2011 w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de mini mis przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym	2012-01-13	MG	-	2012-03-13

122	JOIN (2012) 1	Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej	2012-04-13	MSZ	-	2012-04-27
-----	---------------	--	------------	-----	---	------------

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W I POŁ. 2012 R.

Lp.	Sygnatura KE	Tytuł dokumentu pozalegisłacyjnego UE	Data przekazania Polisce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE (tryb art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)
1	COM (2011) 837	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Przygotowanie wieloletnich ram finansowych dotyczących finansowania współpracy UE na rzecz państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajów i terytoriów zamorskich na lata 2014-2020 (11. Europejski Fundusz Rozwoju)	2011-12-21	MSZ	2012-01-30
2	COM (2011) 864	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO Zwalczanie przeszkód w odniesieniu do opodatkowania spadków transgranicznych w obrębie UE	2011-12-15	MF	2012-01-23
3	COM (2011) 865	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Globalny wymiar Europy: Nowe podejście do finansowania działań zewnętrznych UE	2011-12-21	MSZ	2012-02-13
4	COM (2011) 885	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Plan działania w zakresie energii do roku 2050	2011-12-23	MG	2012-02-10
5	C (2011) 8819	Zalecenie Komisji z 15.12.2011 dotyczące zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu spadków	2012-01-05	MF	2012-01-23
6	C (2011) 9497	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION: Guidelines on the	2012-01-13	PRdSRT	2012-02-21

			application of Council Directive 2004/113/EC to insurance, in the light of the judgment of the Court of Justice of the European Union in Case C-236/09 (Test-Achats)			
7	C (2011) 9404		KOMUNIKAT KOMISJI w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym	2012-01-13	MG	2012-03-13
8	C (2011) 9406		KOMUNIKAT KOMISJI Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych	2012-01-13	MG	2012-03-13
9	COM (2011) 886		WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY PRAWA CZŁOWIEKA I DEMOKRACJA W CENTRUM DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH UE – DĄŻENIE DO BARDZIEJ SKUTECZNEGO PODEJŚCIA	2012-01-13	MSZ	2012-02-20
10	COM (2011) 900		KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Ramy jakości dotyczące usług świadczonych w interesie ogólnym	2012-01-13	MG	2012-03-13
11	COM (2011) 9771		DECYZJA KOMISJI z 22.12.2011. dotycząca zatwierdzenia wytycznych w sprawie zasad, kryteriów i orientacyjnej stawki stosowanych przy korektach finansowych dokonywanych przez Komisję na mocy art. 44 decyzji Rady 2007/435/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. ustanawiającej Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich na lata 2007–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”, art. 46 decyzji nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającej Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”, art. 48 decyzji nr 574/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającej Fundusz Granic Zewnętrznych na lata 2007–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” oraz art. 46 decyzji nr 575/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającej Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”	2012-01-27	MSW	2012-03-08

12	COM (2011) 941	ZIELONA KSIĘGA W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych	2012-01-23	MF	2012-04-05
13	COM (2011) 942	COMMISSION COMMUNICATION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS A coherent framework for building trust in the Digital Single Market for e-commerce and online services	2012-01-12	MG	2012-04-24
14	COM (2012) 007	ZIELONA KSIĘGA Restrukturyzacja i przewidywanie zmian: wnioski wynikające z ostatnich doświadczeń	2012-01-23	MG	2012-03-27
15	COM (2012) 042	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Program uproszczeń dotyczący wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020	2012-03-02	MSZ	2012-06-13
16	COM (2012) 060	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy	2012-03-02	MNISW	2012-05-16
17	COM (2012) 070	SPRAWOZDANIE KOMISJI Sprawozdanie w sprawie barier w handlu i inwestycjach – 2012 r.	2012-03-09	MG	2012-04-06
18	COM (2012) 055	BIAŁA KSIĘGA Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur	2012-02-17	MPIPS	2012-05-17
19	COM (2012) 062	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wydatków EFRG - system wczesnego ostrzegania nr 11-12/2011	2012-03-09	MRIRW	2012-04-06
20	COM (2012) 058	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO w sprawie stosowania przepisów dotyczących wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych obciążeń w latach 2009-2010	2012-03-09	MF	2012-04-12
21	COM (2012) 079	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie europejskiego partnerstwa innowacyjnego na rzecz wydajnego i zrównoważonego rolnictwa	2012-02-29	MRIRW	2012-04-10
22	COM (2012) 082	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: ZAPEWNIENIE DOSTĘPNOŚCI SUROWCÓW DLA	2012-02-29	MG	2012-04-17

		PRZYSZŁEGO DOBROBYTU EUROPY PROJEKT EUROPEJSKIEGO PARTNERSTWA INNOWACJI W DZIEDZINIE SUROWCÓW			
23	COM (2012) 083	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Działania w ramach Strategicznego planu realizacji Europejskiego partnerstwa na rzecz innowacji sprzyjającej aktywnemu starzeniu się w dobrym zdrowiu	2012-02-29	MZ	2012-04-17
24	COM (2012) 099	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące stosowania dyrektywy 94/80/WE w sprawie prawa głosowania i kandydowania w wyborach lokalnych przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami	2012-04-01	MSW	2012-05-14
25	COM (2012) 117	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY: Ocena wykonania decyzji Rady 2011/734/UE z dnia 12 lipca 2011 r. skierowanej do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanych za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu	2012-04-01	MF	2012-05-10
26	COM (2012) 107	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO W sprawie realizacji, wyników i ogólnej oceny Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010)	2012-04-06	MPIPS	2012-05-15
27	COM (2012) 102	ZIELONA KSIĘGA: RÓWNOLEGŁY SYSTEM BANKOWY	2012-03-20	MF	2012-05-30
28	COM (2012) 128	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW dotyczący strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego	2012-03-28	MSZ	2012-04-12
29	COM (2012) 140	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO: Zwalczanie przestępczości w erze cyfrowej: ustanowienie Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością	2012-04-05	MSW	2012-04-30
30	COM (2012) 154	Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego Aktualizacja zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego	2012-04-04	MSZ	2012-06-01
31	COM(2012) 169	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Sprawozdanie ze stosowania Karty praw	2012-04-19	MSZ	2012-06-18

32	COM(2012) 173	podstawowych UE za 2011 r. KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu	2012-04-24	MPIPS	2012-05-28	
33	COM(2012) 209	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Unowocześnienie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa	2012-05-10	UOKiK	2012-06-06	
34	COM(2012) 226	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Krajowe strategie integracji Romów: pierwszy etap wdrażania unijnych ram	2012-05-21	MAiC	2012-06-25	
35	COM (2011) 777	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Program prac Komisji na rok 2012: Odnowa Europy	2011-11-22	MSZ	2012-01-16	
36	COM (2012) 261	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW w sprawie wdrożenia dyrektywy usługowej: Partnerstwo na rzecz nowego wzrostu w dziedzinie usług 2012-2015	2012-06-12	MG	2012-07-20	

.....
Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
.....